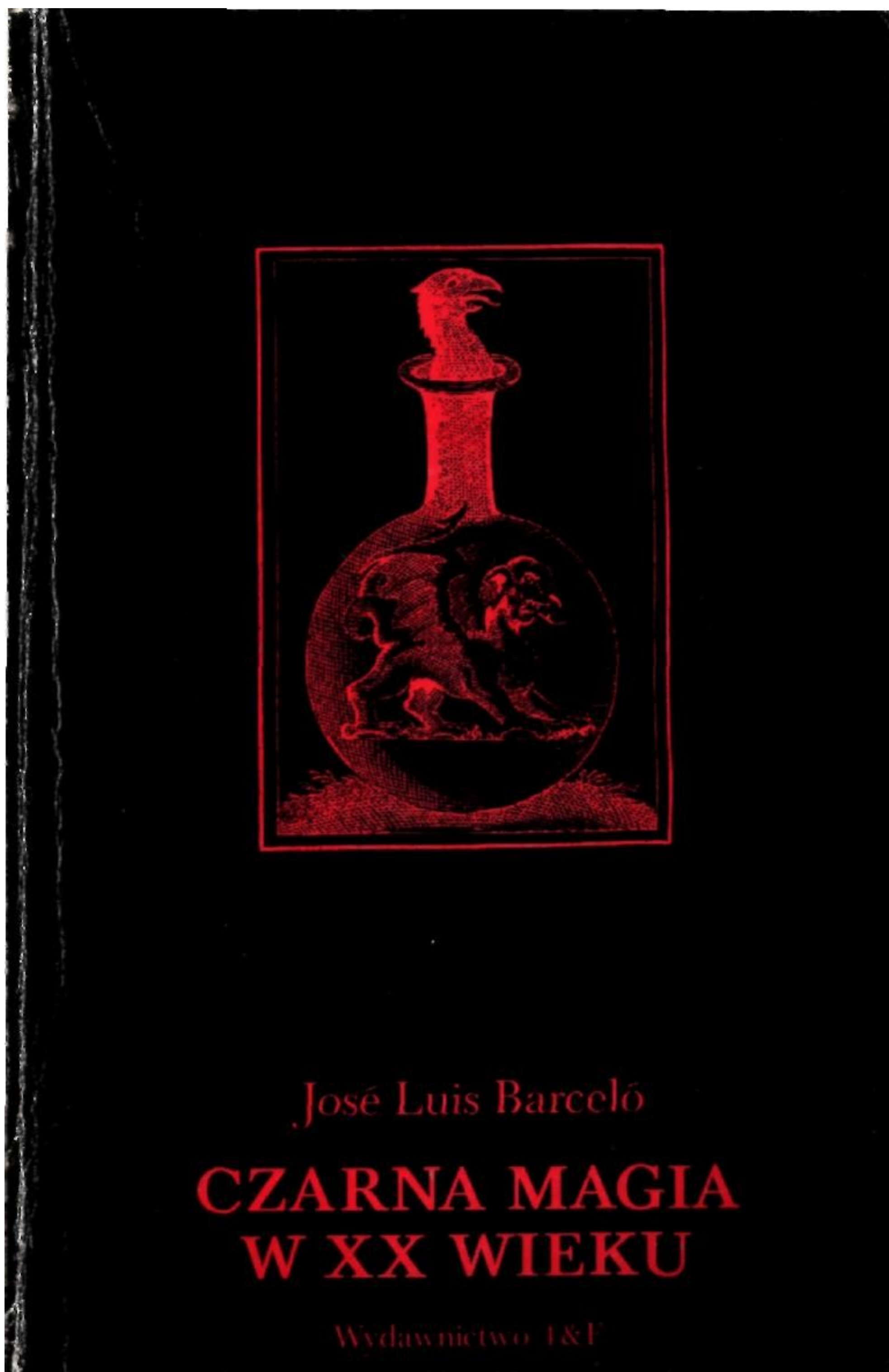

Tytuł oryginału:
Magia negra en el siglo XX

Przekład i opracowanie: ZOFIA SIEWAK-SOJKA

Opracowanie graficzne:
ANDRZEJ ARCIMOWICZ I KRZYSZTOF TYSZKIEWICZ

Na okładce fragment obrazu Claudea Verlinde'a, zamieszczonego w magazynie *Penthouse* nr 34 z listopada 1987 r.

Jośś Luis Barceló, Editorial Planeta Barcelona, 1976 Wydawnictwo 4 & F,

Warszawa 1991

Jose Luis Barcelo

CZARNA MAGIA W XX WIEKU

Wydawnictwo 4&F

,:

CZARNA MAGIA W XX WIEKU

Przełożyła Zofia Siewak-Sojka

LEKSYKON MAGICZNY

Opracowała Zofia Siewak-Sojka

WPROWADZENIE W ŚWIAT CZARNEJ MAGII

Choć nauki zwane ścisłymi wciąż postępują naprzód i człowiek współczesny zgłębia strukturę atomów, ge-nów, komórek mózgowych, opanowując coraz szersze rejony natury, życie duchowe istoty ludzkiej zawsze było, jest i będzie pełne tajemnic i niewiadomych. W tym fascynującym wewnętrznym świecie już w zaraniach zorganizowanego życia człowieka, najważniejszą rolę pełniła magia, przenoszona z pokolenia na pokolenie wraz z przemijającymi narodami. Jak bardzo była ważna, wystarczy sobie przypomnieć, że nie istniała taka kultura, ani taka cywilizacja, która by nie posiadała własnej magii — mieli ją Babilończycy, Egipcjanie, Celtowie, Persowie, Majowie, Polinezyjczycy, Indianie Ameryki Północnej i Południowej. I jakkolwiek by nazywali się członkowie elity praktykujący Wielką Magię — czarownicy, szamani, magowie, czarnoksiężnicy czy guślarze, zawsze zaznaczała ona swoją obecność na wszystkich kontynentach i pod każdą szerokością geograficzną.

Co to jest magia? Słowniki najczęściej podają następującą definicję: „Jest to sztuka polegająca na stosowaniu pewnego systemu praktyk osiągających efekty

znajdujące się w sprzeczności z prawami natury." I jeśli mamy użyć tej definicji, nazbyt wyczerpującej, nazbyt konkretnej i nazbyt jednostronnej, musimy uznać, iż magia jest antagonistyczna w stosunku do religii. Ponadto magię, zarówno jej wykonawcy czy twórcy jak i uczeni, dzielą na wiele klas, a więc na białą i czarną, praktyczną i teoretyczną, teurgię i geocję oraz naturalną.

My zajmiemy się tutaj wyłącznie tym, co powszechnie nazywa się czarną magią oraz jej istnieniem we współczesnym świecie; ustalmy wobec tego granice pomiędzy magią czarną i białą.

Biała magia uważana jest za tę, która „czyni dobro" i ogranicza się do niewinnych doświadczeń i eksperymentów, pozostających w zgodzie z prawami natury*, i w obecnym świecie używana jest przez iluzjonistów, kuglarzy cyrkowych, w rozmaitych modnych grach itp.

Natomiast czarna magia przeciwnie, usiłuje podporządkować swym celom moce tajemne, używając mniej lub bardziej skomplikowanych formuł, obrzędów oraz zaklęć. Zwykle uważana jest jako antyreligijna i przeciwna naturze, w związku z powyższym nazywa się ją geocką, a schodząc kategorię niżej — znachorską, guślarską itp.

Przez całe wieki na temat czarnej magii powstawały i ucierały się najrozmaitsze sądy. W kulturach starożytnych magia trwała w najściślejszej symbiozie z religią, tak że nadzwyczaj trudno byłoby ustanowić pomiędzy nimi ścisłe granice i ustalić, gdzie kończyła się ta pierwsza,

* Zapewne znawcy przedmiotu mają gotowe definicje określające granice magii białej i czarnej. Natomiast ci, który praktykują tę pierwszą z oburzeniem przyjęliby wypowiedź J.L. Barceló, bowiem w swych eksperymentach, jak twierdzą, odwołują się do pomocy Boga oraz dobrych istot z zaświatów, a więc czy efekty ich działania (które nazywają białą magią) pozostają w zgodzie z prawami natury? (przyp. tłum.).

a zaczynała druga. Nieco później, wraz z umacnianiem się religii chrześcijańskiej, poszczególne koncepcje znacznie się zmieniały i tak różni autorzy orzekli, iż czarna magia jest sztuką satanistyczną i antyreligijną, osiągającą swoje cele dzięki współudziałowi demonów. Tę kategoryczną opinię między innymi wydał w swoim dziele *Apologetica* w 203 r.n.e. Tertulian.

Już w wieku X Bizantyńczyk Psellos bardziej konkretyzuje temat: dzieli magię na białą i czarną i wyjaśnia, że ta pierwsza nie pozostaje w sprzeczności z naturą i nie zasługuje na potępienie, natomiast ostro atakuje tę drugą. Natomiast w świetle autorytetu definitywnie klasyfikuje magię słynny opat z Tritheim, Johann von Heidenberg: Wszelka wiedza sama w sobie jest dobroczynna, choć można jej użyć tak dla dobra jak i dla zła, zależy od celu, jakiego się szuka. Możemy z tego wyciągnąć dwie konkluzje: pierwszą, że magia nie jest zabroniona ani też nie czyni zła, bowiem z jej osnowy można odrzucić zło i można czynić dobro, a drugą, niech się ocenia rzeczy podług otrzymanych wyników i że czasem nie można oceniać danej wiedzy, iż jest dobroczynna, bowiem nie wiedzie ku dobremu, ku cnocie. Zatem każda wiedza może być dobra albo zła i to samo tyczy się magii, która daje poznania dobro czyniące, choć niebezpieczne, jeśli nie stosuje się ich jak należy."

Snując te niezbyt skomplikowane rozważania, opat z Tritheim wetknął kij w mrowisko, szczególnie wówczas gdy stwierdził: „W magii niebezpieczna jest nie wiedza, tylko jej zastosowanie praktyczne."

Niezwykle trafna i mądra uwaga, z jaką tu się całkowicie zgadzamy. To tak, jakby naszym współczesnym uczonym, na przykład fizykom jądrowym, ktoś dał zbawienną radę: „Bawcie się dalej chłopcy waszymi wzorami i studiujcie sobie po nocach, tylko nie wyprodukujcie nam Hiro-shimy..."

Już w pierwszych latach naszej ery dokonywano zaklęć przy pomocy zhczynnych rysunków, takich jak przedstawiony na rycinie; używano go w Rzymie w obrzędach magicznych.

Kontynuując linię owych pionierów, oddających pod sąd magię, późniejsi autorzy traktatów rozwijali coraz konkretniejsze koncepta, i tak De Plancy w swym słynnym *Dictionnaire Infernal* (Słownik Piekielny) twierdzi: „Magia jest sztuką dokonywania rzeczy znajdujących się poza zasięgiem ludzkich możliwości, bądź to z pomocą demonów, bądź to przy zastosowaniu innych obrzędów, zabronionych przez religię."

Natomiast Fraenkel oznajmia: „Dążenie człowieka do poznawania i praktykowania magii w żadnym wypadku nie zasługuje na potępienie. Magia walczy z cierpieniem i słabościami ciała, powoduje jego rozkwit i radość życia. Może i musi oddać się w służbę ludzi z całego świata. Ale ściśle należy określić, w jakich okolicznościach i warunkach użytkowane sposoby magiczne staną się przychylne dla człowieka."

Jeśli idzie o magów, czyli rzeczywistych praktyków tej wielkiej sztuki, to jak wiadomo, w starożytności byli oni ludźmi szanowanymi, budzili lęk i uważano ich za ważne osobistości. W końcu słowo mag pochodzi z perskiego „magu" i znaczy „kapłan". Kościół Katolicki walczył z nimi od początków swojego istnienia, ekskomunikując ich podczas wielu swoich konsyliów, na przykład w Ag-dzie (506 r.), Orleanie (511), Auxerre (586), Narbonne (589), Reims (625), Tours (813), Paryżu (829), Angers (1294), Valladolid (1322), Kolonii (1367), w Rouen (1445). W rezultacie tych potępiających wyroków w europejskim średniowieczu wielu czarnoksiężników przypłaciło życiem swoje praktyki magiczne.

Oczywiście w ciągu wieków działalności rozmaitych magów powstawało mnóstwo utworów, które uzyskały wielką popularność, a nawet zasłużone poważanie. Podajmy tytuły najbardziej znanych od czasów antycznych po obecne: Hermesa Trismegistosa *Szmaragdowa Tablica, Asclepios, Pymander, Minerva Mundis;* Porfiriusza

Komentarze do Tymeusza; Jamblicha *O misteriach Egipcjan* i *Demony;* Artephiosa *Clavis Sapientiae* (Klucz Mądrości); Alberta Wielkiego *Libellus de Alchymia* (Traktat o Alchemii), *De Virtutibus Herbarum* (0 zaletach roślin), *Lapidum* (O kamieniach), *Animalium* (O zwierzętach) i *Secretus Mulierum* (Tajemnice kobiet); Korneliusza AgrippyA-s *Notoria* (Sztuka jawna), *De Incertitudine et Vanitate Scientiarum* (0 niepewności i marności nauk) i *O tajemnej filozofii;* Paracelsusa *Arcanum Arcanorum* (Tajemnice tajemnic), *Opera Omnia* (Dzieła wszystkie). *De Presagius* (0 przeczuciach), *Vaticiniis et Divinationi-bus* (O proroctwach i wieszczbach) oraz Archidoxo Magicum (Arcytezy magiczne); Porty *Magia Naturalis* (Magia naturalna) i *De Miraculis* (0 cudach).

Inni znakomici autorzy słynnych dzieł, spełniających rolę podręczników, to Apolloniusz z Tiany, nasi hiszpańscy filozofowie Raimundo Lulio i Arnoldo z Villanovy, następnie Nikolaos Flamel, Postel, Atanazy Kircher. Natomiast do najsłynniejszych dzieł anonimowych autorów, przypisywanych słynnym postaciom historycznym, należą: *Clavicula Salomonis* (Kłódki Salomona), *El Gran Grimorio del Papa Honorio* (Wielka księga czarnej magii papieża Honoriusza), *Czarna Księga* oraz przypisywana papieżowi Leonowi III, a obecnie dość często cesarzowi Karolowi Wielkiemu *Exorcizandis Obsessis a Demonio* (0 wypędzeniu demona z nawiedzonego). Na deser jeszcze podamy miłośnikom wiedzy tajemnej smakowity kąsek pod tytułem *Czerwony Smok.*

Tak obfita informacja i chęć zgłębienia tajników ludzkiego ducha musiała spowodować rozszerzanie się praktyk magicznych. A jednak czarnoksiężników uprawiających czarną magię nie było aż tak wielu z uwagi na wymaganą głęboką wiedzę oraz specyficzne warunki, jakie mogły występować raczej okazyjnie. Tymczasem mag — prócz posiadania nadzwyczajnej osobowości

i pewnego rodzaju charyzmy — musiał być prawdziwym ascetą w myśl zasady „mens sana in corpore sano" i zachowywać całkowitą abstynencję w tym, co zwykliśmy nazywać rozkoszami życia. Więc aby otrzymać najlepsze rezultaty w praktykach magicznych, nie były zalecane biesiady przy dobrze zastawionym jadłem i napitkiem stole ani też obcowanie z odmienną płcią. Z drugiej strony praktykowanie magii — albo czarnoksięstwa — stawało się najprawdziwszą nauką, która musiała ulegać przeobrażeniom w trzech następujących fazach:

A)Uzyskanie pełnego poznania tajemnic natury.

B)Niezłomne trwanie w zamiarze kierowania wszystkich sił psychicznych na dany obiekt.

C)Dokonywanie dzieła w warunkach rygorystycznych dopełnień określonych obrzędów.

Magiem pierwszej kategorii mógł być tylko ktoś, kto dysponował szczególnymi warunkami fizycznymi, posiadał wielką wiedzę, która w owych czasach nie była dana większości, oraz trwał w niezłomnej woli otrzymania zadziwiających wyników swojej pracy. Stąd też bierze się sława wielkich czarowników oraz ich wpływ na rozwój myśli epoki, w jakiej żyli i jaką reprezentowali. Nic więc dziwnego, że tych ludzi szanowano, bano się ich, a także nienawidzono.

Tak więc już w zaraniach historii ludzkości magia odgrywała rolę przodującą: czasem oficjalnie, w pełnym świetle i glorii, innym razem potajemnie w warunkach prześladowań. W dzisiejszej dobie, w epoce rozwoju nauki i oświaty, żyje nadal i to taką siłą, jakiej niewielu ludzi by się mogło spodziewać, choć — jak wszystko — stała się obiektem bezwstydnej komercjalizacji, która, jak się wydaje, postąpiła z nią niegodziwie. Ale o tym już w następnych rozdziałach.

II. KRÓTKA HISTORIA MAGII

Magia powstawała wraz z narodzinami ludzkości jako najwyrazistszy eksponent odwiecznej walki człowieka z nieznanym. Była obecna, kiedy wyprostował się pierwszy homo sapiens: dobrodziejska, gdy wiódł bezpieczne życie, i złoczynna, gdy cierpiał na skutek rozmaitych nieszczęść i katastrof. W wielu pieczarach w Europie pozostawiła swoje ślady w postaci magiczno-symbolicznych rysunków mających przebłagać tajemne siły, aby zapewniły powodzenie w polowaniu, pomogły wygrać wojnę czy zapobiegły śmierci.

W przeciągu wielu wieków praktyki magiczne doskonalą się i organizują w klasycznych cywilizacjach Środkowego Wschodu: w Egipcie, Babilonii, Asyrii. Prawdziwy początek udoskonalonej magii, dzielącej się na dwie linie, białą i czarną, znajdujemy u dwu wielkich narodów paralelnych w swej cywilizacji i współczesnych w kulturze, czyli w Egipcie i Chaldei, gdzie obowiązywały religie magiczne. Nieco później Naród Wybrany pochwycił pochodnię obydwu i podsyca ją jeszcze w dzisiejszych czasach. Z krajów orientalnych magia przenosi się do Grecji, gdzie zostaje nieco zidealizowana, potem do Rzymu skąd, dzięki ekspansji terytorialnej cesarstwa, rozprzestrzenia się dalej i trwa.

Równocześnie w krajach orientalnych, obcych kulturze europejskiej, rozwija się inna wielka magia. W Indiach, Tybecie, Chinach i Mongolii przybiera odmienną postać, egzotyczną, bogatą w doznania duchowe. Magia zachodnia z upodobaniem kieruje się na zewnątrz, próbuje oddziaływać na naturę, pyta o przyszłość, gdy tymczasem magia wschodnia jako główny cel bierze indywidualnego człowieka i kieruje się ku jego wnętrzu. We współczesnych czasach magia miesza się i łączy, używając obrzędów i systemów jednej i drugiej.

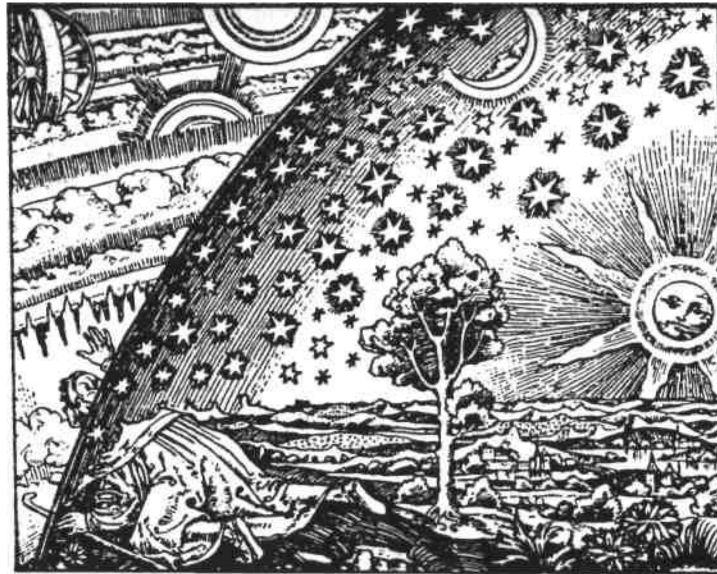
Religię od magii rozdzielono w Średniowieczu i wytyczono wyraźną granicę pomiędzy Dobrem, któremu służyły praktyki religijne, i Złem wspomaganym przez praktyki magiczne. Dzięki temu podziałowi w mroki Średniowiecza wkracza bojowo usposobiony Diabeł wraz z całym swym arsenałem czarostwa, bowiem religia katolicka, która nigdy nie odrzuciła wiary w istnienie demonów, teraz właśnie znalazła sposobność, aby rzucić się w pogoń za Szatanem, dopaść go i upokorzyć. Powołano słynny trybunał eklezjastyczny, Inkwizycję, czyli „Inquisi-tio hereticae pravitatis", który w swych działaniach osiągnął niepojęte ekstrema, skazując na śmierć setki tysięcy niewinnych ofiar oskarżonych o kontakty z Diabłem i siłami nieczystymi — w wielu wypadkach tylko dlatego, żeby usunąć z urzędu niewygodnych dla siebie ludzi albo przywłaszczyć sobie dobra zamęczonych.

Słynne procesy Zakonu Templariuszy oraz Joanny D'Arc (spalonej jako czarownica i heretyczka, a następnie wliczonej w poczet świętych) wskazują na panujący ogromny chaos i rozpasanie ludzkich namiętności — rozbudzanych i kierowanych przez Kościół Katolicki—w potępianiu magii i czarnoksięstwa. Ta opętańcza nienawiść do Szatana i magii kosztowała Europę ponad 250000 ofiar, z czego w samej Hiszpanii zginęło ponad 30000

osób.* Wszystko to działo się w wiekach od XII do XVI, czyli w okresie największego rozkwitu magii i guślarst-wa." Pod koniec wieku XVI Inkwizycja zaczęła się nieco wycofywać, przekazując pałeczkę w pierwszym rzędzie sądom świeckim, co trwało do końca wieku XVII. Potem wraz z tchnieniem racjonalizmu magia słabnie, ale nie zanika, lecz, jak twierdzą niektórzy badacze, „mieszczanieje", wkrada się do wyższych klas społeczeństwa i zamienia w rodzaj zabawy, wszakże zawsze niebezpiecznej, niemniej zabawy. Z drugiej jednak strony zagorzały racjonalizm każe sprzecznej w swej istocie z rozumem magii w określonych okolicznościach nakładać nowy kostium, aby mogła przetrwać. I tak pojawiają się nowe „techniki magiczne", na przykład rabdomancja, dziś znana pod nazwą radiestezji, objaśniająca w sposób, zdawałoby się naukowy, jak używać leszczynowej różdżki w celu wykrycia wody czy też minerałów. Niczym grzyby po deszczu powstają najrozmaitsze tajne stowarzyszenia, takie jak różokrzyżowcy, frankomasoni, martyniści i inne mniej znane, które skupiają elitę odprawiającą dawne sekretne obrzędy. Rewolucja Francuska, dokonawszy ogromnych zmian na polu nauki, kultury i sztuki, przygotowała grunt nowemu prądowi artystycznemu — Romantyzmowi. I oto na początku wieku XIX ponownie rozkwitają „nauki magiczne" — powstaje spirytyzm, cieszący się dużym

• Dane bardzo zaniżone. Według Kurta Baschwitza *(Czarownice. Dzieje procesów o czary)* w samych Niemczech spalono kilkaset tysięcy czarownic (inni badacze twierdzą, że nawet ponad milion). Procesy o czary prowadzono nagminnie w Anglii, Francji, krajach skandynawskich, Austrii, Szwecji, Szwajcarii, Ameryce Północnej, a także w Polsce (spalono około 30000 czarownic), na Węgrzech i Czechach. W Hiszpanii czarownic spalono stosunkowo niewiele (kilkadziesiąt tysięcy), bowiem Kościół ścigał głównie mahometan i żydów oraz wszystkich podejrzanych o wyznawanie innej religii niż katolicka, tak więc stosy płonęły nieustannie (przyp. tłum.) ** Akurat najwięcej czarownic spalono nie w Średniowieczu, jak się powszechnie sądzi, ale w XVI i XVII w. (przyp. tłum.).

uznaniem nawet u intelektualistów, i przybiera formę czegoś w rodzaju „magii na odwrót". Właśnie wtedy magia szuka — i znajduje — swej ciągłości, począwszy od starożytnego ezoteryzmu hebrajskiego i wschodniego, oraz pojawiają się jej profeci: Levi, Papus, Guaita, a nawet indywidua w rodzaju Rasputina, który z jednaką swobodą poruszał się w obszarach magii, religii i guślarstwa, wywierając ogromny wpływ na kształtowanie się polityki carskiej Rosji. I choć owi wielcy czarnoksiężnicy niezależnie od tego czy byli uznani za prawdziwych proroków, czy

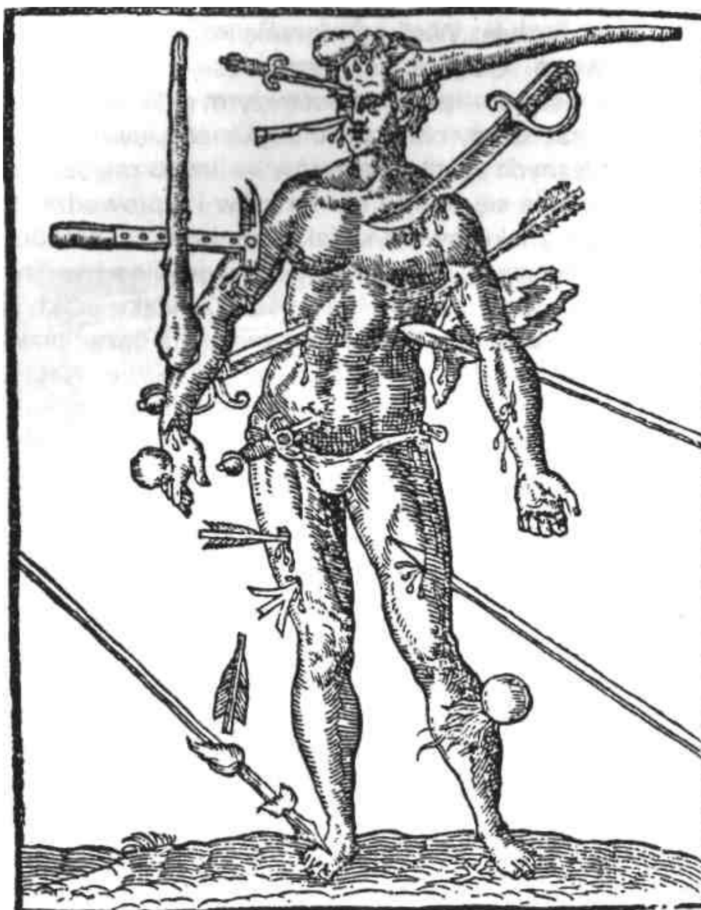

Na przestrzeni wieków magia i nauka trwały i rozwijały się w przedziwnej symbiozie, jednak nie na próżno, gdyż z astrologii powstała astronomia, z alchemii chemia, z magii naturalnej nauki przyrodnicze. Starożytna rycina przedstawia ciekawskiego swojej epoki próbującego zgłębić tajemnice wielkiej mechaniki niebieskiej.

ż zostali obwołani szarlatanami, to jednak wszyscy dołożyli się do wiedzy, która dziś składa się na najwyższą magię.

Odradzają się, do końca nie wiadomo jaką powodowane siłą, dawne sekty, takie jak różokrzyżowcy, którzy w Kalifornii budują „Wielką Świątynię Różokrzyża", i niebawem swymi długimi gałęziami dosięgną i zaścielą Europę: gnostycy — pokrewni starożytnym katarom oraz słynni polarsi, którzy choć są Amerykanami, uważają się za autentycznych różokrzyżowców — im to między innymi przypisuje się wpływ na nazistów i wprowadzenie magicznego znaku swastyki jako symbolu sił narodowo-socjalistycznych — oraz niewątpliwie silna i spójna grupa Amork. Dokładnie pod koniec XIX wieku praktyki magiczne ulegają wyczyszczeniu, umacniają bazy i przygotowują swoje wielkie wejście w wiek XX, wiek Nauki, Oświaty i Postępu. Odkurza się starożytne teksty, przypomina stare rytuały i obrządki oraz dawne zaklęcia, wyciąga zapomniane talizmany i pentagramy. Wszystko podlega wnikliwym studiom, oczyszczeniu, analizom, po czym albo dana rzecz staje się obowiązująca, albo się ją odrzuca. Usuwa się w kąt koncepcje z gruntu fałszywe i nadaje ważność bardziej konkretnym i szacowniejszym. Poszukuje się związków z klasycznymi magiami różnych

narodów i kontynentów, łącznie z animalistyczną i fetyszystyczną magią czarnych, ezoteryczną i wyciszoną magią starych narodów wschodu — co prostą drogą prowadzi do magii dzisiejszej, magii XX wieku.

W Średniowieczu splatały się z sobą magia, medycyna i chirurgia. Ta dziwna ilustracja przedstawiająca „Metodę leczenia ran od broni wszelakiej" słynnego francuskiego chirurga Paro (1510—1590) mówi sama za siebie.

III. MAGIA W DZISIEJSZYM ŚWIECIE

Wydawałoby się, że w wieku XX, w którym dominuje racjonalizm i wszystko jest wyważone, zmierzone, sprawdzone i sformułowane, nie można znaleźć miejsca na praktyki magiczne: w epoce atomu i lotów w kosmos magia musi umrzeć śmiercią naturalną. A jaka jest prawda? Otóż wprost przeciwnie: osiąga ona apogeum popularności, ogarniając coraz szersze kręgi wyższych warstw społeczeństwa, a nawet wdzierając się do wielkiej polity-

W niemałym stopniu jest to usprawiedliwione faktem, że współczesny człowiek, przytłamszony przez masę, niesiony na fali materializmu, podlega dezorientacji i zamętowi panującemu w sferze moralnej i intelektualnej, Próbuje więc ogarnąć rozumem materię, jaka mu została podana, i stwierdza, że w dzisiejszym świecie niewiele jest rzeczy naprawdę racjonalnych i logiczne rozumowania nie wystarczą. Wiemy już, co się dalej dzieje: zmienia kurs i zwraca się ku rzeczom, które, jeśli nawet przeczą zdrowemu rozsądkowi, zapewniają mu przynajmniej ja-kąś odmianę, na dodatek, w wielu przypadkach, pozytyw-ną. Niejednokrotnie także utrata wiary, religii, kieruje człowieka ku magii. Ta natomiast, w istocie swej irra-

cjonalna, nie opowiada się ściśle ani za nauką, ani za religią, choć pełnymi garściami czerpie i z jednej, i z drugiej sfery. I tak człowiek coraz głębiej wchodzi w arkana magii, widząc w swym działaniu jedyne dla siebie wyjście i jakąś dla siebie nadzieję. A ta współczesna magia głównie opiera się na starożytnych wschodnich praktykach, choć nie gardzi również egzotycznymi afrykańskimi czarami. Obserwuje się powrót do wtajemniczeń chaldejskich i egipskich, zawartych we wschodnich księgach pochodzenia arabskiego i hebrajskiego, oraz coraz większe zainteresowanie hinduizmem, buddyzmem, nauką jogów, doktrynami zen, które choć na pozór przeznaczone są umacnianiu kondycji fizycznej i psychicznej człowieka, niewątpliwie w swej głębi dotykają magii. A więc skoro już uczestniczymy w tym odradzaniu się wielkiej magii, zakrzyknijmy: „Umarła Magia! Niech żyje Magia!" Rzeczywiście, nigdy dotąd nie sprzedano tylu książek dotyczących kwestii magicznych — nakłady sięgają milionów egzemplarzy rocznie we wszystkich językach.

Wielki powrót magii widać wyraźnie na niespotykanych dotąd obszarach. Nowe dyscypliny nauki, choćby parapsychologia, czy takie dziedziny wiedzy, których sama nauka nie potrafi wyjaśnić a mimo to musi je respektować i się do nich przyłączyć, stanowić będą podstawę magii przyszłości. Fakt ten skłania nas do przypuszczeń, że niebawem dokona się racjonalizacja magii: zostaną określone jej podstawowe prawa i logiczne zasady, abyśmy mogli zrozumieć jej zjawiska i wszelkiego rodzaju objawienia, jakie w przeciągu wieków skutecznie kryły się przed naszymi oczami. Powstają przecież instytuty i towarzystwa parapsychologiczne, w których usiłuje się zintensyfikować badania nad nie znajdującymi naukowego wytłumaczenia fenomenami myśli, takimi jak telepatia, telekineza i inne.

Wielu rozbitków białej rasy, którym przyszło żyć u dzikich plemion, tubylcy okrzyknęli wielkimi czarownikami. Na rycinie z roku 1898 francuski rozbitek Rougemont.

Wszechobecna magia egzorcyzmuje współczesny świat. Faktyczne oddziaływanie na politykę jest wymownym dowodem jej efektywności — a przynajmniej wiary w tę skuteczność. Politycy i wielcy przedstawiciele administracji państwowych liczyli się — i czynią to nadal
— z opiniami i przepowiedniami magów i astrologów, przyjmując ślepo ich porady, co miało — i ma — ogromny wpływ na wydarzenia w świecie. Najbardziej chyba znana jest postać Ericka Jana Hanussena, osobistego maga kanclerza Hitlera, który niejednokrotnie był autorem decy zji wydawanych przez fiihrera. Ale i alianci (Roosevelt) mieli swoich doradców astrologów i trudno byłoby zna leźć w kręgach wielkiej polityki tamtych lat choć jedną osobistość nie korzystającą w tej lub innej formie z ich usług.

Magię odnajdujemy w heraldyce różnych krajów
— przybiera ona formę symboli na emblematach państ

wowych: przypomnijmy sobie ściętą piramidę w godle kilku stanów Ameryki Północnej, krzyż w krajach europej skich, półksiężyc w republikach islamskich, wreszcie swastykę III Rzeszy; charakterystyczny symbol koreański, fetysze nowych państwowości Czarnej Afryki, anagramy na banknotach i monetach... A ci ludzie, którzy twierdzą, że nie wierzą w magię, chcąc nie chcąc, używają jej i z niej korzystają — choćby w postaci utajonej.

I oczywiście propagujemy magię, popularyzując praktyki czarnoksięskie przy użyciu najróżniejszych środków. Wydajemy nowe książki o magii, wznawiamy tak zwanych klasyków tejże materii, umacniamy zakony i sekty, tworzymy towarzystwa zajmujące się zjawiskami para-psychologicznymi, mnożymy prognozy astrologiczne w pismach i dziennikach, powołujemy nawet specjalne wydawnictwa poświęcone wyłącznie wiedzy tajemnej, poszukujemy jasnowidzów, wróżbitów, produkujemy

W czasach współczesnych pojawiło się paru cudotwórców wyróżniających się swą niezwykłą mocą i sprawdzonymi dokonaniami. Na rysunku słynny Cheiro, jeden z najbardziej wiarygodnych magów, działający pod koniec XIX i na początku XX wieku. Udzielał konsultacji królom, członkom rządów oraz przemysłowcom z Europy i Ameryki.

amulety i talizmany, leczymy się przy pomocy najróżniejszych mikstur... A więc nie tylko uprawiamy magię, ale i dobrze na niej zarabiamy, co pewnie nie wychodzi jej na dobre, choć może sytuacja nie jest aż tak tragiczna, bo, jak mówi stare wschodnie przysłowie, „Magiem nie zostaje ten kto chce, ale ten kto może".

Uwieczniona przez Durera przepowiednia Whistona: ogień z nieba niesie zagładę Ziemi. Czyżby ostrzeżenie przed bombą atomową?

IV. KOMERCJALIZACJA MAGII W NASZYCH CZASACH

Niezwykły wzrost zainteresowania magią, coraz większa jej popularność, a ponadto praktycyzm, który przewyższa wszystko, nie mogły nie stworzyć dogodnych warunków dla handlu czarodziejskimi przedmiotami. Zróbmy mały przegląd ofert. Dzięki akcjom reklamowym poznano zaklęcia, obrzędy, egzorcyzmy, sposoby sporządzania amuletów i talizma-nów itp. Wobec powyższego każdy chętny czarownik, chcąc osiągnąć efekty swej nowo wyuczonej sztuki, musiał dysponować potrzebnymi substancjami i odpo-wiednimi materiałami pomocniczymi, które przecież nie były łatwo dostępne. Powstał więc rynek poszukiwanych artykułów, a wraz z nim katalogi i ...nowa reklama. Rzućmy okiem na niektóre oferty:

Mistyczne kadziło astralne: importowane z Dalekiego Wschodu, wytworzone według oryginalnych recept wielkich wtajemniczonych; paczka zawiera 250 laseczek, cena trzy dolary.

Zioła aromatyczne: egzorcyzmujące zapachy, posiadające 21 mistycznych czarodziejskich właściwo-

ści dobroczynnych; pomagają w wytworzeniu atmosfery do Oczyszczającej i Odświeżającej Medytacji; paczka osiem uncji, cena dwa dolary.

Zarówno kadzideł jak i ziół aromatycznych używa się do najróżniejszych czarnoksięskich obrzędów i ceremonii.

Świece obrzędowe: wyprodukowane specjalnie do obrzędów i rytuałów oraz do wytwarzania silnych emanacji duchowych na bazie wosku i parafiny najwyższej jakości, z wyciągów ziół i egzotycznych perfum mistycznych; 75 centów sztuka, 10 świec sześć dolarów.

Te specjalne świece towarzyszą obrzędom i zaklęciom makumby i vudu.

Magnesy: Od zamierzchłych czasów magnesy rozwijały fascynujące kwestie biodynamiczne. Proszę wypróbować swoją moc, kupując skórzany woreczek namagnesowany trzema specjalnymi potężnymi magnesami, a nabędą państwo życiowej siły, takiej samej, jaką one emanują. Pomagają w osiągnięciu równowagi psychicznej, harmonii i napełniają charyzmą osobowość człowieka. Woreczek skórzany namagnesowany. Cena: siedem dolarów.

Jak widać, magnesy też stały się materią magiczną.

I oczywiście perfumy — niezbędne w sztuce czarowania. Specjalne perfumy do wszystkiego: aby nas bardzo kochano, aby oddalały złe uroki, aby czyniły nas atrakcyjnymi dla odmiennej płci, zapobiegały chorobom i epidemiom oraz osobiste, umacniające działanie wymienionych, odpowiednie dla każdego znaku zodiakalnego.

Perfumy zodiakalne: Od tej chwili masz zagwarantowane powodzenie w życiu, jeśli tylko zawsze będziesz używać perfum odpowiednich dla twojej osobowości. Roztocz wokół siebie zapachy właściwe twojemu znakowi zodiaku. Importowane prosto z Francji: buteleczka pięć dolarów.

PERFUMY MAGICZNE
Perfumy opisane w tym katalogu skupiają Wiedzę najstarszych i przepotężnych Recept Wielkich Spirytualnych Perfumiarzy i Alchemików Średniowiecza

Jose Gregorio Hernandez
Perfumy wprowadzają w trans spirytualny dzięki swym delikatnym lekkim woniom

Astral „8"
Polecane wyłącznie tym, którzy pragną doświadczyć przeżyć astralnych

Czary Latyńskie
Perfumy o silnym zapachu, indukują Miłość i Posiadanie

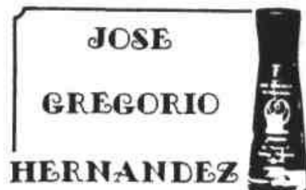
Czary Afrykańskie
Perfumy przywołujące wspomnienia. Bardzo pomocne w rzucaniu czarów i gwarantują Posiadanie

Aranjuez Mon Amour
Delikatne i wyśmienite perfumy o Zapachach Europejskich. Tylko dla zakochanych

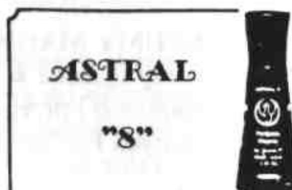
Alchemia 2000
Perfumy nadzwyczaj fascynujące, oddziaływają na ośrodki erogenne. Chronić przed dziećmi

PERFUMES MAGICOS

Los Perfumes descritos en este Catálogo, resumen el Saber de antiquísimas y poderosísimas Fórmulas de Expertos Perfumistas Espirituales y Alquimistas de la Edad Media.

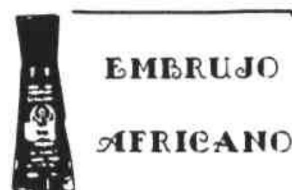
Perfume que induce al Trance Espiritual, a causa de su delicada y tenue fragancia.
Se presenta en frasco de 1 Onza.
P-1 $9.95

Recomendado exclusivamente para aquellos que deseen tener experiencias en el Plano Astral.
Se presenta en frasco de 1 Onza.
P-2 $12.00

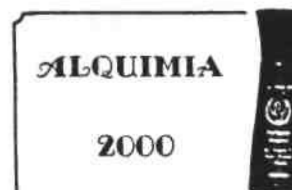
Perfume de fuertes penetraciones que induce al Amor y a la Posesión.
Se presenta en frasco de 1 Onza.
P-3 $9.95

Perfume evocador que predispone enormemente a la Posesión y al Hechizo. Se presenta en frasco de 1 Onza.
P-4 $9.95

Suave y exquisito perfume con Fragancia Europea.
Solamente para enamorados.
Se presenta en frasco de 1 Onza.
P-5 $9.95

Perfume altamente fascinante que actúa sobre los centros sexuales.
No se recomienda su uso a menores.
Se presenta en frasco de 1 Onza.
P-6 $15.00

Wśród ofert proponujących artykuły służące do odprawiania czarostw nie może zabraknąć perfum magicznych, choćby takich jak: „Jose Gregorio Hernandez", „Astralne 8", „Czary kreolskie". Czary afrykańskie", „Aranjuez, moja miłość" czy „Alchemia 2000".

Ofert z talizmanami i amuletami znaleźć można bez liku na rynku magii. Są talizmany umożliwiające odgadywanie myśli bliźnich, zniszczenie wroga, nabycie mądrości, chroniące przed wypadkami, kradzieżą, morderstwem i - czemużby nie? — Cudowne Talizmany. Oto jeden z nich:

> **Talizman Mądrości:** właściciel tego cudownego talizmanu posiądzie zdolność i mądrość dowiedzenia się, kto mu jakich kłamstw nagadał. Zrobiony ze srebra wysokiej próby, cena trzynaście dolarów.

Uczciwy sprzedawca radzi, aby na talizmanach produkowanych seryjnie klient polecił wygrawerować, najlepiej alfabetem tybetańskim lub pismem runicznym, swoje imię i nazwisko za jedyne dwa dolary więcej, co nada jego talizmanowi większej siły.

> Dodaj mocy swojemu talizmanowi: jeśli pragniesz, aby talizman miał wyryte twoje imię — bo wtedy zyskuje na sile — wybierz jeden z dwóch alfabetów, w którym chcesz, aby było napisane. Zapewniamy całkowitą dyskrecję.

W arsenale przedmiotów czarnoksięskich znajdujemy również karty: najsłynniejsze i w ciągłej sprzedaży są karty do tarota i do stawiania tak zwanego krzyża goeckiego.

> **Karty Krzyż Goecki:** specjalne systemy wróżenia.
> Pomocny w chiromancji, astrologii i numerologii.
> Talia osiem dolarów.

Baran
Od 21 marca
do 20 kwietnia

Lew
Od 23 czerwca
do 22 sierpnia

Strzelec
Od 23 listopada
do 21 grudnia

Byk
Od 21 kwietnia
do 21 maja

Panna
Od 23 sierpnia
do 23 września

Koziorożec
Od 22 grudnia
do 20 stycznia

Bliźnięta
Od 22 maja
do 21 czerwca

Waga
Od 24 września
do 23 października

Wodnik
Od 21 stycznia
do 20 lutego

Rak
Od 22 czerwca
do 22 lipca

Skorpion
Od 24 października
do 22 listopada

Ryby
Od 21 lutego
do 20 marca

Horoskopy są najbardziej „chodliwym" towarem spośród artykułów magicznych.

Najwięcej zysków handlarzom magią przysparza astrologia. Umiejętność stawiania horoskopów bardzo się rozpleniła — w każdej gazecie, w każdym czasopiśmie gnieżdżą się stadami wielcy znawcy tematu. Niejeden starożytny sekretny uczony posiniałby z wściekłości, gdybyby mógł wiedzieć, co też się z tą jego tajemną wiedzą wyprawia, a już na pewno wszystkich astrologów z za-mierzchłej przeszłości niepomiernie ucieszyłyby wielkie plansee astrologiczne — dostępne za grosze „za rogiem", Boć to i zwykły śmiertelnik, nie trudząc się, w mig postawi sobie horoskop, i to najbardziej dokładny, na każdy dzień, ba, nawet na każdą godzinę swojego życia, jeśli tylko nabędzie odpowiedni towar.

> **Planszę Astrologiczną** kupując będziesz miał możliwość, dzięki wnikliwym studiom astrologicznym, poznać samego siebie. Twój osobisty horoskop pomoże ci w sposób jasny i wiarygodny ocenić, jakie masz szanse powodzenia w życiu i czy czeka cię wielka miłość. Wykonany specjalnie dla ciebie przez artystę na wielkiej planszy wielkości dwudziestu cali. Przy zakupie podaj datę, dzień tygodnia i godzinę urodzenia. Cena: czternaście dolarów.

Inne czarodziejskie przedmioty sprzedawane w obfitości, to różnego rodzaju magnetyczne wahadełka radiestatów, tablice „oui-ja" niezbędne dla spirytystów, namagnesowane bransoletki, które zapewniają energię, siłę, władz
ę...

Jenakże oprócz materiałów instruktażowych w postaci dzieł klasycznych takich jak: *Kłódki Salomona, Czerwony Smok, Enchiridion* (Przewodnik), ksiąg mędrców tybetańskich, hinduskich, chińskich itp. oraz współczesnych pozycji w rodzaju *Encykopedia Magii i Okultyzmu, Słownik Diabelski, Encyklopedia Demonologii, Taje-*

mny tantryzm i innych, nie mniej ważnych, handel magią oferuje najróżniejsze kursy nagrane na taśmach magnetofonowych, umożliwiające za parę dolarów zapoznanie się szerokim rzeszom słuchaczy z najbardziej niedostępnymi niegdyś tajnikami obrzędów i egzorcyzmów. Oto kilka przykładów:

Kaseta „Złe Oko" — słuchaj tej kasety przez trzydzieści minut, a unikniesz zawiści, podłości i lubieżnych zamierzeń tych osób, które wyrządzają straszliwe zło siłą swojego wzroku. Kaseta trzydziestominutowa. Cena: dziewięć dolarów.

Kaseta „Kabała" — poznaj tajemną mądrość żydowskich rabinów. Dowiedz się, jak Mojżesz opracował ten symboliczny język, w którym została zawarta cała pierwotna tradycja nazwana później kabałą. Kaseta sześćdziesięciominutowa. Cena: dziewięć dolarów.

Kaseta „Czarnoksięstwo stosowane" — Kim są czarownicy? Skąd pochodzi ich nadzwyczajna moc? Jaką mistyką operują? Poznaj ich tajemniczy świat i naucz się ich obrzędów i rytuałów przy pomocy wyjątkowej kasety. Trzydzieści minut, dziesięć dolarów.

Obok taśm z najpopularniejszą muzyką Binga Crosby'ego albo najnowszymi nagraniami Paco de Lucii można zwyczajnie kupić arkana wiedzy ezoterycznej mniej więcej za tę samą cenę.

CZARNA MSZA

Dzięki sześćdziesięciominutowej kasecie możesz przeżyć sataniczne obrzędy Czarnej Mszy. Posłuchaj rytuału w wykonaniu Demonologa i uczest-

ników orgiastycznego kultu. Dowiesz się rzeczy nigdy nikomu nie ujawnianych. Posłuchaj obrazoburczego nabożeństwa, które wciąż jeszcze napawa przerażeniem ludzkość.

Jeden z ciekawszych przykładów komercjalizacji obrzędów magicznych: Kaseta kosztuje dziesięć dolarów i zawiera całkowity przebieg słynnej straszliwej Czarnej Mszy. Za tę sumę każdy może stać się uczestnikiem bezbożnego ceremoniału.

W Europie, Azji, Ameryce istnieją ośrodki, które zajmują się szerokim propagowaniem nauk magicznych przy po-mocy kursów nagranych na kasetach, o najbardziej wy-myślnych, bombastycznych tytułach:

Wykłady Doktora Nauk Tajemnych, Magistra Teozofii, Bakałarza Studiów Biblijnych, Doktora Herbologii, Irydologii, Presopunktury...

EL VUDU

Conozca el Origen, las Prácticas, y los Misterios del Animismo Africano.
Escuche en un cassette de 60 Mi. la apasionante descripción de los Ritos y las Prácticas de estas milenarias Costumbres.
Entre en el Haití, donde se oculta y disfraza este sensacional Rito.
Oiga una descripción detallada y amena de los principales y auténticos componentes de este soberbio y rico Ritual.

C-448 $9.50

SANTERIA

La guía imprescindible para todo Santero o para cualquiera que desee conocer los fundamentos de las Prácticas de Santería.
Se incluyen diversos Oráculos y Rituales así como una guía completa para Moyubbar.
Todo en dos prácticos cassettes de 60 Mi.

C-449 $24.00

Współczesna nauka w służbie reklamy skomercjalizowanej magii.

Kursy są przygotowywane bardzo rzetelnie: zawierają cykle wykładów podzielonych tematycznie: komplet kaset od dziesięciu do dwudziestu, cena od stu pięć-dziesięciu do dwustu pięćdziesięciu dolarów. Na przy-kład, program studiów kursu, po którym można zdobyć tytuł Doktora Nauk Tajemnych, został podzielony na następujące cykle: Cykl I: Podstawowe Zasady; Cykle II, III i IV: Historia Nauk Tajemnych; Cykl V: Alchemia; Cykl VI; Astrologia; Cykl VII: Kabała; Cykl VIII: Przepowiadanie przyszłości; Cykl IX: Nauka o numerologii; Cykl X: Wielcy Adepci; Cykl XI: Stowarzyszenia Tajemne i Cykl XII: Wyższa Magia, obejmujący „teksty podstawowe" (w którym w skrótowej formie podaje się informacje o słyn-nych manuskryptach i księgach czarnoksięskich starożyt-ności, jak na przykład *Księga Umarłych, Tarot, Księga Totha*, *Enchiridion* (Podręcznik), *Nuctameron* (Jądro tajemnic). Wspomniany kurs zawiera dwanaście kaset (kazdy Cykl na jednej kasecie sześćdziesięciominutowej), dzieli się na dwadzieścia cztery tematy i kosztuje dwieście dolarów. Oczywiście nabywca kursu może zostać posia-daczem artystycznie wykonanego dyplomu potwierdzającego otrzymanie doktoratu, ale nie dostanie go tylko dlatego, że zapłacił za kasety, ostrzegają oferty — aby zdobyć tytuł, należy zdać poważny egzamin. Oczywiście zwykle polega to na wypełnieniu formularza z bardzo prostymi pytaniami.

VUDU

Poznaj źródła, Praktyki i Tajemnice Animalizmu Afrykańskiego. Posłuchaj naszej sześćdziesięciominutowej kasety z opisem Obrzędów, Praktyk i Zwyczajów trwających tysiące lat, a znajdziesz się na Haiti, gdzie kryje się ten nadzwyczajny Obrzęd.

Posłuchaj autentycznych fragmentów tego wspaniałego, bogatego i groźnego rytuału.

SANTERtA

Nieodzowny przewodnik dla każdego Santero i dla wszystkich, którzy pragną poznać podstawy Praktyk Santerii.
Zawiera również Modlitwy i Rytuały oraz pełny przewodnik. Wszystko na praktycznych kasetach po sześćdziesiąt minut każda.

Jak widać, komercjalizacja magii osiągnęła u schyłku XX wieku apogeum sukcesu, co nie napawa zadowoleniem prawdziwych znawców tematu, po pierwsze dlatego, że ujawniono informacje przez wiele wieków zazdrośnie strzeżone przed pospólstwem, a po drugie, taki stan rzeczy prowadzi do dyskredytacji tej trudnej sztuki, a i ona sama bardzo na tym cierpi. A poza tym, na pewno nikt nie może stać się magiem ani wykonać talizmanu o specjalnych właściwościach po zapoznaniu się z określonymi tekstami czy po wysłuchaniu kaset. Co innego zdobycie wiedzy, a co innego przekroczenie własnych możliwości. Czarnoksiężnikiem trzeba się urodzić, a nie tylko przysposobić do zawodu: i w wielkim błędzie będzie ten, kto sobie wyobraża, że człowiek o przeciętnej osobowości, pozbawiony pewnych cech charakteru, magnetyzmu, bez siły wewnętrznej może ot tak z dnia na dzień stać się adeptem wielkiej magii, zdolnym do rzucania straszliwych uroków, sprowadzania deszczu czy po prostu wygrywania w toto lotka, tylko dlatego, że cierpliwie wysłuchał pół tuzina kaset. Zatem ci prawdziwi adepci, prawdziwi czarownicy — obdarzeni silną osobowością i posiadający ową tajemną moc — której używają — podejrzliwie

przypatrują się tej rozbudzanej komercjalizacji w Stanach Zjednoczonych, Brazylii i paru krajach w Europie.

Prawdziwa Magia, Wielka Czarna Magia nie jest możliwa do wyuczenia z kaset kupowanych w supermarkecie po dziesięć dolarów za godzinę. Nieodzowna jest tu osobowość, wrodzony dar, wewnętrzna siła, ascetyczne życie wypełnione ciągłą nauką i praktykowaniem. Wielcy adepci nigdy nie szafowali swą wiedzą, dlatego ich recepty, talizmany, obrzędy i egzorcyzmy pozostawały w ukryciu przez wieki.

Przemysłowej magii nie należy brać poważnie, nawet jeśli w ofercie sprzedaży mocy magicznych znajdziemy... gwaranancję: „gdybyś po upływie dziesięciu dni nie był usatysfakcjonowany, zwracamy w całości pobraną kwotę.
"

Nie, naprawdę nie zamierzaliśmy porównywać oferty mocy magicznych, na przykład z puszką konserw rybnych... jest to zbyt poważna sprawa, abyśmy odważyli się narazić tym *prawdziwym* siłom tajemnym.

W Średniowieczu magia doświadczyła ogromnej degeneracji, która w końcu przywiodła ją do satanizmu. Na rycinie odprawianie egzorcyz-mów w celu uzdrowienia opętanego.

\

V. AKTUALNE ŚWIATOWE OŚRODKI MAGII

Choć obecnie magia rozpowszechnia się bez ograniczeń i sięga na wszystkie kontynenty i do wszystkich krajów, istnieją prawdziwie newralgiczne ośrodki, niezwykle dynamiczne, skąd promieniują najróżniejsze nurty ezoteryczne. Prześledźmy najbardziej aktywne centra ma-gii stosowanej:

EUROPA

Na kontynencie europejskim takie zorganizowane super-centrum znajduje się w Wielkiej Brytanii. Stare podania, starannie odkurzone i dostosowane do nowych czasów, osiągnęły szczyt powodzenia. Powstało nawet coś w rodzaju „oficjalnego parlamentu" Czarnoksięstwa oraz stanowisko „Królowej". Ona sama raczyła uczest*niczyć* w specjalnym programie Telewizji Hiszpańskiej, poświęconym czarodziejstwu, w którym zaprezentowano również fascynujący film „Nasienie Diabła". Pomimo, że w dalszym ciągu obrzędy tak zwanych czarnych mszy zachowuje się w najgłębszej tajemnicy, są one odprawiane z taką samą, jak się wydaje, żywotnością jak przed stulciami i nawet wydają się być czymś zupełnie normalnym. Inne ważne centrum starych praktyk magicznych znajduje się we Włoszech — tutaj jednak bazą są stare czarostwa: rzucanie uroków i pospolite znachorstwo.

W Niemczech, podobnie jak i we Francji, praktykowanie poszczególnych rodzajów sztuk magicznych najbardziej skupia się wokół prognoz astrologicznych, a stopień ich skomercjalizowania obniża prestiż wiele milleniów liczącej sobie niezaprzeczalnie wielkiej wiedzy. W całej Europie Zachodniej kwitnie wróżenie z kart, gwiazd i linii papilarnych dłoni, najwięcej jednak w wymienionych krajach. W efektownych gabinetach „porad" oczekują na wieści od inteligentnych Pytii ludzie z najróżniejszych elit społecznych: filmu, biznesu, polityki. Pośród wypielęgnowanych kwiatów doniczkowych, ekspozycji amuletów i symboli magicznych pytają o wierność współmałżonka, ciężką chorobę, powodzenie w zamierzeniach, szczęście w grze.

AZJA

Najważniejsze ośrodki w chwili obecnej znajdują się właśnie na kontynencie azjatyckim — są one sekretne, bardzo dobrze ukryte i strzeżone. Choć we wszystkich krajach muzułmańskich, w Indiach, na Dalekim Wschodzie ilość najrozmaitszych obrzędów stale wzrasta, newralgicznym ośrodkiem magii wschodu jest ciągle Tybet — kraj, gdzie Magia to Życie. Właśnie ta magia, czy też czarnoksięstwo, które promieniuje z klasztorów i lamaserii na Dachu Świata, spowodowały powstanie wielu mitów o straszliwych, tajemnych inicjacjach, o podziemnym królestwie Ehher-Thi, skąd Pan Świata wydaje rozkazy całej planecie, o niezwykłych olbrzymach pochowanych w ukrytych kryptach, o „trzecim oku", które bardzo nieliczni mogą w sobie rozwinąć...

Podróżni z Zachodu w ciągu ostatnich lat próbowali odsłonić głęboko ukryte tajemnice i informowali o obrzędach, rytuałach i pieśniach, jednak nie byli w stanie

podać żadnych ważnych szczegółów. Zna się kilka małych klasztorów, zdatnych dla trzydziestu ciemnoskórych kapłanów, oraz słynne lamaserie w Sera, Samyhe, Lahbrangi i inne. Ale poza powierzchownymi kontaktami nic innego nie było możliwe. Nikt nie dowiedział się niczego o praktykach — a tym bardziej konsekwencjach — aktyw -nie działających, nadzwyczajnych Magów Wschodu. Biały człowiek próbował przybliżyć się do magii Wschodu za pośrednictwem Yogów oraz innych sys-temów f izyczno-duchowych pochodzenia czysto wscho-dniego, ale w rzeczywistości aż do dzisiaj nie można zanotować żadnych liczących się rezultatów. Tak więc tam spoczywają rezerwy dla przyszłych dociekań, które, jeśli zakończą się sukcesem, dostarczą rzetelnej wiedzy o magii tybetańskiej.

AFRYKA

Wielki kontynent afrykański — kolebka słynnego vudu i makumby — jest w najwyższym stopniu magiczny od początków swojego istnienia po czasy dzisiejsze. Czarna rasa żyje z powodu magii i dla magii, której używa, aby zyskać powodzenie na polowaniu, sukcesy wojenne, protekcję przeciwko chorobom i katastrofom, łaskawość przyjaciół, siły miłosne i zniszczenie wrogów. Od Senega-lu po Wielką Pustynię i nie kończące się sawanny każde plemię, każda społeczność Czarnej Afryki praktykuje magię codziennie i w rozmaitych przejawach swojego życia, Oczywiście, z uwagi na niski poziom kulturalny i niewielki udział tych narodów w sprawach międzynarodowych, wpływy ich magii, w tym naszym znaczeniu, są znikome, Niemniejj nie zapominajmy, że to praktyki negroafrykańskie pobudziły do życia dwie wielkie religie magiczne - vudu i makumbę — dziś obecne w większej części

Nowego świata. Należy stwierdzić, że centra magiczne w Afryce znajdują się w krajach leżących najbliżej Równika: w Dahomeju i Nigerii, ale i także w krajach muzułmańskich, takich jak Maroko i Sudan, gdzie odbywają się bardzo ważne dla uniwersalnej magii obrzędy i ceremonie.

AMERYKA

Wszystko wskazuje na to, że właśnie kontynenty amerykańskie przodują w uprawianiu praktyk magicznych. W Nowym Świecie obserwuje się największe rozpowszechnienie magii oraz najwięszą jej komercjalizację. Najszczerzej i najprawdziwiej praktykom magicznym oddają się wyznawcy vudu na Haiti i pozostałej części Karaibów oraz wyznawcy makumby w Brazylii, skąd przenika ona powoli do krajów przyległych. Szczególna sytuacja panuje, jak wiemy, w Kalifornii, gdzie znajduje się Wielka Świątynia — Kwatera Główna Różokrzyżow-ców, którzy swoimi wpływami sięgają do Europy.

Vudu, jak powiedział Robert Tallant, nie można lekceważyć. „Vudu nie można uważać za zjawisko nieszkodliwe, gdyż vudu może stać się groźną, straszliwą rzeczywistością. Doświadczyło tego osobiście wielu wykształconych ludzi, dobrze znających ten temat."

Poważni uczeni twierdzą, że vudu jest skomplikowaną umową religii z magią, w której pośredniczą zawiłe ceremonie oraz symbole, a te powstawały i rozwijały się przez tysiące lat i są o wiele starsze niż obowiązujące dzisiaj obrzędy religijne. Oto słowa uznanego autorytetu w tej dziedzinie Johna W. Vandercooka: „Magia jest wielką prawdą puszczy, rzetelnie studiowaną i stosowaną."

■*Jeden z najstarszych alfabetów magicznych. Pod spodem odpowia-dające poszczególnym znakom litery naszego alfabetu. Używany nieprzerwanie przez ponad dwadzieścia wieków, dzisiaj służy jako podręcz-nik do produkcji talizmanów i wisiorków.*

Na bazie vudu powstały inne latynoamerykańskie obrzędy magiczne o wyjątkowej sile i zasięgu, takie jak santeria na Kubie oraz makumba w Brazylii. Vudu i maku-mba są w istocie rzeczy tym samym, podobnie jak wywodząca się z makumby kimbanda, zawierająca także pierwiastki afrykańskie. W środkowoamerykańskiej ma-kumbie obserwuje się — obecnie w pełnym rozkwicie — wyraźne ślady dawnych wierzeń Majów i Azteków, podobnie jak w areale indiańskim wybijają się pozostałości prekolumbijskich wątków religijnych, a w regionie argentyńskim wpływy patagońskie.

OCEANIA

Jest to obszar ogromnych kontrastów. W tej części świata w świętej zgodzie współistnieją skomercjalizowana magia ludności białej rasy, zamieszkującej Australię i Nową Zelandię, z ośrodkiem w Melbourne oraz prymitywne i niejednokrotnie brutalne obrzędy Papuasów, żyjących w górach Nowej Gwinei, oraz ludów z wysp Polinezji.

VI. POWTÓRKA Z ZAKLĘĆ 1 EGZORCYZMÓW

Postanowiliśmy wreszcie uchylić przed czytelnikami rąbka tajemnicy czarnej magii i nauczyć go najważniejszych i najbardziej przydatnych zaklęć i egzorcyzmów, wybranych ze starych, klasycznych podręczników i ksiąg magicznych, jakie jeszcze przetrwały do naszych czasów, Prawdziwi czarnoksiężnicy wymawiali je z najwyższym szacunkiem, wiarą i nadzieją.

Chcąc zdobyć miłość danej osoby, należy spełnić co następuje:

"Wetrzyj w ręce swoje sok z werbeny, dotknij nimi tej, której miłości pragniesz i wypowiedz następujące słowa: *besta berto corrumpit viscera ejus mulieria** (Dzieło z XVII wieku pt. *Operation des Septs Esprits des Planetes). Je*śli któraś z pań życzy sobie na sabat polecieć, oto recepta na słynne smarowidło czarownic: *"Recipe: suim, acorum: pentaphyllon: vespertillonis sanguinem: solanum somniferum et oleum*** wszystko wymieszaj i gotuj aż do uzyskania gęstej masy. (Z dzieła Eliphasa Levi'ego pt. *Dogme et rituel de toute magie)". A o*to straszliwe wezwanie, a raczej list konwokacyjny do Księcia Piekieł:

* Uczyń powolnym tono tej kobiety (Wszystkie teksty łacińskie przełożyła Joanna Komorowska). " Weź świnię, kwas, pięciornik, krwi nietoperza, ziela psianki i oleju.

usunięte ze względów bezpieczeństwa

A kiedy Książę Ciemności przybędzie, co, jak twierdzą doświadczeni, poprzedza zwykle podmuch silnego wiatru, pakt należy podpisać specjalnym inkaustem magicznym, wykonanym według następującej tajemnej recepty:

„Weź pestki brzoskwiń całe i spal na węgiel: kiedy już będą spalone, wyciągnij z pieca i zmieszaj z równą ilością smaru drukarskiego, dodaj dwie części potłuczonych jabłek dębowych, jedną część grynszpanu i cztery części sproszkowanej gumy arabskiej, ale przesiej ją przez sitko: następnie włóż to wszystko do garnka, zalej rzeczną wodą, aby na cztery palce wszystkie ingrediencje przykrywała, gotuj przez chwilę i masz inkaust gotowy.**" (Przepis z *Księgi Czarnej Magii* z XVI wieku).

wypr

Natomiast, aby przygotować „Inkaust Niebiański", który służy do pisania modlitw i zaklęć dobro czyniących, należy postępować według takiego przepisu: „Opiłków srebra: 2 gramy; żelaza: 2 gramy; cyny: 2 gramy; cukru ołowiowego: 5 gramów; gumy arabskiej: 5 gramów; niebieskiej aniliny: 50 gramów; spirytusu: 10 gramów i czystej rzecznej wody 500 gramów. Wodę z rzeki należy czerpać w piątek podczas pełni księżyca, z zapadnięciem zmroku zaraz po zachodzie słońca i przed wschodem księżyca.

(Recepta wzięta ze słynnego *Enchiridiona)*

* Przez... słowa prorocze, tajemnicę salamandry, radę sylfów, grotę gnomów, demony niebios... przybądź, przybądź, przybądź. ** W przypadku nie oddziaływania inkaustu magicznego powtórzyć produkcję, zmieniając jeden składnik: zamiast jabłek dębowych użyć skrzeli rybich w tej samej ilości. Hiszpańskie *aga/las* znaczy zarówno jabłka dębowe jak i skrzela rybie. Za stracony czas i zmarnowane ingrediencje serdecznie przepraszam — tłumaczka.

Skuteczny sposób ochrony przed wścieklizną, wykorzystywany jeszcze w dzisiejszych czasach: „Napisz na jabłku *Hax pax deux Adimax* i spożyj. Jeśli

to nie wystarczy, napisz na poświęconej hostii: *Irio-ni-kirioni-effera-kuderfer* i też spożyj. Zapobiega wściekliźnie od wszystkich zwierząt, tudzież od gryzoni, Stary egzorcyzm zapobiegający bólom głowy i zębów brzmli następująco: *„Amen, stragiles, falcesque dentate, dentium dolorum persante, amen."** Ci, którzy ów sposób wypraktykowali, bardzo go sobie cenią. Przeciw ukąszeniom żmij jadowitych i skorpionów: *"Super aspidem et basiliscum ambulabis."*** Zaklęcie na odwagę: Należy na dwu kawałkach papieru napisać własną krwią, co następuje: *„Ramuc-Malin-Fora consummatum est: in te confeto Satana",**** po czym jeden zjeść, a drugi nosić na szyi.

usunięte ze względów bezpieczeństwa

Dzisiejsi czarownicy i znachorzy tamują upływ krwi znanym dobrze zaklęciem-modlitwą: *„Sancta Maria hunc sanguinem firma."*****

Isnieją tysiące zaklęć — w zależności od „szkoły" -przeciwko najróżniejszym chorobom. Jedno z nich, teczne przeciwko chorobom dziecięcym, brzmi:

"Na wszystkie świętości, o wy, zęby trzonowe i siekacze, bólom się nie dajcie. " Ponad żmijami i bazyliszkami przejdziesz. **" ..dopełnione zostało, tobie ufam, Szatanie. "•*" Święta Mario, krew tę zatrzymaj.

„Gang hein dur duffel" i jak się wydaje, przypomina stary germański egzorcyzm, a znaczy: „Precz diable! Wychodź stamtąd!"

Na kontynencie europejskim jest w częstym użyciu zaklęcie mające służyć tym samym celom, jak wyżej: *„Imparibus, meritis trias, pendente corporas, ram/s, dismas et gestas medio et divina potesta, dismas damnatur getatas ad astra levatur."* Wypowiadane w niemiłosiernie pokaleczonej łacinie, której nie są w stanie zrozumieć nawet ci, którzy je wymawiają, a pochodzące z czasów wcześniejszych od Średniowiecza.

Rybakom szczęście przynosi powtarzanie nad wędką słów *„Muloc'h a park pobet gab tachou evit goayannis gab higuennou!"*

Ataki padaczki zamówić można przy pomocy egzorcyzmu: *„Gaspar fert myrrham, thus Melchior, Balthazar aurum"*,* dołączając imię chorego i czyniąc nad nim znak krzyża.

Na uzębienie i gorączkę istnieje mnóstwo zaklęć, najczęściej używa się słów kabalistycznych, wypisanych na papierze, który pragnący uzdrowienia miał przy sobie podczas mszy świętej: *„Abrakadabra, alga, alga, garnące, eglatus, egla."*Chory powinien nosić papier uwiązany na szyi.

Do naszych czasów przetrwał, wywodzący się z zamierzchłej przeszłości, słynny kwadrat magiczny o nadzwyczajnej mocy. Skutecznie chroni przed ogniem, nieszczęśliwymi wypadkami, czarami, a do tego jeszcze przynosi szczęście:

S A T O R A R E
P O
T E N E T
O P E R A
R O T A S

' Kacper przyniósł mirrę, Melchior kadzidło, Baltazar złoto.

Ażeby zaczarować kule broni palnej i uniemożliwić wrogowi cel, trzeba wziąć trzy ziarenka prochu, zetrzeć je w palcach i dmuchnąć, mówiąc przy tym: *„Arcum coiteret et cufringet arma et scuta comburet igni."**

Przepis na zdobycie miłości panny: „Napisz imię wybranej panienki krwią nietoperza na pergaminie. Połóż na ołtarzu tak, żeby odprawiono przy nim kilka mszy, zabierz go i wymów zaklęcie: *»strangelle personite«,* a panienka ulegnie twoim czarom".

Jeśli grozi komuś śmierć, łatwo może sam sfabrykować amulet vudu. Oto instrukcja: „Włóż kawałeczki czosnku do skórzanego woreczka i noś zawieszony na szyi: używaj ubiorów z czerwonego materiału, jeśli to możliwe".

* Zaklęcie stosowane dla loas vudu, mające okazać im szacunek, brzmi: „Na Północ D'Abord — Na Wschód - A table — Na Zachód Adonai — Na Południe Olande." W przerażającej i nieznanej magii tybetańskiej istnieje zaklęcie wzywające złowrogiego Gon-Po-Mahakala, używane podczas tajemnych praktyk tantrycznej Czarnej Magii *„Rtsa-brgyud-blama-mchong-gsum-gyal-bai-a-gsang-sngags-ting-adsin-phyang-rgyai-mt-hu." Skoro* już jesteśmy przy egzotyce dołączmy pełny tekst litanii, używanej w Czarnej Afryce, mającej przynieść bogactwo i długie życie: *„Mulunguo undamgbwerera, na lye hacheye undamshukuru."* I drugiej, używanej w regio-nach Konga, z tym samym przeznaczeniem: *„Mango mabaliile abece ibyacile mwikulu na isi yose."* Jak widać, wszystkie ludy i narody z całego świata operują ogromną ilością zaklęć, dosłownie na każdą okoliczność: aby uławić miłosne zabiegi, a także żeby zniszczyć wroga i spowodować jego śmierć, aby pomóc sobie w zaskarbieniu łask sił tajemnych, jak również

* Łukiem się odbije, broń złamie i tarczę ogniem zniszczy.

przyzwać Wielkiego Ojca Zła. Wiele z nich liczy sobie wieki i służyło niezliczonym generacjom. Niektóre, europejskie, przetrwały do naszych czasów w nieskalanej formie, inne — używane w Ameryce — zmieszały się z formułami pochodzącymi z różnych wierzeń. Jednakowoż zawsze cel jest ten sam: rezultat, jakiego nie można osiągnąć przy pomocy środków naturalnych.

Kiedy narody i państwa dziesiątkowały choroby, trzęsienia ziemi i katastrofy groziły zatrzymaniem naturalnego rozwoju, czyli zawsze kiedy ludzkość cierpiała nieszczęścia, zwracała się ku magii z nadzieją i oddawała się tym samym od wieków znanym obrzędom. Duch jaskiń wciąż towarzyszy człowiekowi. I teraz, w epoce postępu i oświaty, energii nuklearnej, podróży kosmicznych, drapaczy chmur, supersamolotów, znów przypomina o sobie magia, wprawdzie tracąc może trochę ze swojego ezote-ryzmu, niemniej bogatsza o nowe formy, w które wkomponowały się formuły i obrzędy pochodzące z najstarszych źródeł.

VII. MISCELLANEA AMULETÓW I TALIZMANÓW

Trudno rozprawiać o magii, nie wspominając o amuletach i talizmanach, które stare jak świat i używane od zawsze, w naszej epoce osiągnęły szczyty popularności. Zwykle miesza się znaczenie jednych i drugich, biorąc je za ten sam przedmiot magiczny i tym samym popełniając wielki błąd.

Amulet jest to określona rzecz: figurka, obrazek albo wyisane święte słowa lub zaklęcie, którą stale nosi się na szyi, aby służyła ku ochronie właściciela albo innemu konkretnemu celowi, Talizman natomiast jest znakiem, magiczną figurą, symbolem astrologicznym, słowem albo całym zdaniem, wyrytym albo wyrzeźbionym w kamieniu albo metalu, a w przypadku znaków astrologicznych w materiale odpowiadającym poszczególnym konstelacjom gwiezd-nym w dniu i o godzinie sprzyjającym planecie, do której przynależy. Ponadto talizman, oprócz swoich protektors-kich właściwości, zapobiega negatywnym wpływom as-tralnym w horoskopie używającej go osoby. Użyteczność talizmanu jest ściśle związana z astrologią i powinien być on nierozdzielny ze znakiem astrologicznym. Amulet można zrobić z czegokolwiek i według zasad magii chroni on swojego właściciela przed złymi urokami i nieszczęściami wszelakimi. Amulety powstały na skutek ciągłej potrzeby dokonywania zaklęć magicznych i pierwotnie były wytwarzane z materiałów pochodzenia natu-

ralnego: pazurów lub zębów zwierzęcych i ludzkich, drzew, roślin, minerałów itp. Następnie, wraz z pojawieniem się magii kabalistycznej, amulety „zezoteryzowały" się, ustępując miejsca talizmanom, niemniej nadal pełniąc swoją dawną rolę i osiągając te same cele.

Talizmany, przeciwnie, swoją moc czerpią nie z materii, z jakiej zostały zrobione — choć to także ma swoje znaczenie — ale z symboli i słów na niej nakreślonych.

Jednym z takich słów magicznych jest słynna abrakadabra. Wielcy adepci zapewniają, że napisane na nie używanym pergaminie inkaustem „ad hoc" staje się talizmanem o wyjątkowej mocy: chroni przed każdą niedolą, a głównie jest bardzo pomocny w uzdrawianiu chorych. Słowo to należy pisać tak, aby zawsze tworzyło trójkąt: każda następna linia powinna mieć o jedną literę mniej, a ostatnia zawierać tylko literę A.

```
A B R A K A D A B R A
A B R A K A D A B R
A B R A K A D A B
A B R A K A D A
A B R A K A D
A B R A K A
A B R A K
A B R A
A B R
A B
A
```

Według znawców tematu słowo to liczy sobie ponad dwa tysiące lat i zawsze znajdowało ogromne poważanie, zarówno u starożytnych Persów, jak i średniowiecznych alchemików. Ci pierwsi, jakkolwiek je czytali, nadawali jego komponentom znaczenie cyfrowe 365, czyli ilość dni w roku, natomiast dla tych drugich było ono triangular-nym symbolem kosmicznego Wszystkiego.

Do często używanych talizmanów, niezbędnych w obrzędach magicznych, należą wonności, a wytwarza się je z różnorakich specjalnych esencji, z których każda jest pomocnąną w osiąganiu innego rezultatu. Wielcy mistrzowie twierdzą, że woreczek nasączony specjalnymi, przeznaczonymi dla indywidualnej osoby, wonnościami, jeśli tylko były one właściwie przyrządzone, umocni relacje astrologiczne posiadacza z jego planetą, wobec czego, każde jego przedsięwzięcie, na skutek wytworzonej więzi i pozytywnych emanacji wspomnianej planety, będzie pomyślne.

Wreszcie słynne pentagramy, czyli przedmioty magicz-ne, pośrednie pomiędzy amuletami i talizmanami. Są to pięciokąty gwiaździste, w Średniowieczu zwane także Stopą Czarownika i Pieczęciami Salomonowymi. Zawierają nadzwyczaj ważne formuły magiczne, zapisane albo wyrysowane, wytwarzane w oparciu o Zasadę Zgodności, Zarówno pentagramy jak i słynne planetarne serduszka stanowią prawdziwe recepty, formuły przeznaczone do uzysakiwania bardzo określonych rezultatów i kryją za azoteryczną zasłoną starożytnych tajemnic niezwykłe imiona aniołów i demonów. Jeśli ktoś zapragnąłby wejść z nimi w bliższy kontakt, musiałby wpierw znaleźć właś-ciwy klucz porozumienia. Mogą być owe pentagramy zrobione z dowolnie dobranych materiałów, najczęściej jednak stosuje się pergamin i metale, najlepiej jednak, aby odpowiadały one właściwej sferze planetarnej. Jak się już nasz czytelnik domyśla, nie wystarczy wynaleźć odpowiedni metal czy zdobyć prawdziwy per-gamin, aby wyryć czy wypisać talizman. Poza innymi czynnościami magicznymi, niezbędnymi do naszego celu, należy jeszcze poddać ów pergamin egzorcyzmom, wypowiadając następujące zaklęcie: Wypędzam cię, duchu nieczysty, duchu zwodniczy, opuść to miejsce w imię Boga Wszechmogącego, aby ten

pergamin uwolniony od złych czarów uświęcony był i aby nie wodziła mnie na pokuszenie mara żadna, o co modły wznoszę w imię wielkiego, straszliwego Boga Samhammaphorasa. Amen."

PIECZĘCIE SALOMONA

DRUGI PENTAGRAM JUPITERA

Zapewnia sławę, honor, godność.
Przysparza bogactw i daje władzę.
Wnosi spokój i siłę ducha.

DRUGI PENTAGRAM MARSA

Posiada ogromną moc oddalania wszelkich chorób. Polecany wyłącznie osobom zdrowym.

CZWARTY PENTAGRAM MARSA

Daje nadzwyczajną moc i siłę przekonywania w dyskusjach, debatach oraz wszelakiego rodzaju utarczkach słownych. Strzeże przed złym okiem.

CZWARTY PENTAGRAM MERKUREGO

Umożliwia poznanie absolutne w najwyższych sferach najwyższych poziomów. Nieodzowny dla ludzi o wielkiej wrażliwości duchowej.

SELLOS DE SALOMON

[illegible] presentamos 7 de los más famosos sellos de Salomón, confeccionados en fina plata y [illegible] de oro. Los mismos tienen un diametro de ¾ y una bonita cadena martillada de [illegible].

Segundo Pentaculo de Jupiter

[illegible] la gloria, el honor, la dignidad, toda clase de ri[illegible] y poderes, conjuntamente con una gran tranquilidad espiri[illegible] y el fortalecimiento del alma.

De plata $12.00 - de oro $18.00 T-12

Segundo Pentaculo de Marte

Se dice que este pentáculo tiene gran poder para alejar las enfermedades, cualesquiera que ellas sean. Se recomienda solamente para personas que no estén enfermas.

De plata $10.00 - de oro $15.00 T-13

Cuarto Pentaculo de Marte

[illegible] extraordinario poder en las discusiones, debates, y contiendas [illegible] tipo. Aleja el Mal de Ojo

De plata $12.00 - de oro $18.00 T-14

Cuarto Pentaculo de Mercurio

Abre las posibilidades del conocimiento absoluto, así como las esferas más altas de los planos superiores. Indispensable para personas de gran espiritualidad.

De plata $15.00 - de oro $19.95 T-15

Cuarto Pentaculo de la Luna

[illegible] lo usa queda automáticamente protegido contra toda influen[illegible] negativa y perjudicial, proveniente de envidias, rencores, y [illegible]. Especialmente lo deben usar las divorciadas para proteger[illegible] de las influencias de sus excónyuges.

De plata $14.50 - de oro $19.95 T-16

Tercer Pentaculo del Sol

Necesario para emprender negocios de todas clases; el mismo os proveerá de energía, vigor, entusiasmo y seguridad incalculables.

De plata $13.95 - de oro $18.95 T-17

Segundo Pentaculo de Venus

[illegible] hace a los portadores seres irresistibles en el Amor, ade[illegible] de facilitar los contactos.

De plata $13.50 - de oro $17.75 T-18

CZWARTY PENTAGRAM KSIĘŻYCA
Kto go włoży, natychmiast uwolni się od zawiści, obrazy i nienawiści. Szczególnie polecany rozwódkom, bo strzeże przed byłymi współmałżonkami.

TRZECI PENTAGRAM SŁOŃCA
Potrzebny przy rozpoczynaniu interesów najróżniejszego rodzaju. Napełnia energią, wigorem, entuzjazmem i wielką pewnością siebie.

DRUGI PENTAGRAM WENUS
Ci, którzy go noszą, promieniują nieodpartym urokiem wzbudzającym miłość. Ułatwia kontakty.

Poniżej oferta sprzedaży talizmanów zrobionych ze srebra i złota mających pomagać na wszelkie dolegliwości, zapobiegać

nieszczęściom, troszczyć się o powodzenie nabywców. Podane wzory wzięte ze starych ksiąg magicznych, często są to zwykłe rysunki zdobiące stronice tych dzieł.

Przy wyrobie talizmanów, aby nadać im wielką moc, posłużono się poszczególnymi słowami i całymi zdaniami pochodzącymi z rozmaitych źródeł i liczącymi sobie nawet tysiące lat. Cytujemy jedno takie zdanie, używane najczęściej, także obecnie, w którym wymieniono osiem świętych imion Boga:

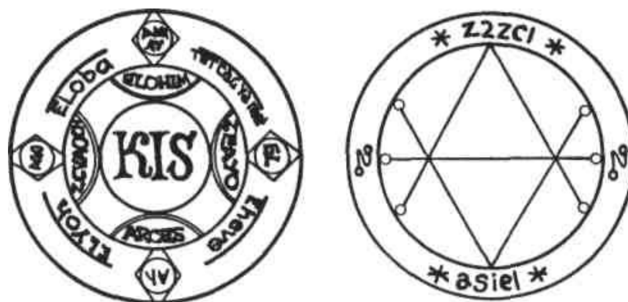
„Agion — Noxio — Aphonidos — Agaroth — Urab — Lamakron — Phondon — Tetragrammaton."

Tak zwany Boski Amulet — pierwowzorem był tajemniczy złoty krzyż znaleziony w Konstantynopolu — można

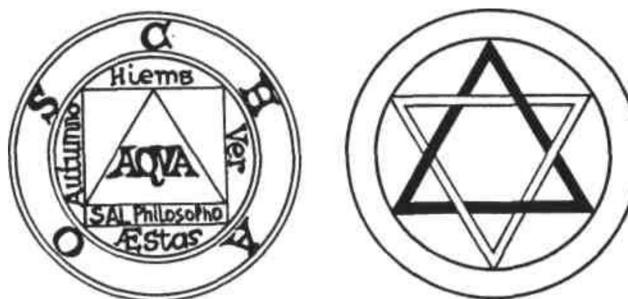
wykonać postępując w następujący sposób: na dziewiczo czystym pergaminie narysować znak ryby bez głowy długości pięciu centrymetrów. Zdaniem znawców przed-miotu 15 cm pomnożone przez 36 daje liczbę 180 cm, czyli dokładnie tyle centymetrów, ile miał wzrostu Jezus Chry-stus. Na odwrotnej stronie należy wypisać następujące zdanie „Święty Boże, Święty Mocny, Święty i Nieśmier-zbaw mnie od nagłej i niespodziewanej śmierci. Omist *et aracne; ave amen." Prod*ucenci-czarnoksiężnicy gwarantują: „Kto Boski Amulet nosi, zapewnia sobie opiekę dobrych Aniołów: nie umrze nagłą śmiercią ani od ognia, ani od wody, ani od trucizny, ani od strzały, ani od miecza, ani od sztyletu, ani od pioruna. A kobieta przy nadziei, niech go na łonie swoim nosi, a porodzi bez boleści."

W każdym zakątku świata ludzie oddają się w opiekę mocom zawartym w talizmanach. Oczekują od nich ochrony, zdrowia, zapewnienia sobie szczęścia w miłości i przyjaźni, powodzenia w grze, interesach, a czasem spełnienia szczególnych zachcianek: a choćby spowodowania trzęsienia ziemi albo powodzi, może suszy, wojny, epidemii itp... Najbardziej jednak zastanawiające jest to, że przedmioty magiczne dzisiaj używane — w ogromnej obfitości i różnorodności — nie uległy zmianie, nie ewoluowały, nie zostały „zmodernizowane", lecz mocno trzymają się swych fundamentów, które nadają im mocy i czynią efektywnymi. Nawet jeśli do produkcji używa się nowoczesnych surowców, to formułki magiczne, znaki, słowa, zdania, rysunki, figury, modlitwy czy zaklęcia nie zmieniają się, są takie same, jakich używali Chaldejczycy, starożytni Egipcjanie, Persowie czy Hebrajczycy. Dawniej stosowane zioła lub rośliny, na przykład słynna mandragora, nadal są wykorzystywane, choć podlegją nowej

technologii, a tysiącletnie zaklęcia, znane ze starożytnych tabliczek, unoszą się godnie nad ulicami nowoczesnych miast. Natomiast kwestia, czy osiągają pożądane cele, czy nie, wymyka się badaczom materii, gdyż jest to już osobista sprawa milionów ludzi, którzy podlegają takim lub innym wierzeniom. Te przemiany po prostu są obecne w ich życiu i pełnią swoją rolę, pozostając w zgodzie z Przeznaczeniem albo i wbrew niemu.

A oto autentyczne starożytne talizmany, jakie znaleziono w starych tekstach magicznych. Mogą być one wyrysowane na dziewiczym pergaminie lub wyryte w dowolnym metalu, ale muszą spełniać warunki wyszczególnione w dołączonym do nich tekście.

Inne rodzaje starodawnych talizmanów. Jak widać, nigdy nie brak trójkąta magicznego.

VIII. WYMAGANE WARUNKI DLA CZAROSTWA

Nie wystarczą same uzdolnienia czarnoksiężnika, aby poprzez swoje działania magiczne osiągnął on spodziewane rezultaty paranormalne. Aby osiągnąć sukces, nale-ży spelnić wiele koniecznych warunków, nieodzowne są czynniki uzupełniające, bardzo ważne i ściśle określone, których żaden mistrz, żaden adept zlekceważyć nie może. Zapoznamy teraz czytelnika z tym aspektem magii dodając, że nie opisujemy obrzędów praktykowanych w za-mierzchłych czasach, lecz obecnie i że te starodawne ceremoniały i obowiązki, choć spełniane są rzetelnie, zostały jednak nieco unowocześnione, Pierwszym ważnym czynnikiem odbycia eksperymentu jest miejsce, gdyż nie wszędzie można utworzyć „ocultum", jak powszechnie nazywa się Wielkie Laboratorium Magii. Jest nieodzowny pokój o odpowiednich wymia-rach, odizolowany od promieni słonecznych, oświetlony wyłącznie słabym rozproszonym światłem. Powinien być pomalowany na biało albo pokryty tapetą, bez rysunków ani wzorów, i utrzymywany zawsze w doskonałej czysto-ści. Wewnątrz musi znajdować się, usytuowana w odpowiednim miejscu, „Kaplica Czarnoksiężnika" i w tym celu trzeba narysować na suficie gwiazdę czteroramienną, której każdy wierzchołek wskazywać będzie odpowiednią stronę świata, co należy przygotować przy pomocy kom-pasu. Ołtarz obowiązkowo ustawia się w części wschod-

Ocultum Maga jest dlań miejscem świętym i nigdy nie powinien on zezwolić wejść doń osobom postronnym, gdyż to by sprofanowało „świątynię", a także wpłynęło niekorzystnie na wykonanie zadań magicznych.

Sprzętów powinno być dokładnie siedem, gdyż liczba ta jest bardzo wymowna w symbolice kabalistycznej. Najważniejszy jednak jest ołtarz: stół o wymiarach 50 cm x 70 cm, pomalowany na biało, przykrywany obrusem, takim, jaki będzie najodpowiedniejszy dla danego obrzędu. Po obu stronach ołtarza należy umieścić po jednej szafie — muszą one przylegać do ścian — w których przechowywane będą narzędzia pracy czarnoksiężnika, takie jak: kadzidła, wonności, świece itp.

Również po obydwu stronach, równołegle do sto-łu-ołtarza, umieszcza się pozostałe dwa sprzęty, a więc: po lewej stronie komoda, w której czarnoksiężnik będzie przechowywał swoje ubranie robocze, a po prawej pomocniczy stolik wraz z krzesłem.

Wreszcie za ołtarzem ustawia się drugi okrągły stolik oraz pulpit służący do układania sakramentów maga. Wszystkie sprzęty powinny mieć nieskazitelną białą barwę, tylko okrągły stoliczek i pulpit muszą być czarne. To jeszcze nie koniec: na ołtarzu, oprócz pentagramów, należy ustawić świece, kadzielnicę, szklaną kulę oraz czaszkę, które przedstawiają, w wymienionej kolejności, cztery elementy materii: Ogień, Powietrze, Wodę, Ziemię. Zebrane przedmioty też powinny spełniać pewne warunki, aby były użyteczne i aby czarnoksiężnik mógł pracować z powodzeniem, a mianowicie: czaszka musi być cała i musi posiadać dolną szczękę — choć nie ma wskazań, żeby uzębienie koniecznie znajdowało się w komplecie. Kryształowa kula — można ją zastąpić ogromnym kielichem wypełnionym wodą — powinna być zrobiona z kryształu i wypełniona wodą magiczną, inaczej rosą, a jeszcze lepiej wodą lustralną czyli oczyszczającą.

Następnie kadzielnica: dość duża, przynajmniej o średnicy 12 centymetrów, z dobrym przewiewem. Wreszcie świece - oczywiście z czystego wosku, bardzo gładkie, podobnie jak lichtarze, te zaś najlepiej ze stopu cyny albo miedzi.

Brak któregokolwiek z tych dodatków spowoduje, że dokonane obrzędy nie przyniosą spodziewanego skutku.

Ubranie czarnoksiężnika to też warunek sine qua non. Jest stanowione, że mag winien posiadać trzy obrządowe szaty: białą, czerwoną i czarną. Białej będzie używał do obrzędu oczyszczania, poświęcenia, podczas widzeń oraz oddzielania się ciała astralnego i w czasie medytacji. Czerwonej — wyłącznie podczas ceremoniału ewokacji. Natomiast czarna szata służy tylko do wypowiadania zaklęć oraz działalności magicznej skierowanej przeciwko wybranym osobom i przy wielkich rytuałach i egzorcyzmach.

Ubrania powinny mieć krój luźnych, obszernych tunik, zawiązywanych przy szyi i rękawach oraz posiadać na splocie słonecznym wyhaftowany pentagram: na ubiorze białym nitką złotą, na czerwonym czarną i na czarnym czerwoną. Należy przewiązać w pasie sznurek koloru ubrania szerokości 1 cm i węzeł przesunąć na prawą stronę. Głowę można nakrywać albo nie. Mag nosi buty koniecznie otwarte, najlepiej sandały, żeby stopy były najbardziej wolne.

Przystępując do czarowania, nie wolno zapominać a wszelkiego rodzaju zabezpieczeniach, gdyż każde dzia-łanie magiczne wiąże się z poważnym ryzykiem. Wielu czrowników padło ofiarami swoich nieudanych operacji - nikt nie prowadzi statystyki z uwagi na wielką tajem-nicę niemniej wiadomo, że nie było ich mało. Zasadniczym elementem gwarantującym bezpieczeństwo jestt słynne Koło Magiczne — stanowi ono całkowitą i absolutną ochronę przed wszelkim złem, jakie siły tajemne mogą wyrządzić pełniącemu obrzędy czarno-

księskie. Rzeczone Koło Magiczne powinno być duże na tyle, aby ani głowa, ani ręce użytkownika nie znajdowały się na zewnątrz i rysuje się je specjalną kredą zrobioną! z mieszaniny pyłu węglowego i proszku magnesowego, stojąc wewnątrz figury, ruchem odwrotnym do wskazówek zegara. Koła Magicznego zamykać nie wolno: zawsze trzeba pozostawić „drzwi" długości czterdziestu centymetrów. Rysunek wykonuje się jednym ruchem, bez przerywania, każde zawahanie czyni je bezwartościowym, bo nie spełnia wtedy swoich zadań.

Istnieją trzy rodzaje Kół Magicznych: „stałe" czyli wyryte na podłodze ocultum; „ruchome", w przypadku, kiedy ocultum łączy się z innym pomieszczeniem (wówczas rysuje się je na tablicy albo desce ze specjalnego drewna) oraz „jednorazowe", które kreśli się do jakiegoś jednego obrzędu.

Koło Magiczne chroni tylko znajdujący się wewnątrz obwodu kawałek podłogi. Trzeba pomyśleć, aby zabezpieczyć się także od góry i do tego celu służy tak zwana Kopuła Magiczna. Rysuje sieją w powietrzu przy pomocy laski w kierunku odwrotnym do wskazówek zegara. Jest to spirala imaginacyjna: obniża się stopniowo i zatrzymuje nad głową czarnoksiężnika, czyli w środku Koła Magicznego, i równocześnie zamyka pod Kołem Magicznym, wewnątrz którego, jak twierdzą adepci, nie ma się już czego obawiać.

Ponadto uprawiający Wielką Magię adept, aby wykonać dane zadanie, musi przede wszystkim przygotować swoją psychikę. Na początku powinien poddać się specjalnej diecie żywieniowej. A niedługo przed rozpoczęciem praktyk czarnoksięskich obowiązują go jeszcze ściślejsze rygory. Stare podręczniki — dokładnie studiowane w dzisiejszych czasach — nakazują czarnoksiężnikowi przez dziewięć dni przed rozpoczęciem pracy stosować dietę wegetariańską, a przez ostatnie trzy dni powinien on

POKÓJ 5 lutego do 4 marca	**WŁADZA** 5 marca do 4 kwietnia	**STANOWCZOŚĆ** 5 kwietnia do 4 maja
TWÓRCZOŚĆ 5 maja do 4 czerwca	**WYZWANIE** 5 czerwca do 4 lipca	**ROZSĄDEK** 5 lipca do 4 sierpnia
ROZUM 5 sierpnia do 4 września	**ROZWAGA** 5 września do 4 października	**ODNAWIANIE** 5 października do 4 listopada
WRAŻLIWOŚĆ 5 listopada do 4 grudnia	**WOLNOŚĆ** 5 grudnia do 4 stycznia	**BLISKOŚĆ** 5 stycznia do 4 lutego

Na rysunku horoskop księżycowego kalendarza chińskiego

jeść wyłącznie chleb, gotowane jarzyny i pić tylko wodę. Natomiast przez całe czterdzieści dni przed zaplanowanym czarowaniem musi wyrzec się rozkoszy cielesnych, codziennie zażywać kąpieli w poświęconej wodzie, a w ostatnim dniu wziąć prysznic w zwykłej zimnej wodzie. Oczywiście wymagania i warunki, o których wspominaliśmy, zależą od rodzaju zamierzonego czarostwa i indywidualnych cech czarnoksiężnika. Istnieją ogromne różnice w wyposażeniu „ocultum" czarnoksiężnika z Europy zachodniej a sanktuarium kapłanów vudu czy makumby, jeśli już chcemy podać przykłady ekstremalne. Adept europejski w swych zabiegach ezoterycznych zachowuje niewzruszone milczenie, natomiast jego kolega z Haiti, odprawiając obrzędy vudu, czyni niemiłosierny jazgot. Sanktuarium brytyjskie o miłej atmosferze różni się od ukrytych przed ludzkim okiem ponurych klasztorów, z których wydobywają się, odbijając o wilgotne mury, monotonne śpiewy. Różnią się pentagramy i amulety adepta niemieckiego od długiej listy fetyszów czarownika z Dahomeju, a także krótkie, acz straszliwe, wyzwania

Księcia Ciemności w ukrytych tajemnych miejscach w Wielkiej Brytanii i zawiłe tantryczne modły w mongolskich lamaseriach. Adeptów Zachodu obowiązują długie szaty, zaś ogromna masa vuduistów preferuje nagość ciała. Gdy ekstaza milczenia łączy praktykantów magii celtyckiej, nawiedzeni Murzyni zespalają swe siły duchowe w paroksyzmach szału. Wreszcie w tej ogromnej różnorodności pozostają zawsze nietykalne, odwieczne Wielkie Elementy: koło magiczne, świece, kadzidła, kryształy, talizmany, a przede wszystkim zaklęcia powstałe Bóg wie gdzie i w jakich okolicznościach, starsze od Czasu, kryjące w swym tajemniczym wnętrzu duchowe potrzeby człowieka.

IX. KADZIDŁA, ŚWIECE I PROSZKI DO PRAKTYK MAGICZNYCH

Pośród wielu środków pomocniczych w praktykach czarnoksięskich niebagatelną rolę spełniają różnego ro-
dzaju świece. Są dostępne na rynku, a produkowane we wszystkich kolorach i urozmaiconych kształtach, służą określonym celom, czy to zapobiegawczym, czy też pro-wokującym złe uroki. Istnieją także starodawne recepty,
według których każdy wtajemniczony może wyproduko-wać je na własny użytek względnie łatwo. Oto jedna z najbardziej znanych: „Weź nieco gorącego czarnego smaru i zmieszaj z następującymi składnikami: trzy łyżki stołowe proszku goofer, cztery łyżki liści bluszczu trujące-go, trzy łyżki liści dębu trującego, jedną uncję czarnego
pieprzu, garść kości zmarłego i kawałek wyschłego móz-gu. Wszystkie ingrediencje ostrożnie zmieszać i ufor-mować świecę. Może mieć kształt nieregularny." Dziś jednak, z uwagi na wrażliwy rynek, nie zachodzi potrzeba fabrykowania świec motu propio. W obrzędzie, jeśli ma dać pożądane rezultaty, bardzo ważny jest kolor świecy. Każdy dzień tygodnia wymaga użycia innego rodzaju świecy, według następującej reguły: w ponie-działek: biały; we wtorek: żywy czerwony; w środę: lawendowy; w czwartek: niebieski; w piątek: szmarag-dowy; w sobotę: głęboka czerń. Zastosowanie świec a odpowiednim kolorze służy do uzyskania określonych celów: żółte świece przyciągają pieniądze i bogactwo; czarnych używa się do rzucania złych uroków i nawiązy-

wania kontaktów z demonami; czerwonych do wzbudzania miłości a także do zwyciężania wrogów; zielonych do osiągania sukcesów finansowych i uwolnienia od knowań nieprzyjaciół; fioletowych do szkodzenia ludziom i wywoływania chorób. Równocześnie każdy znak zodiaku posiada swój własny kolor, z czym trzeba się liczyć przy używaniu świec magicznych, na przykład złocisty żółty przynależy Koziorożcowi, czerwony Strzelcowi, złocisty i zielony Wadze itp.

Ponadto są w sprzedaży świece specjalistyczne, na przykład: aby panować nad bliźnimi; oczyszczać od złych mocy mieszkania; aby spowodować czyjąś śmierć; uzyskać zdolności jasnowidcze; przyciągać uczucia miłosne; mieć szczęście w grach hazardowych; osiągać sukcesy finansowe; aby rzucać złe uroki... Świece mają swoje nazwy, rzućmy okiem na niektóre z nich: „Świece Poświęcone"; „Czarnej Sztuki"; „Szybkiej Odmiany Losu"; „Władzy"; „Magnetyczne"; „Miłosne"; „Smoczej Krwi"; „Wielkiej Nocy Vudu" i wiele innych.

Jeśli pozostawimy obrzędy zachodnioeuropejskie i zbliżymy się do vuduistów i makumbistów, znajdziemy rzeczy jeszcze bardziej zdumiewające: Świecy Głowa Demona używa się do zapobiegania wszelkiego rodzaju urokom; Świecy Wosk Sosny do uzyskiwania szczęścia w miłości; „Świecy Czarnego Nietoperza" do rzucania złych uroków; „Świecy Płonące Proszki" do uzyskania czyjejś miłości; „Świecy Czarnej Mumii do wywoływania chorób; „Świecy Rosnącej Gwiazdy" do nabycia wielkiej mocy nadprzyrodzonej... jest ich ponad dwieście rodzajów.

W praktykach magicznych ważne są kadzidła aromatyczne, wymieniane w najstarszych tekstach i używane w najróżniejszych kulturach i cywilizacjach. Palili kadzidła Egipcjanie, Chaldejczycy, Asyryjczycy, a w samej Biblii czytamy taki ustęp: „Zbudujesz ołtarz i kadzidło na nim

palić będziesz." A w wiele setek lat później wielka nowoczesna magia też nie może obejść się bez kadzideł, które, jak twierdzą adepci, oczyszczają ocultum, uwal-niając pomieszczenie od złych duchów, chronią przed chorobami, a także sprzyjają modlitwom i zaklęciom.

Najsłynniejsze i najczęściej używane kadzidła to na pierwszym miejscu tak zwane „Kadzidło Agarbatti", które należy palić, aby pozbyć się kłopotów i złości ludzkiej; następnie „Arabka Soudager" korzystnie działa na stan finansów; „Kadzidło Astarte" służy powodzeniu w miłości "Kadzidło Hermesa" sprzyja intensywnej medytacji; "Kadzidło Jinx" albo „Purpura" wzmacnia jasnowidzenie; "Kadzidło Olibano" chroni przed złym okiem i wszelkimi urokami: „Kadzidło Qabal" rozwija siły psychiczne, a tak zwane „Kadzidło Shi-Shi" przyciąga bogactwo... istnienie ich ponad trzysta rodzajów.

W starych tekstach również można znaleźć informację o stanach ekstazy osiąganych za pośrednictwem olejków, co zawsze jednak groziło adeptom albo magom dużym niebezpieczeństwem. Właśnie z powodu owych niebezpieczeństw wielcy adepci przechowywali w tajemnicy recepty i tylko w wyjątkowych okolicznościach przekazywali je swoim ważniejszym uczniom. Ale rynek uporał się i z tym problemem i sprzedaje ponad 500 gatunków rozmaitych olejków, na przykład: „Olejek Mieszany" jest niezbędny do zaklęć przynoszących nieszczęścia wrogom i, jak ostrzegają znawcy, należy obchodzić się z nim bardzo ostrożnie; „Szafranowy" nosi zdolności jasnowidcze „Goździkowy" jest silnie afrodyzjakalny; „Olejek Koloński" chroni w podróżach i w czasie przeprowadzek; "Eukaliptusowy" zapewnia sen; „Geranium" przynosi szczęście i sprowadza dobre duchy; „Heliotropowy" - bardzo stary — posiada wszelką cudowną moc; „Magnoliowy" pomaga w rozwoju duchowym; „Narcyzowy" usuwa zmęczenie i astenię; „Muszkatołowy" niszczy złe

uroki i przynosi szczęście; „Palmowy" powoduje ukojenie emocjonalne; słynny „Olejek Ju-Ju" posiada wielką moc odsuwania nieprzyjaciół i sprowadzania szczęścia; „Ruciany" zapobiega urokom złego oka, zaś straszliwy Olejek „Zula-Zula" służy do nasączania słynnych wang w obrzędach vudu sprowadzających śmierć...

W średniowiecznych receptach na proszki magiczne, bazujących na jeszcze starszych, widnieją adnotacje informujące, że są to środki posiadające nadzwyczajną moc, ale żeby nie straciły swej siły, należy przechowywać je w malutkich, dobrze zamykanych f laszeczkach, w średniej temperaturze i zawsze strzec przed promieniami słonecznymi.

Składniki tych proszków są ściśle tajne i tylko parę recept ujrzało światło dzienne dzięki niewielu starym *Księgom Czarnej Magii,* przekazywanym z pokolenia na pokolenie tylko wybranym osobom. Materiały należało mleć w bardzo szczególnych warunkach, a następnie przechowywać według zaleceń wielkich adeptów. Aby jednak zaspokoić ciekawość czytelnika, znów podamy listę magicznych proszków o niezwykłych właściwościach. Najsłynniejszym jest wymieniony już proszek Go-ofer, który można zdobyć najłatwiej: trzeba tylko pójść na cmentarz i zebrać stamtąd ziemi, oczywiście najlepiej z otwartej trumny, a potem do woli rzucać złe uroki. Inne proszki, jak „Algiers" gwarantuje szczęście i powodzenie w miłości; „Proszkiem Poświęconym" oczyszcza się mieszkania oraz ocultum; „Piołunowy" dodaje mocy urocz-nym oczom; „Isis" budzi wielkie uczucia miłosne; „Mir-rowy" przeciwdziała złym czarom i zaklęciom; „Krzyż XXX" jest najmocniejszy we wspomaganiu złych czarów sprowadzających najgorsze nieszczęścia na bliźnich; „Kyoto" zapobiega chorobom; „Mistyczny" powoduje jasnowidzenie; „Rosemary" posiada silne właściwości

oczyszczające; „Proszek Yaka" hamuje niepowołane reakcje oraz zapewnia spełnienie rzucanych zaklęć.

Wydawać by się mogło, że będąc tak bogato zaopatrzonym w świece, kadzidła, perfumy, olejki, proszki i dysponując odpowiednio wyposażonym ocultum, czarownik powinien osiągać wyniki najwyższej klasy. Ale nie łudźcie się, drodzy czytelnicy, że całą sprawę załatwi zainstalowanie owego ocultum, powieszenie serii pentagramów oraz zakup paru tuzinów wszystkich wymienionych artykułów.Prawdziwy czarnoksiężnik stoi ponad tą całą świętokradczą komercjalizacją — Wielkiej Magii nie zadowolą katalogi z artykułami „magicznymi". Bowiem zarówno dzisiaj jak i przed tysiącami lat owych wezwanych nigdy nie jest tak wielu. My zaś ani ich nie znamy, ani nie wiemy, gdzie się znajdują i jakiego to kadzidła czy proszku używają. Przecież nie ogłaszają się w prasie ani nie sprzedają swoich usług. Wielcy Adepci zawsze byli, są i będą ponad każdą rzeczywistością i, nie ma obawy, ona nigdy ich nie dosięgnie.

X. WIELKI HERBARIUSZ CZARNOKSIĘŻNIKA

W najbardziej zamierzchłej przeszłości do praktyk czarnoksięskich używano także roślin i ziół. Nic w tym dziwnego — od dość dawna farmakologia do wyrobu leków stosuje zioła, a ich lecznicze działanie nie budzi już żadnych wątpliwości. W magii zauważalne jest zarówno użycie korzeni jak i części naziemnych roślin. Można je sproszkować, palić, mieszać z wodą i dodawać do kąpieli, dokonywać obrzędu chrztu, także żuć — zastosowanie jest różnorodne. Według adeptów niektóre rośliny oddalają złe duchy, inne bronią przed nimi, są takie, które wzbudzają wielkie uczucia i namiętności, leczą rozmaite choroby i zapewniają nadzwyczajne zdrowie. Znane są zarówno w klasycznej magii białego człowieka, jak i wśród wszystkich ras ludzkich.

Jako że podanie czytelnikowi kompletnej listy aktualnego zielnika maga wykraczałoby poza nasze możliwości, przedstawmy parę gatunków ziół, najczęściej stosowanych w czarownictwie:

absenta
Mocny afrodyzjak. Wywar należy pić z herbatą.

algi morskie Ekstrakt wznieca uniesienia miłosne.

anyżek
Nasiona wzmacniają zdolności jasnowidcze.
bambus Korzenie łagodzą oparzenia.
betel Korzeń wzmaga ja snowidzenie i ekstazę.
boldo* Liście leczą rozrmaite choroby, wypędzają złe duchy z ocultum. **bratki** Żucie kwiatów zafpewnia powodzenie w miłości.
burak Leczy anemię i cmoroby krwi.
cebula Korzenie dodane do kąpieli pomagają w nabyciu mocy tajemnej.
cykoria Niezawodna w rzucaniu zaklęć zło czyniących.
cyprys Z gałązki można zrobić laseczkę magiczną. Roślina o wła-ściwościach wyjątkowo uzdrowicielskich.
czarna jagoda Liście niweczą złe uroki.
damiana**
Doskonały afrod yzjak.

* Boldo (Peumusboldus)—Znana w Argentynie, Chile i Peru roślina lecznicza. WVyciąg z liści i kory leczy wątrobę i woreczek żółciowy (przyp. tłurn.).
** Damian^ — istnieje wiele gatunków (Turnera diffusa, Turnera Afrodisiaca»). Roślina lecznicza, afrodyzjak, surowiec do wytwarzania leków o wł-aściwościach narkotycznych (liście, nasiona, kwiaty i owoce). Rośnie w Ameryce Środkowej i Meksyku (przyp. tłum.).

eukaliptus
Liście włożone pod poduszkę wpływają korzystnie na sen.

fiołek Kwiaty sproszkowane, trzymane w domu, przyciągają dobry los. Cztery listki uformowane w kształt krzyża, przybite szpilką i noszone w bucie zapewniają władzę i wpływ na ludzi.

gencjana Korzeń sprzyja zawieraniu przyjaźni.

goździk Posiada moc budzenia miłości.

hierba mate* Zapewnia szczęście w interesach i zdobycie dobrych klientów.

hyzop Korzeni używa się do obrzędów oczyszczania.

imbir Korzenie leczą gardło, a noszone w woreczku jako amulet zapewniają szczęście.

irys kosaciec Korzenie leczą reumatyzm, sprzyjają przedsięwzięciom miłosnym.

jałowiec Jagody moczone w winie przez trzy tygodnie podnoszą sprawność seksualną. Takie same właściwości posiadają korzenie.

jemioła Od najdawniejszych czasów znana i stosowana jako roślina magiczna. Chroni przed złymi duchami. Wzmaga potencję seksualną.

* Hierba mate — Popularny w Argentynie napój z tej rośliny, pijany zwykle w towarzystwie, usuwa zmęczenie, pobudza i odpręża.

kaktus
Kolce służą do nakłuwania wang w magii vuduistycznej.

kawa Korzenie kawy przepędzają szkodliwe duchy.

kminek Nasiona zapewniają spokój ogniska domowego.

koniczyna Zmieszana z niebieską werbeną posiada moc odczarowania najsilniejszych uroków. Czterolistna przynosi szczęś-cie, chroni przed jadowitymi stworami.

koper włoski Nasiona zmieszane z herbatą są dobrym afrodyzjakiem.

kukurydza Sproszkowany suchy korzeń jest doskonałym środkiem do rzucania złych uroków.

laur Liście zapewniają wierność małżeńską.

lawenda Gwarantuje spokój ogniska domowego.

len Nasienie skłóca małżonków.

lucerna Chroni przed nędzą.

magnolia Korzeń włożony pod poduszkę zapobiega oziębłości płciowej.

mandragora Korzeń chroni przed wszelkimi urokami osobę, która go nosi, a odpowiednio użyty sprowadza nieszczęścia na wroga.

mango Liście zapewniają szczęśliwy poród.

męczennica Wysuszona hamuje napady złości.

mięta
Zapewnia wierność małżeńską.

mlecz Kawałek rośliny przechowywany w czerwonej torebeczce stanowi doskonały amulet chroniący przed nieszczęściem.

nagietek Suche kawałki rośliny rozsypane pod łóżkiem zapewniają dobry sen.

palma Korzenie pomagają w oswajaniu dzikich zwierząt.

pieprz gwinejski Przeszkadza w zawarciu małżeństwa, wprowadza niesnaski w rodzinie, doprowadza do ruiny przedsiębiorstwa i drobne firmy.

pietruszka Napój z pietruszki i teku uspokaja emocje, czyni człowieka szczęśliwym.

pigwa Pestki strzegą przed uszczerbkami na ciele.

pistacjowe orzeszki
Antidotum różnych trucizn.

pokrzywa Zmieszana z proszkiem goofer niweczy złe uroki.

pomarańcza Kwiaty wspomagają zabiegi miłosne, drewno rozbija małżeństwa, korzeń czyni serca zatwardziałymi.

regaliz* Wspomaga uroki przynoszące nieszczęście.

rozmaryn
Trzymany pod łóżkiem przynosi szczęście.

* regaliz (hiszp.) (Glicyrrhiza) — korzeń jest używany jako afrodyzjak (przyp. tłum.).

róża
Pączki ułożone na ranach i stłuczeniach szybko je leczą.
ruta Chroni dziewictwo.
rumianek Kwiaty przynoszą szczęście w interesach i w grach hazardowych.
sandał
Noszony w woreczku z czerwonej skóry przynosi szczęś-cie.

seler
Nasiona pomagają w koncentracji. **shen** Korzeń zmieszany z herbatą i oliwą skutecznie zapobiega niewierności małżeńskiej.
tabaka Spalona razem z solą nad czarną świecą pomaga wy-grywać procesy sądowe. **tymianek**
Liście spalone w domu chronią rodzinę przed nieszczęś-ciami.
uwanda Ta afrykańska roślina jest najstraszliwszą bronią w rękach czarownika. Służy do sprowadzania nieszczęść i śmierci, a także może spowodować zniknięcie człowieka.
wahoo Kora służy do odprawiania egzorcyzmów i chroni przed urokiem złego oka.
waleriana Korzeń włożony do łóżka uspokaja nerwy i usypia.
wanilia Spalony korzeń jest najlepszym filtrem miłosnym. **werbena** Korzeń jest silnym afrodyzjakiem.

wiąz
Cenione w magii drzewo. Liście przynoszą szczęście i chronią kobiety ciężarne, drewno zawiązuje złe języki.

winorośl Pnąca: grono pocięte na kawałeczki i rzucone na nieprzyjaciela spowoduje jego jednostronny paraliż.

wolbane Korzeń chroni przed złymi czarami.

yame Ziele dzikiego y. oczyszcza przed dokonywaniem obrzędów magicznych, leczy rozmaite choroby.

yohimbe Korzeni i brązowej świecy używa się przy rzucaniu złych czarów.

zarzaparilla* Hiszpańskie ziele magiczne. Czyści krew. Jeśli myje się ręce w wywarze tej rośliny sprowadza ona szczęście.

zombi Korzeń z. używany jako kadzidło służy do rzucania uroków sprowadzających największe nieszczęścia. Jeśli chce się wyrządzić komuś zło, wystarczy ziele spalić, popiół zetrzeć na proszek i rozsypać go pod drzwiami wroga.

* Zarzaparilla — roślina liliowata, bardzo popularna w Hiszpanii, używana jako środek napotny i przeczyszczający.

Można by teraz wybuchnąć gromkim śmiechem, gdyby nie fakt, że w recepturze leków produkowanych przez współczesnych farmaceutów znajdziemy wszystkie wymienione rośliny. Przypomnijmy sobie, że przecież penicylina jest lekiem otrzymywanym na bazie pewnych grzybów przypadkowo odkrytym przez Sir Aleksandra Fleminga. I pewnie nikt się już nie zdziwi, że przed setkami lat magowie, czarodzieje, czarownicy, znachorzy, guś-larze zalecali przykładanie do ran rozmaitych maści i piast rów zrobionych na bazie grzybów, aby zapobiec jątrzeniu skaleczeń i że stare średniowieczne zbiory recept dostarczają uczonym naszej epoki wiadomości, które ci skrzęt-nie wykorzystują w nowoczesnej sztuce leczenia. Czarnoksiężnicy dostarczali swoich wywarów, filtrów, napojów i smarowideł, a współcześni lekarze karmią nas pigułkami, proszkami, zalecają zastrzyki i okłady, przy czym jedni i drudzy wytwarzali je i wytwarzają na bazie tych samych ziół. Tak więc chociaż widać wyraźną różnicę pomiędzy racjonalną medycyną a nieracjonalnym lecznictwem, nie znaczy to, że koniecznie trzeba lekceważyć to drugie.

XI. MANDRAGORA — ROŚLINA CZŁOWIECZA

Najznakomitsze ziele magiczne

Nie można przeczyć, że spośród wszystkich wymienionych ziół najważniejsza jest mandragora, słynna od tysiącleci magiczna roślina człowiecza.

Rośnie prawie na całym świecie: w Azji Mniejszej, w Grecji, na Półwyspie Apenińskim. Legendy i zastosowanie w praktykach magicznych biorą się z jej wyglądu: korzenie najczęściej formują się w postać wyobrażającą człowieka: przypomina postać mężczyzn i kobiet z dziećmi— straszliwe ludzkie karykatury w różnych pozycjach. Jej specyficzne charakterystyczne cechy, ponure i niedostępne miejsca, w jakich żyje — pieczary, podnóża samotnych skał, górskie szczeliny — oraz wiążące się z nią czary i zaklęcia magów i czarnoksiężników wszystkich czasów, najpierw stosowane podczas zrywania, a potem używania, wytwarzały wokół tej rośliny atmosferę niesa-mowitości, lęku oraz niebywałego zainteresowania.

Adepci sztuk tajemnych i czarnoksiężnicy, aby zachować dla siebie całkowity monopol w użytkowaniu mandragory, rozpowszechniali o niej budzące grozę wieści: jest ona jakoby istotą półludzką, nadzwyczaj wrażliwą i podatną na cierpienia, bo kiedy ktoś niepowołany wyrywa ją z ziemi, jęczy i głośno płacze, a także broniąc się, sprowadza na swego krzywdziciela największe nieszczęś-

cia. Wyrywaniu mandragory towarzyszył bardzo skomplikowany rytuał, którego rygorystycznie przestrzegano. Między innymi szczególnie ważne było, aby wyrywając roślinę, zatkać sobie jedno ucho — dzięki temu zabiegowi adept nie słyszał płaczu i przekleństw półrośliny-półczłowieka. Ponadto należało zakreślić wokół niej trzy koła, używając do tej czynności magicznej szpady „ad hoc", i dopiero ze wzrokiem zwróconym ku wschodowi wyrywać roślinę. W tym samym czasie pomocnik czarnoksiężnika wykonywał taniec rytualny i wypowiadał stare zaklęcia o treściach obscenicznych.

Wiara w cudowne właściwości mandragory sięga czasów starożytnych. Pliniusz, opisując ceremonie obowiązujące przy wyrywaniu mandragory, powiada, że ogarnięci strachem czarownicy nie kwapili się do wykonywania tej czynności osobiście i najczęściej, pragnąc uniknąć nieszczęścia, przywiązywali do korzeni psy, aby te wyciągając roślinę z ziemi, ściągały na siebie przekleństwa, jakimi zwykła ona obrzucać swoich morderców.

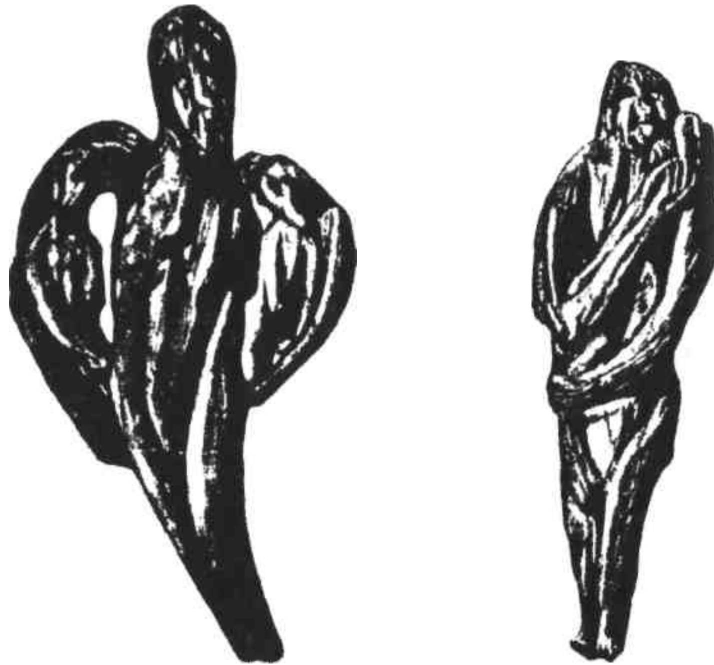
Ponadto starożytni nie tylko twierdzili, że mandragora posiada człowiecze cechy, ale i że wywodzi się z rodzaju człowieczego. /

A więc dlatego, uważali że najłatwiej można ją znaleźć pod szubienicami, pręgierzami i kołami tortur, ponieważ rodziła się z krwi i śmiertelnych resztek skazańców.*
Przypadkiem ta roślina jest silnym afrodyzjakiem — dlatego wierzono, że leczy bezpłodność i budzi uczucia miłości i stąd też ogromna produkcja filtrów magicznych rpzmaitych czarowników, znachorów i guślarzy.

Ponadto powszechnie wiadomo było, że jeśli ktoś przypadkowo znajdzie mandragorę, odtąd musi ją żywić, dawać jej do jedzenia — mięso lub inny pokarm — każ-

* Przede wszystkim wierzono, że rodzi się z wsiąktej w ziemię spermy powieszonych (przyp. tłum.).

dego dnia zawsze to samo — tak jakby była domowym zwierzątkiem, które trzeba karmić. Jeśli człowiek postąpi inaczej, mandragora obrazi się i sprowadzi nań śmierć. Ale nie jest ona niewdzięczna i swojemu karmicielowi potrafi odpłacić się nadzwyczaj szczodrze. Nikt też się specjalnie nie dziwił, kiedy ktoś opowiedział jakąś historię o biedaku, który spotkał mandragorę, żywił ją i pielęgnował, a w jakiś czas potem stał się bogaczem, gdyż ona oddała mu z nawiązką wszystko, co jej ofiarował. Takie opowieści znane były w wielu krajach europejskich.

Dwa rysunki z początku wieku przedstawiają korzenie mandragory do złudzenia przypominające postaci ludzkie. We wszystkich czasach mandragora była uważana za roślinę magiczną o nadzwyczajnych właściwościach dobroczynnych i niszczycielskich.

Natomiast w starej księdze z XV wieku znajdujemy następującą radę: „Jeśli ktoś ma szczęście posiadania mandragory, niech trzyma ją owiniętą w delikatny jed-wab, a nigdy nie zazna biedy". Czarnoksiężnicy i znacho-rzy dlatego uprawiali handel mandragorą, gdyż zawsze znajdywali chętnych, którzy mogli dobrze za nią zapłacić, Oprócz właściwości afrodyzjakalnych mandragora za-wiera również substancje narkotyczne. Dość długo jej korzeni używano w medycynie. Obecnie w nowoczesnej teraupeutyce nie zajmuje już tak ważnego miejsca. Liście - najbardziej poszukiwane — leczyły choroby oczu: owoców o właściwościach usypiających i uspokajają-cych używano przeciwko bezsenności, epilepsji i szałowi, Z korzeni robiono ekstrakty służące do bardzo dobrych kataplazm, używanych przy guzach i nowotworach. Wielka jest siła śmiercionośna mandragory, podobnie zresztą jak innej rośliny z tej samej rodziny solanacea, beladonny. Znane są przypadki zawrotów głowy, omdleń, a nawet majaczeń u ludzi, którzy, powodowani zwykłą ciekawością dotykali korzeni czy liści albo przygotowy-wali leki, nie zachowując koniecznych środków ostrożności. Potwierdzały się więc ostrzegawcze słowa czarno-księżników, którzy zakazywali profanom zbliżania się do tej rośliny.

Historia starożytna potwierdza używanie mandragory do rozlicznych celów — między innymi znany jest fakt wykorzystania jej przez Hannibala. Wódz wysłany do Kartaginy w celu zdławienia powstania plemion af rykańs-kich udał, że wycofuje swoje oddziały z pola bitwy, pozostawiając na placu, pośród innych dóbr, bukłaki z winem, do których kazał wrzucić — oczywiście za poradą czarowników — zmacerowane korzenie mand-ragory. Afrykanie ufnie wypili wino, celebrując ucieczkę wojsk nieprzyjaciela, po czym niezadługo wpadli w letar-

BASILIO VALENTIN

Filósofo y Químico muy experimentado

Tratado Químico-Filosófico de las COSAS NATURALES y SOBRENATURALES

de los METALES y de los MINERALES

Traducido de la edición de M.DC.LXXIX

Oryginalna okładka słynnego dzieła wielkiego Basilia Valentina (Basi-lo Valentin, Filozof i chemik doświadczony. Traktat Chemiczno-Filozofi-czny o Rzeczach Naturalnych i Ponadnatura/nych, o Metalach i Minerałach, Tłumaczony z wydania M.DC.LXXIX). Jest to najprawdziwszy traktat a/chemiczny, z którego korzystali także magowie i czarnoksiężnicy.

giczny sen, co pozwoliło wielkiemu Hannibalowi odnieść łatwe zwycięstwo.

Mandragory nadal używa się w praktykach magicznych we Włoszech, Wielkiej Brytanii, w północnej Afryce oraz na obszarach ogarniętych vuduizmem. Obecnie korzeniom aplikuje się delikatny retusz, aby bardziej niż w naturze przypominały ludzkie kształty — po takim zabiegu służą one do rzucania najskuteczniejszych złych czarów i zaklęć w najbardziej skoncentrowanym ataku Czarnej Magii.

Czarownik, który ma do dyspozycji półludzką mand-ragorę i może wytwarzać z niej swoje wangi, z pewnością nie zawiedzie w sprowadzeniu nieszczęścia, a wobec takiego stanu rzeczy czuje się w obowiązku żądania nawet najwyższego honorarium za swoje czarowskie usługi.

Korzeni mandragory używa się również do robienia amuletów przynoszących szczęście w miłości —trzeba je tylko stale mieć przy sobie. Są tak częste w sprzedaży, że pewnie, w większości przypadków, nawet nie otarły się o prawdziwą mandragorę.

Ważną jest rzeczą, aby czarnoksiężnik, jeśli pragnie osiągnąć pożądane rezultaty, umiał rozróżnić mandragorę męską (species masculi hujus herbae) od mandragory żeńskiej (species femine hujus herbae), na co też zwracają uwagę rozmaite stare *Księgi Czarnej Magii,* a w szczegół-ności powstałe w średniowieczu słynne dzieło *Hortus Sanitatis* Johannesa de Cuba.

Jak widzimy, ceremonie wyrywania korzenia mand-ragory i rytuały obowiązujące przy jej używaniu, nie ulegając zmianie, przedostały się do naszego wspaniałego wieku oświaty i postępu.

XII. TAJEMNA MOC LICZB

Starożytni uważali, że liczby posiadają tajemną moc. Nie na próżno wielki adept Pitagoras mawiał: zasada bytu opiera się na harmonii, która wyraża się za pomocą liczb i proporcji będących naturalną konsekwencją wszystkich rzeczy. Dokładnie tak stwierdził mędrzec grecki, ojciec filozofii liczb opartej na zasadzie przeciwieństw, którą najprawdopodobniej zaczerpnął z wielkiej wiedzy przechowywanej przez tysiąclecia w egipskich świątyniach. Najpierw najwyżsi kapłani Izis, potem Chaldejczycy, Hebrajczycy, a na Dalekim Wschodzie Chińczycy wykorzystywali numerologię do swych praktyk magicznych i wróżb. W rzeczywistości Pitagoras adaptował stare wierzenia do greckiego sposobu rozumowania. Natomiast pitagorejczycy ułożyli systematycznie starożytną symbolikę liczb, tworząc pewien schemat własności, i tak: jedynka wyznaczała punkt, dwójka — linię, trójka — figurę geometryczną, czwórka — ciało geometryczne, piątka — własność ciał fizycznych, zwłaszcza barwę, szóstka symbolizowała życie, siódemka — ducha, ósemka — miłość, dziewiątka — roztropność i sprawiedliwość, a dziesiątka była doskonałością Wszechświata.

Natomiast współcześni, opierając się na starych teoriach, doszli do następujących stwierdzeń:

A) Liczby są symbolami wyrażającymi odwieczne zasady, które rządzą tajemnym procesem Stworzenia.

B) Każda liczba wyobraża czynną siłę zawierającą świadomość Mocy, której jest atrybutem (cechą, właściwością)-

C) Działają za pośrednictwem energii, ożywiającej ciała i byty. Świadomość każdej liczby kształtuje rozwój, który jestt czynnikiem dominującym i determinującym otaczają-cą rzeczywistość.

D) Jako symbole owych zasad liczby znajdują swoje określone miejsce w świadomości ludzkiej, a za jej pośrednictwem zawsze wytwarza się równoczesna więź między tym, kto myśli, myślą a przedmiotem.

E) Kiedy już zostanie wytworzona ta równoczesna więź pomiędzy człowiekiem a światem zewnętrznym, każdy człowiek będzie działał zależnie od swoich reakcji na zgodności liczbowe, które będą nim powodowały, i osiągnie swój rozwój zgodnie z harmonią swych myśli i chara-kterem otaczających go wpływów.

W numerologii magicznej, używanej po dziś dzień, wciąż jeszcze pokutują spekulacje liczbowe pitagorej-czyków. Najczęściej stosuje się serię od jednego do dziewięciu.

Wielka Zasada Przeciwieństw albo Zasada Triady głosi: Pomiędzy dwoma przeciwieństwami istnieje czynnik pośredni, wynikający z dwu pierwszych.

Dwa przeciwieństwa są niczym innym jak tylko od-mienną stroną jednej i tej samej rzeczy. Czynnik aktywny i czynnik pasywny z racji działań obustronnych tworzą czynnik neutralny, który posiada cechy wspólne obu, co możemy przedstawić w następu-jący sposób:

Aktywny	Pasywny	Neutralny
Światło	Cień	Półmrok
Mężczyzna	Kobieta	Dziecko
Gazowy	Stały	Ciekły
Ojciec	Syn	Duch Święty
Gorący	Zimny	Letni
Przyciąganie	Odpychanie	Równowaga

I tak zasadę tworzą trzy czynniki: czynnik aktywny, czynnik pasywny i, jako wynik działania obu, czynnik neutralny. W symbolice liczb jedynka (czynnik aktywny) połączony z dwójką (czynnik pasywny) tworzy trójkę (czynnik neutralny jako wynik działania aktywnego na pasywny). Od czasów starożytnych idea triady była dla magów prawdziwym dogmatem. Obliczenia trójkowe można by mnożyć w nieskończoność i stosować je zarówno w świecie fizycznym jak i w świecie intelektualnym i świecie wartości moralnych. Liczby miały swoje odniesienia do figur geometrycznych, a znaki planetarne dzielono na aktywne, pasywne i neutralne.

Jednak nie można nauki zwanej numerologią odsądzać od czci i wiary, posiada ona bowiem jakieś swoje zasady, którymi się kieruje. Na przykład liczba siedem, którą magia darzy tak wielkim szacunkiem, nie jest pozbawiona sensownego znaczenia. Oto uwagj na jej temat pewnego słynnego uczonego, które przytaczamy w całości: Do siódmej godziny po urodzeniu nie można wiedzieć na pewno, czy nowa istota będzie żyła. Po siedmiu dniach od urodzenia dziecku odpada pępowina.
Po dwudziestu i jednym dniu po raz pierwszy unosi ono głowę (trzy razy siedem). Po siedmiu miesiącach wychodzą mu pierwsze zęby.

Po dwudziestu i jednym miesiącu mówi i gestykuluje (trzy razy siedem).

W siódmym roku życia wychodzą mu drugie zęby i całkowicie opanowuje swoje ciało.

W czternastym roku życia w warunkach normalnych rozpoczyna się jego aktywność seksualna (dwa razy siedem).

W wieku dwudziestu jeden lat kończy się proces wyrasnia brody i istota ludzka jest całkowicie uformowana fizycznie (trzy razy siedem).

W dwudziestym ósmym roku życia kończy się całkowicie rozwój fizyczny i zaczyna dominować rozwój umysłowy (cztery razy siedem).

W trzydziestym piątym roku życia osiąga się najwyższe możliwości sił fizycznych i dynamikę (pięć razy siedem).

W wieku czterdziestu dwu lat osiąga się najwyższy punkt ambicji materialnych (sześć razy siedem).

W czterdziestym dziewiątym roku życia dochodzi się do największej rozwagi i rozsądku i rozpoczyna się proces oswabienia fizycznego (siedem razy siedem).

W pięćdziesiątym szóstym roku życia osiąga się pełnię możliwości intelektualnych (osiem razy siedem).

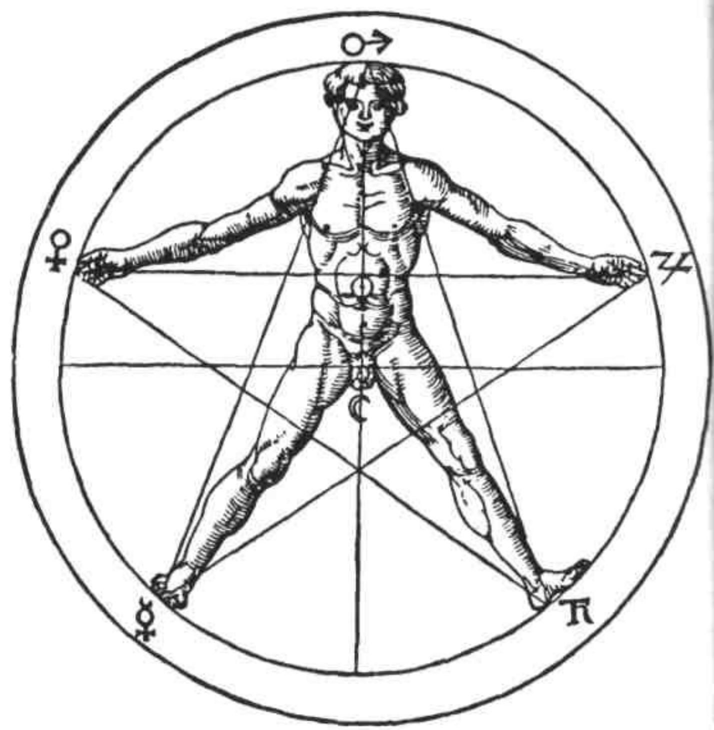
W sześćdziesiątym trzecim czynnik duchowy góruje nad materialnym (dziewięć razy siedem).

W siedemdziesiątym roku życia rozpoczyna się odwrót czynnika umysłowego i seksualnego do dzieciństwa.

W warunkach normalnych zarówno mężczyźni jak i kobiety nie czują już instynktu rozrodczego, co stymuluje wszystkie ich działania (dziesięć razy siedem).

Należy zwrócić uwagę, że wprowadzenie numerologii do praktyk magicznych znalazło swoje najwyższe uznanie i przetrwało do dzisiaj w Kabale, czyli wiedzy przekazanej, którą Mojżesz wydarł był starym świątyniom tebańskim, gdzie egipscy kapłani przechowywali archiwa wymarłej Czerwonej Rasy oraz archiwa Kościoła Ramy, zwanego

Wielkim Ojcem Białej Rasy. Kabała obejmuje trzy rodzaje operacji: notaricon czyli odczytywanie znaków, gematril polegającą na wymienianiu i przestawianiu liter oraz themurę — odczytywanie znaczenia. Oprócz operacji literowych dokonuje się również operacji liczbowych i w ten sposób wydziera naturze jej najskrytsze tajemnice.

Oto jeden z najważniejszych pentagramów używanych podczas wielkich ceremonii w celu zapewnienia czarnoksiężnikowi ochrony podczas zaklęć przywołujących siły tajemne. Podwójny trójkąt, linie środkowe, znaki zodiakalne i w środku postać ludzka.

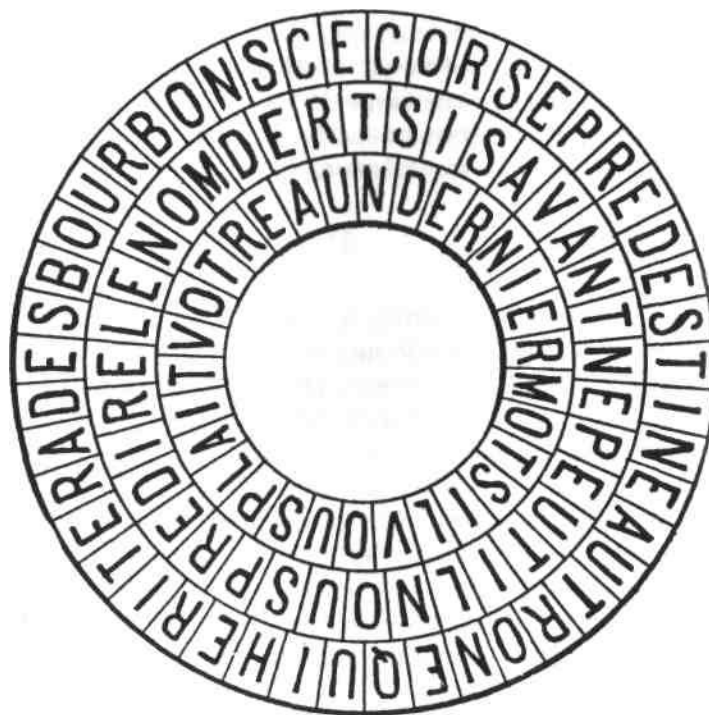
Aby ułatwić operacje liczbowe, kabaliści używają tak zwanej „redukcji kabalistycznej", polegającej na uprosz-czeniu liczby złożonej z dwu lub więcej cyfr do jednej, co uzyskuje się przez dodawanie do siebie cyfr składających się na daną liczbę, aż do pozostawienia jednej cyfry, która ma wyrażać tę całość liczbową, na przykład:

10=1+0 = 1, 3121 =3 + 1+2 + 1=7

Redukcje te mają ogromne znaczenie w poznawaniu sensu mistycznego zawartego w tablicach pitagorejskich i neapolitańskich i rozumieniu ciągów liczbowych. Opierając się na rozmaitych teoriach i systemach Barlet zdołał utworzyć swój własny klucz, który dzięki swej doskonałości i użyteczności uważany jest za jedyny i ostateczny. Przy pomocy rzeczonego klucza — który nie jest niczym innym jak tylko systemem trójkowym mnożonym sam przez siebie i swoje czynniki aż do nieskoń-czoności i w którym to systemie liczba dziewięć pełni najważniejszą, a właściwie jedyną rolę — zostają roz-wiązane wszystkie tablice kabalistyczne, poznaje się kon-kretny ciąg liczb w jego prawdziwym znaczeniu mistycz-nym oraz można bezpośrednio stosować go do takiego zakresu pojęć, jakiemu najbardziej on odpowiada.

Jest rzeczą zrozumiałą, że w różnych cywilizacjach nauka o liczbach była modyfikowana i rozwijała się w rozmaitych kierunkach. Jeszcze dzisiaj istnieją różne systemy, szczególnie cenione w tarocie, kabale, wróżbach aryjsko-egipskich, w arabskim jaffar — najczęściej wyko-rzystywanym w wyścigach, itp.

Niezwykła i pouczająca jest stara formuła jaffar: "Lepiej, jeśli będzie młodszy od współzawodnika swojej klasy i starszy od przeciwnika; ale jeśli obaj posiadają tę samą liczbę, młodszy zwycięży."

Tajemny klucz alfabetu magicznego Cagliostra, którego wielki szarlatan używał do swych przepowiedni i wróżb.

Przełożony na angielski przez Araba Sheika Habeeba Ahmada w 1902 roku system ten jest używany do dzisiaj — jak się wydaje z powodzeniem — na wyścigach konnych, podobnie jak wówczas, kiedy został napisany. Podstawowym czynnikiem systemu jaffar jest imię, czas i miejsce. Używa się go oczywiście także w innych grach hazardowych, jak loterie, giełdy, itp.

Na przestrzeni wszystkich czasów powstały dzieła o stosowaniu numerologii w magii, na przykład w pirami-dach w Memphis znaleziono 78 fresków, na których wtajemniczeni kapłani egipscy zawarli summum wiedzy ludzkiej o liczbach. Dzieła powstałe współcześnie: *Kabała* - Papusa; *Klucz do Wielkich Tajemnic* — Eliphasa Levi'ego; *Biorytmy* — doktora Krumm-Hellera; *Liczby* - Westcotta.

W naszych czasach wiedza o liczbach wciąż się rozrasta, składając tym samym hołd swemu wielkiemu twórcy, boskiemu Hermesowi Trismegistosowi, od którego płynie źródło wszelkiej mądrości i szczęśliwości.

XIII. MAGIA NIEZNANA, DALEKA I STRASZNA: TANTRYZM HINDUSKI

Odmianą magii, najmniej znaną i zupełnie obcą klasycznym praktykom zachodnim, jak i uprawianym przez ludy czarnej rasy, jest tak zwany tantryzm, który powstał na Półwyspie Indochińskim i obejmuje swoim zasięgiem Chiny, Birmę i inne kraje Dalekiego Wschodu.

Tantryzm, jeszcze nie tak dawno zupełnie niezrozumiały dla Europejczyka, stanowi szczególny rodzaj ezoteryzmu: zawiera szeroką syntezę wielu azjatyckich prądów religijnych i skupia rozmaite formy wtajemniczenia. Nie ma wśród badaczy całkowitej zgody co do początków tant-ryzmu, choć największe autorytety ustanowiły czas jego powstania na VII wiek ery chrześcijańskiej. Wiadomo, że tantryzm, za pośrednictewm Subhakary, dotarł najpierw do Chin (w r. 716), kiedy to chiński mnich I Hing został jego uczniem i wielkim adeptem nowej nauki, a potem do Mongolii i Tybetu. W Chinach tantryzm znany jest pod nazwą Magii Skutecznych Formuł. Te tajemne praktyki hinduskie siłą faktu musiały trafić do klasztorów i lamase-rii tybetańskich, gdzie dzięki staraniom mnichów buddyjskich rozwinęły się i umocniły, przeobrażając w straszliwą tantryczną czarną magię, której przypisuje się największą skuteczność w osiąganiu celów ostatecznych. We wschodnich ośrodkach magii dokonując wyboru wtajemniczonych stosuje się najściślejszy rygor, mimo że nauki, rytuały i zaklęcia tantryczne przedostały się na

zachód i wchodzą w skład repertoriów europejskich i amerykańskich adeptów.

Istotne działanie magii tantrycznej polega na użyciu tantry czyli odpowiednio połączonych ze sobą zespołów liter — a zatem dźwięków — które powodują powstanie określonych efektów. Według magów tantrycznych man-tra jest siłą, która wedle woli zabija, uzdrawia, niszczy a nawet tworzy. Sanskryckie słowo *mantra* znaczy: mowa, hymn, zaklęcie i pochodzi od *manjate* — on myśli. Siłą wspomagającą mantry są jantry, czyli figury geo-metryczne, które spełniają bardzo ważną rolę, podobnie jak to dzieje się w przypadku pentagramów używanych w magii zachodniej. Figury nazywają się także czakry, co oznacza koło, bowiem w większości przypadków po-trzebna figura, czyli jantra, musi być otoczona kołem. W Indiach jantry to mandale, w Japonii madary albo himitsu, a w Tybecie kylkhory. W tantrycznej supermagii tybetańskiej kylkhor może zamknąć kilka mandali — co służy uzyskiwaniu rozlicznych rezultatów.

Tantryczne rytuały na pierwszy rzut oka wydają się bardziej skomplikowane, choć w wielu aspektach przypo-minają obrzędy obowiązujące w Europie czy w obu Amerykach, pomimo że przez wiele wieków obie te magie niemiały ze sobą kontaktu. Mantry zaleca się pisać krwią ludzdzką i najlepiej na śmiertelnym całunie, tkaninie, która okrywała osobę zmarłą. Natomiast obrzęd oczyszczania trwa dłużej, jest bardziej powolny i wymaga więcej czynności niż w magiach w innych częściach świata. Na przykład rzucając uroki sprowadzające śmierć, należy zebrać ziemię, po której stąpała przyszła ofiara, utormować z niej figurkę ludzką i zastosować odpowiednie na tę okoliczność czary. Dziwić może fakt, że wielcy mist-rzowie, którzy znają doskonale sposoby robienia jantr oraz moc ich działania, sami ich nie używają i w ogóle wolą trzymać się od nich z daleka.

Do produkcji specjalnych amuletów magii tantrycznej używa się najróżniejszych substancji, na przykład: korzeni ziół, opiłków żelaza, popiołu z laseczek kadzidlanych, ziaren wielu roślin, ryżu, szafranu, kawałków tkanin, skóry, paznokci i włosów, itp.

Zaznajomimy teraz czytelnika z paroma jantrami, jakie stosuje się w różnych okolicznościach i do rozmaitych celów.
Istnieją jantry pomocne w podporządkowaniu sobie bliźnich, roztaczaniu powabu, odżegnywaniu zła, wyrządzaniu zła; jantry nienawiści, spokoju, uwolnienia, zniszczenia, oraz jak we wszystkich magiach, budzące wielki strach — jantry śmierci.

Oto typowy przykład jantry dominacji: „narysuj prostokąt potrójną kreską, po obu stronach linii pionowych wyrysuj półowal, a po obu stronach linii poziomych wyrysuj trzy półowale. W obu półowalach napisz z każdej strony *kshah,* a w trzech półowalach górnych i dolnych napisz *shri, kshah, shri,* każde słowo na jednym półowalu. W prostokącie napisz imię osoby, którą chcesz sobie podporządkować, zamknij je drugim prostokątem utworzonym ze słów: *om, shri.* Wyrysuj tę jantrę krowią żółcią na tabliczce z brzozowej kory, zamknij ją w dzbanku z wypalanej gliny i grzej na ogniu. Spożyj natychmiast popiół z jantry lub wypij go wymieszany z dowolnym płynem".

Specjalna jantra pomocna w roztaczaniu powabu: „zamieszaj czerwony sandał z kilkoma kroplami krwi i na brzozowej korze wyrysuj koło i obrysuj je czterema płatkami lotosu. Napisz w środku koła imię osoby, której przychylności pragniesz. I napisz na czterech płatkach słowa: *biha, hum".*

Doskonała jantra chroniąca przed wrogiem: „Na ścianie twojego domu wypisz kredą imię twojego wroga i z tego imienia jako środka poprowadź osiem linii prostych

wycięte ze względów bezpieczeństwa

Oto przykład jantry chroniącej przed chorobami, gorączką i ukąszeniami jadowitych stworzeń: „na brzozowej korze wyrysuj sokiem z bielunia koło otoczone ośmioma płatkami lotosu. Wypisz w środku koła imię osoby, którą chcesz ochronić albo uleczyć, a w każdym płatku napisz *biha rhim.* Po zmówieniu modlitwy i złożeniu ofiar, zawieś na szyi tej osoby jantrę zamkniętą w metalowym pudełku (z trzech metali), a będzie ona uwolniona od chorób, a jak napotka żmiję albo inne jadowite stworzenia, one jej nie ukąszą".

Obecnie w obrzędach europejskich, afrykańskich i amerykańskich notuje się ogromny wpływ magii tant-rycznej. Wraz z praktykami zen, yogą i innymi przeniknęły do nich obrzędy magii wschodniej, przybierając niekiedy dziwaczne formy, co jak się można domyślić, z prawdziwą tantryczną magią nie ma nic wspólnego.

Podobieństwa w obu bilokacjach są ogromne, a cele też takie same: czakry odpowiadają pentagramom i anagramom używanym na zachodzie, natomiast jantry w rzeczywistości spełniają rolę zaklęć i egzorcyzmów. Tak samo istnieje zwyczaj składania darów i ofiar, odprawia się obrzędy oczyszczania, odżegnuje uroki i złe czary, zamawia choroby, oraz sprowadza nieszczęścia i zadaje śmierć wrogom.

XIV. GROŹNE WANGI VUDU

W książce o czarnej magii, choćby najbardziej skrótowo traktującej ten temat, nie można pominąć informacji o budzących grozę wangach, laleczkach vudu, praw-dziwej bombie niszczycielskiej w praktykach złoczynie-nia. Użycie figurek o ludzkich kształtach w celu sprowa-dzenia nieszczęść, a nawet zadawania śmierci na odleg-łość to znane bardzo stare obrzędy, które przejęły ludy

czarnej rasy, a już szczególnie wzbogaciwszy je dodatkowymi elementami, wyznawcy vudu. Te fatalne wizerunki, zwykle niezdarnie ulepione kukły, służą również do osiągania celów szlachetnych — a jakich, to zobaczymy później — niemniej zasłużoną straszliwą sławą cieszą się wangi, sprowadzające nieszczęścia i śmierć, co, jak już wielokrotnie udowodniono, nie jest czczym wymysłem, ale także przerażającą, choć niezrozumiałą prawdą. Prawdziwni adepci, odpowiednio przygotowani, potrafią osiągać zadziwiające rezultaty, które nie znajdują rozumowego logicznego wytłumaczenia. Wiadomo tylko, że tak jest **i** już**.** Efektywności dokonywanego obrzędu przenie-sienia złoczynnej myśli maga na wangę, przy czym odległość nie ma tu żadnego znaczenia, staje się dzień po dniu coraz potężniejszą bronią w niszczycielskich prak-tykach czarnej magii. Sama wanga jest tylko przekaź-nikiem owych złoczynnych myśli czarownika lub maga, dzięki którym osiąga on wiadomy cel. Wangi — aby działały skuteczniej — powinien przygo-tować czarownik, który będzie rzucał złe uroki. Należy je

usunięte

98

usunięte

usunięte

usunięte.
Nie bedziecie robić laleczek
vudu

Po tych straszliwościach okrutnych wang podamy na pocieszenie receptę na dobrą wangę, niechaj zainteresowany tajemnymi sprawami tego świata czytelnik doświadczy także i dobroczynnego działania vuduistycznej magii. Celem obrzędu jest uzdrowienie osoby kochanej,' a jest on następujący: „przygotuj w należyty sposób wangę vudu i ubierz ją w białą, nieużywaną tkaninę. Skrop ją wodą święconą i złożywszy dłonie, odmów trzy razy Wierzę w Boga. Potem ukryj wangę w sekretnym miejscu, aby nikt jej nie zobaczył. Przez siedem dni skrapiaj ją wodą święconą i odmawiaj trzy razy Wierzę w Boga. Po upływie tego czasu zabierz wangę i spal w odludnym miejscu, a popioły niechaj wiatr rozniesie".

Winni jesteśmy czytelnikowi wyjaśnienie: w dzisiej-J szym świecie używanie złoczynnego przedmiotu w postaci figurki wyobrażającej człowieka stało się powszechne na skutek ekspansji vuduistycznych praktyk magicznych, których podstawowym elementem są wangi czyi lalki vudu. Niemniej od zamierzchłych czasów różne kultury i narody posługiwały się figurynkami ludzkimi, pomocnymi w rzucaniu złych czarów i uroków, gdy inną drogą nie można było rozwiązać wielorakich życiowych problemów. Nie są więc one wyłączną własnością i dziedzictwem kultur negroidalnych. Znane były i w starożytności i w średniowieczu zaklęcia sprzężone z lalkami wykonanymi ze szmat, wosku, metalu — o czym dowia-1 dujemy się z glinianych tabliczek, a potem z *Ksiąg Czarnej Magii* — zwanymi *dagyde* i *volt,* od łacińskiego słowa *vultus* — wizerunek. Wielka Czarna Magia nie ma więc zobowiązań wobec afrykańskich technik służących zgub-

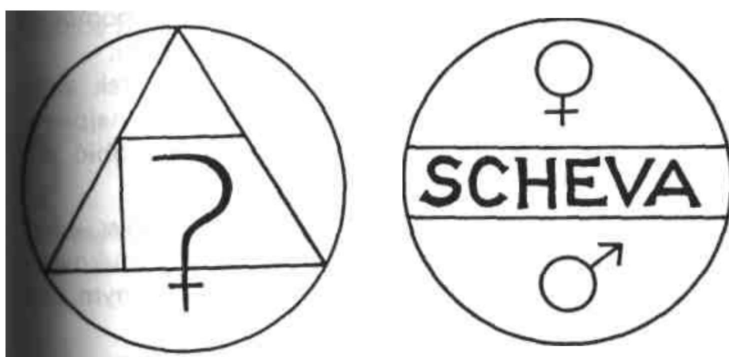
nym celom za pośrednictwem złoczynnej magii tkwiącej w ludzkich figurynkach. Zawdzięcza im tylko swój wielki eozgłos i potężny przemysł, które raczej wykrzywiły jej właściwy obraz i uczyniły groteskowymi jej prawdziwe, starorodawne obrzędy. I może byłoby lepiej, gdyby już tak zost
ało.

XV. WIELKA MAGIA MIŁOSNA I EROTYCZNA

Od zamierzchłej przeszłości miłość, erotyzm i zaspokajanie potrzeb seksualnych człowieka były odrębnymi dziedzinami oddanymi wnikliwym studiom oraz praktykom magicznym. Pomocna miłości i erotyce magia została w naszych czasach, jak wszystko, zaktualizowana i zmodyfikowana, choć nie zrezygnowała z najstarszych obrzędów i praktyk, na których w końcu bazowała zawsze. Uznając ten dział magii za bardzo ważny — zarówno w przeszłości, teraźniejszości i przyszłości — podajmy najciekawsze przykłady czarostw, opisanych w starych *Księgach Czarnej Magii* oraz dziełach klasyków, rezygnując jednak z tych najbardziej obscenicznych i szczegółowych opisów, które uznaliśmy za najczystszą pornografię. Rozpocznijmy od miłosnej magii starożytnych Egipcjan. Niejednokrotnie archeologów i lingwistów zdumiewała ogromna ilość recept na filtry miłosne i mnóstwo zaklęć zapisanych na papirusach i pergaminach. W owych skomplikowanych zaklęciach znajdujemy imiona Ozyrysa, Horusa, Serapis, Mirthy i innych bóstw egipskich.

Najczęściej stosowanym przez magów — kapłanów obrzędem magicznym w celu zapewnienia miłości danej osoby było zakopanie przed jej progiem specjalnych tabliczek z brązu z wyrytymi na nich scenami aktów erotycznych. Jak się wydaje, wystarczyło to w zupełności, aby kobieta skierowała na mężczyznę, który uczynił tak

wielki czar, swą niepohamowaną namiętność seksualną. Również starożytni Grecy, Rzymianie, Persowie, Arabo-wie, Chińczycy, Indianie, nie mówiąc już o Asyryjczykach i Chaldejczykach, powszechnie używali filtrów i wszel-kiego rodzaju preperatów, aby osiągnąć korzyści miłosne pierwszego rzędu. Zacytujmy jeden z ciekawszych przepi-sów na zaklęcie, znaleziony w prawdziwej biblii kabały miłosnej Wschodu, zwanej *Księgą Kleopatry: "Jeślii chcesz pozyskać względy osoby pici przeciwnej, wyryj na tabliczce z czerwonej miedzi znaki przynależne boginii miłości i włóż ten talizman do amuletu, który zrobisz z kawałka szaty tej osoby, a potem podejdź pod jej dom i spacerując wypowiedz słowa: „A mapoylfak".*

Rysunki talizmanów miłosnych pochodzących z ***Księgi Czarnej Magii,*** *Talizmany, od dawna używane w Europie, obecnie robią karierę w Nowym Świecie.*

Natomiast w *Cudownych Tajemnicach Alberta Wiel-kiego* można znaleźć receptę, która jeszcze dzisiaj znaj-duje się w użyciu i cieszy dużą estymą:
"Jeśli chcesz zdobyć miłość jakiejś osoby i żeby była ci wierna, spraw, aby nosiła przy sobie, nic o tym nie

wiedząc, woreczek z krztyną rogu jelenia i drugi z magnesem".

W starym traktacie *Pactum* też mamy coś smakowitego, co oczywiście nie uchroniło się przed ciekawskimi na--szych czasów: „Jeśli chcesz, aby cię pokochała młoda dziewica, postaraj się zdobyć jej długi włos, zrób na nim trzy węzły i mówiąc do pierwszego Astaroth — musisz mnie kochać; do drugiego Scheva — musisz mnie kochać; do trzeciego — ty będziesz moja, bo tego chcą Astaroth i Ssheva. Zaraz wyrwij sobie włos i spleć go z włosem dziewczyny, którą kochasz. Okręć splecionymi włosami przegub lewej ręki i tak noś i jeszcze, jak możesz, dotknij tą ręką dziewczyny, choćby najdelikatniej, a będzie twoja".

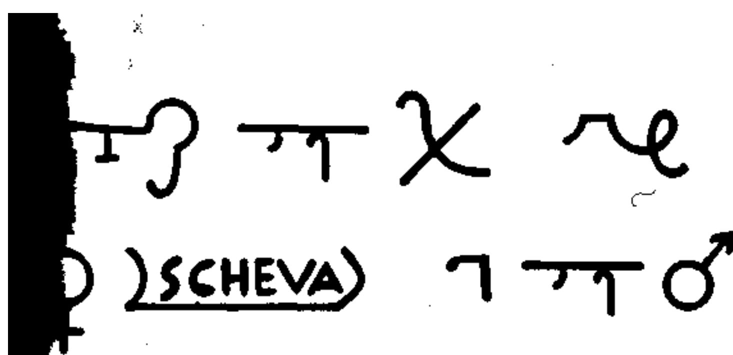
A oto nadzwyczajna formuła wzięta z klasycznego dzieła *Les secrets merveilleux de la magie naturelle* (Cudowne tajemnice magii naturalnej), wielce pomocna panom, którzy pragną być atrakcyjnymi dla dam: „Zawsze noś przy sobie zielony woreczek, tak żeby dotykał ciała, z sercem gołębia i oczami żaby, ale najpierw wysusz je i utrzyj na proszek. Powinieneś zrobić ten amulet w piątek, najlepiej wiosną".

Oczywiście wielcy magowie wszystkich czasów — również ci dzisiejsi — nie zaniedbywali sztuki produkowania zaklęć przeciw innym zaklęciom: czy to miłosnym, czy to złoczynnym.

W znanej *Księdze Świętego Cypriana* znajdujemy dwa przeciwfiltry. Wypróbujmy ich skuteczność: Pierwszy — aby przezwyciężyć czary miłosne albo nieszczęście sprowadzające, które rzuciła na ciebie jakaś osoba, noś przy sobie kawałek magnesu w pergaminowy papier owinięty.

Drugi — żeby czarownicy nic ci zrobić nie mogli i żadnej siły przeciw tobie nie użyli, noś na szyi kawałek dziewiczego pergaminu, ale przedtem wypisz niebiańskim inkaustem imiona święte: Jezus Maria Józef.

Użycie talizmanów miłosnych ma charakter uniwersalny, różnią się one tylko formą, co zresztą wiąże się z określonymi wierzeniami i tradycją. Na przykład w Indiach, od najdawniejszych czasów po dziś dzień, używa sięnajdziwniejszych przedmiotów, jakie tylko może wymyślić człowiek, choćby słynnego linghamu, czyli organu męskieiego: amulet można zrobić z gliny, kości słoniowej, sreba albo złota. Ludy Czarnej Afryki mają swój gris-gris, który chętnie przejęły vudu i makumba. Chińczycy noszą przy sobie kawałki tkaniny z wypisanymi imionami bóstw opiekujących się miłością. Muzułmanie nie rozstają się **z** kartą wyrwaną z Koranu, żydzi ufają pergaminowi z wypisanym przedostatnim z dziesięciu stosowanych w kabalistyce imieniem boskim. W naszych stronach narodyy białej rasy preferują talizmany miłosne uwzględniające znaki i wpływy astrologiczne.

Anagramy magiczne służące celom miłosnym. Jeden z nich zawiera Święte I*mię Schevy, Matki Miłości.*

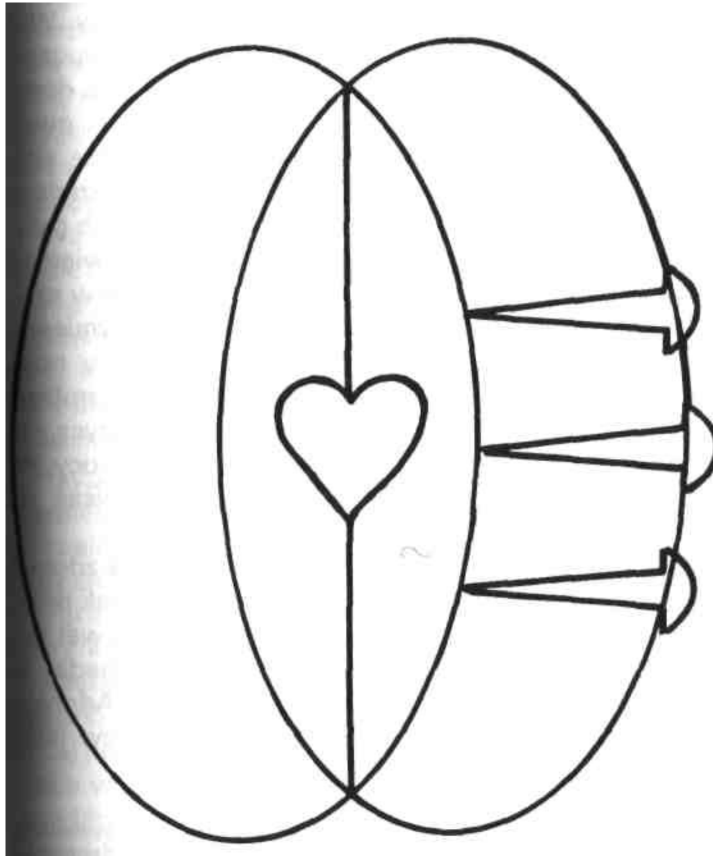
Kólem talizmanów miłosnych jest jednak prawdziwy talizman miłosny, któremu wszystkie inne zawdzięczają swą nazwę. Za skuteczność tego wielkiego talizmanu

ręczyli cieszący się najwyższym prestiżem uczeni w naukach tajemnych. Ale nie drażnijmy ciekawości czytelnika i podajmy sposób na wykonanie tego jakże użytecznego przedmiotu:

„W jakiś piątek wiosną, kiedy słońce pojawi się na horyzoncie, z dziewiczego pergaminu wytnij koło o śred-nicy 45 milimetrów. Na awersie talizmanu narysuj kon-centrycznie cztery koła i napisz w nich zwykłym czarnym inkaustem te oto cudowne słowa i oddziel je szkarłatnyrm krzyżem: *enam* + *binah* + *sator* + *arepo* + *tenet* + *opera* + *rotas* + *hod* + *kether* + *chokmar* + *tedulah* + *teburha* + *tipheret* + *jesod* + *sardach* + *io* + *netzha.* W środku talizmanu napisz czerwonym inkaustem imię Schevy. Na rewersie tego niezawodnego talizmanu miłości narysuj tylko jedno koło i wypisz na jego obwodzie kabalistyczne imiona Venus, którymi są: *ahea* + *aghiel* + *kedermel* + *bne* + *seiaphim* rozdzielając je w taki sam sposób jak poprze-dnio.Wewnątrz koła zakreśl dwie linie równoległe, stara-jąc się zmieścić pomiędzy nimi imię osoby kochanej, a w części górnej i dolnej narysuj znaki astrologiczne jej przynależne: czerwonym inkaustem na górze a czarnym na dole. Kiedy już wszystko będzie zrobione jak należy, włóż talizman do zielonego woreczka i wzmocnij go kawałkiem kamienia magnetycznego".

Nie trzeba chyba dodawać, że ten stary talizman, którym przed wiekami i tylko przy wyjątkowych okazjach obdzielali potrzebujących wielcy magowie i adepci, dzi-siaj można znaleźć we wszystkich katalogach i ofertach. Cena najtańszych waha się w granicach 4—12 dolarów. Jeszcze raz przypominamy, że według zaleceń Wielkiej Magii, talizmany przynoszą żądane efekty tylko w przypadku, kiedy zostały zrobione przez adeptów posiadających specjalną moc, albo przez osobę, która ma ich używać, oczywiście musi ona najpierw dokonać obrzędu oczyszczenia oraz odprawić jeszcze inne wymagane ceremonie.

Także pozwolimy sobie wątpić w skuteczność działania nowoczesnych talizmanów miłosnych produkowanych seryjnie w warsztatach, jak również amuletów, które będą raczej pełniły rolę zwykłych, choć pięknych, ozdób.

Rysunek pomocny w wykonaniu słynnego talizmanu przeciw uro-kom. zaklęciom i złym czarom. Uważany za na/bardzie/ skuteczny.

Dodajmy, że oprócz odprawiania obrzędów obowiązujących przy wyrobie talizmanów miłosnych i wszelkiego rodzaju talizmanów, nieodzowne jest użycie takich śród- ków, jak: magiczny inkaust, gęsie pióro, dziewiczy per-gamin, pachnidło Venus. Pragnąc zaspokoić potrzeby czytelnika podajemy, pochodzące, jak zawsze ze starych *Ksiąg Czarnej Magii,* recepty na wszystkie cztery artykuły.

Magiczny inkaust przygotowuje się jak w przepisie: „Wlej do garnka nowego wody rzecznej i odstaw. Weź kości nietoperza, włóż do ognia i spal, a potem utłucz na proszek i zmieszaj z równą ilością kopcia z komina, dodaj podwójną ilość jabłek dębowych*, poczwórną — gumy arabskiej, przesiej to wszystko przez bardzo gęste sito. Wrzuć do garnka. Aby magiczny inkaust dał pożądane wyniki, musisz jeszcze dodać proszku ze spalonych gałą-zek paproci, które powinieneś zebrać w wigilię świętego Jana, proszku zwęglonej winnej latorośli, ściętej w mie-siącu marcu, w nocy, podczas pełni księżyca. Wymieszaj wszystko, co masz i niech się gotuje przez trzy noce z rzędu, a w dzień niech stygnie. Jak już wszystko zrobisz, wlej nie szczędząc krwi gołębiej i wystaw do księżyca, ale w czasie kiedy go ubywa, i czyń tak przez siedem nocy. Po tych staraniach masz inkaust gotowy, żeby pisać na talizmanach".

Aby jednak pisać na tych talizmanach, trzeba zdobyć odpowiednie gęsie pióro, czyli należy postąpić, jak przykazano: „Chwyć gąsiora i jak już będziesz wyrywał mu pióro, koniecznie z prawego skrzydła, wypowiadaj te słowa: Abrachay! Abatoy! Samatoy! Scaver! Adonay! Usuń z tego pióra nieczystości, aby godne było słów, jakie

* Por. przyp. na str. 46. Tym razem w języku oryginału wymieniono pełniejszą nazwę, co pozwala stwierdzić, że jednak z jakichś powodów należy użyć galasówek. Nasuwa to spostrzeżenie, że jabłka dębowe były ważnym składnikiem wszystkich inkaustów czarnoksięskich (przyp. tłum.).

zie pisało. Później przytnij je tak, jak się to czyni, żeby J6, i nasmaruj pachnidłem Venus. Ukryj dobrze, żeby Ą prócz ciebie go nie używał, i pisz nim, gdy będziesz fodziejstwa czynił".

usunięte ze względu na brutalność

Przypatrzmy się teraz produkcji pachnidła Venus, niezbędnego w obrzędach mających na względzie cele seksualne. Tajemna recepta brzmi, jak następuje:

"Aby zrobić pachnidło Venus, rnusisz mieć: piżmo, ambrę, łodygi aloesu, wysuszone płatki róż, liście werbeny i czerwony koral. Skrusz na proszek wszystkie ingrediencje i zmiieszaj z gołębią krwią. Będziesz miał pastę i zrób z niej kuleczki wielkości ziaren grochu i wysusz. Używając, rzucaj po trzy na rozżarzone węgle. Pachnidło Venus palić trzeba w glinianym piecyku, a ogień podsycać drewienkamii laurowymi i leszczynowymi w równych częściach. Pachnidło palić możesz tylko w dni piątkowe".

Jak widać, nie jest tak łatwo wyprodukować doskonały, rzeczywiście skuteczny talizman, boć ileż trzeba

spełnić warunków, aby osiągnąć pożądany cel: przede wszystkim znaleźć właściwą osobę posiadającą specjalną moc, następnie zachować czystość, stworzyć odpowied-nie warunki do pracy, zdobyć środki używane w danej epoce, choćby ów dziewiczy pergamin, pachnidło Venus, odpowiednio zrobiony magiczny atrament i co najważ-niejsze, głęboko w to wszystko uwierzyć. Jak należy przypuszczać, tak sporządzone talizmany są poza wszelką konkurencją w stosunku do tych bez specjalnego za-chodu kupowanych za pieniądze.

Osobną dziedziną pracowitej miłosnej magii są słynna filtry, znane już w starożytności, powszechnie nazywana napojami, jako że było w zwyczaju podawanie ich w na-pojach, choć można wlewać je do jedzenia, zaś najlepiej mieszać do słodyczy.

Informacje o filtrach miłosnych znajdujemy w dziełach egipskich, najwięcej zaś ich mamy w starożytnej literatu-rze hinduskiej, zarówno w *Kama-Sutrze,* jak i w *Anan-ga-Ranga,* gdzie aż roi się od wszelkiego rodzaju filtrowi, pigułek podnoszących sprawność seksualną, pomad, wonności afrodyzjakalnych, olejków. Tyleż samo mają narody Dalekiego Wschodu, Hebrajczycy oraz Arabowie, choć ci ostatni przedkładali nad nie talizmany. Jednym z cenniejszych filtrów, którego recepta przetrwała do naszych czasów, jest również używany jako podstawowy surowiec do produkowania innych środków — Filtr Adeptów Różokrzyża, wyraźnie pochodzenia alchemicz-nego:

„Weź jedną uncję merkuriusza filozoficznego i tyleż samo siarki i włóż do naczynia z grubego szkła, niech się topi w temperaturze siedemdziesięciu stopni. Otrzymasz zie-lonkawy płyn rozpuszczający oraz *caput mortuum* barwy zielonej z czerwonymi błyskami. Musisz destylować i od-parowywać tak długo, aż na dnie retorty zobaczysz sól suchą i czerwoną. Weź potem garść nasion kwiatu

Różokrzyża *, włóż do wody, wsyp trochę tej czerwonej soli i odstaw na całe dwa dni, aby ziarenka się nasyciły, Zasiej je w dobrej ziemi, nie zapominając, że rośliny potrzebują tylko połowy czasu, żeby urosnąć. I oblicz czas zasiewu tak, abyś zebrał plon dnia 21 kwietnia. Zasiej tyle, abyś mógł zostawić nasiona na przyszły rok. Będziesz potrzebował tylko soku z tej rośliny, żeby z niego zrobić tynkturę albo zwykły roztwór, tyle, żeby był dość gęsty, Jeśli tylko natrzesz tym filtrem ręce i dotkniesz interesującej cię osoby, uczyni ona wszystko, czego sobie zażyczysz".

W magii erotycznej ogromnie ważnym czynnikiem jest krew i choć wielcy czarnoksiężnicy i adepci wzbraniali się jej używać ze względu na grożące niebezpieczeństwa, niemniej ów zły zwyczaj wkradł się we wszystkie epoki i kultury. Cenny życiodajny płyn stanowił o powodzeniu obrzędów, szczególnie gdy pracowano, aby uzyskać gotowość miłosną. Badacze historii magii skłonni są przypuszczać, że właśnie tutaj, w magii miłosnej, tkwią lorzenie późniejszego wampiryzmu. Zarówno ludy prymitywne, jak i wysoko wykształcone kultury do swych praktyk magicznych, rozmaitych obrzędów, rytuałów, zaklęć i paktów czy inwokacji żądały krwi, co w końcu oprowadziło do zagrożenia życia. Tak więc w niektórych krajach, jak na przykład w Chinach, gdzie uprawiano magię otwarcie i publicznie, oficjalnym dekretem za-broniono używania krwi do ceremonii i rytuałów. Jednak nie można było uniknąć praktyk, w których jedynie młoda, świeża krew przywracała siły witalne chorym, odmładzała starców i pobudzała energię u impotentów. Zooterapia mnagiczna cieszyła się ogromnym powodzeniem zarówno na Dalekim Wschodzie, jak i wśród naszych rodzimych czarowników i guślarzy. Dotknięte chorobą miejsca le-

* Czyli werbeny (przyp. tłum.).

czono w ten sposób, że układano na nich rozpłatanego gołębia. Także więc w magii miłosnej co mogło być bardziej skutecznego, jeśli nie obłożenie genitaliów krwawiącym gołębiem. Tak też osiągano potencję seksualną. Użycie krwi w rytuałach magicznych doprowadziło w końcu do degeneracji obrzędów.* Przykładem może tu być upadek wysoce wysublimowanej kontemplacyjnej doktryny Lao-Tse, kiedy do ceremonii zaczęto używać krwi.

Podobnie było u Greków i Rzymian, a ileż starań kosztowało Mojżesza, aby odwieść swój naród od obyczaju składania ludzi na ofiarę** ku czci Jehowy.

W starożytności i w średniowieczu nekromanci używali świeżej krwi wybranych zwierząt, na przykład kozłów, czarnych kotów, kruków i nietoperzy do swych złoczyn-nych czarostw. W naszych czasach nadal istnieją krwawe obrzędy, czego namacalnym dowodem jest choćby, nieodzowny w rytuałach vudu, czarny kogut zarzynany na ofiarę.

Mówiliśmy dotychczas o używaniu żywej krwi w obrzędach, ale też należałoby wspomnieć, gdyż tego rodzaju praktyki nie były rzadkie, o ulubionej ingrediencji filtrów miłosnych, przyrządzanych przez średniowieczne czarownice, a mianowicie o krwi menstruacyjnej. 0 właściwościach tej substancji wypowiadali się wielcy mędrcy wszystkich czasów. Na przykład Pliniusz w swojej *Historii Naturalnej* z początku perwszego wieku naszej ery twierdził, że niszczy ona wszystko, czego dotknie, i tak: kamie-

* Trudno tu mówić o degeneracji obrzędów, skoro pierwotnie we wszystkich kultach praktykowano składanie krwawych ofiar ku czci rozmaitych bóstw; krwią spryskiwano ołtarze, posągi, groby zmarłych itp. Ów zwyczaj ofiary krwi zastępowano w miarę rozwoju cywilizacyjnego jej namiastką w postaci substancji o tej samej barwie, na przykład ochrą, którą malowano posągi, sypano na ołtarze i składano w ofierze zmarłym czy czerwoną materią, czerwonymi kwiatami, zwłaszcza różami itp. (przyp. tłum.).

" Bowiem były to obrzędy praktykowane przez całe pokolenia, a nie nagły zwrot ku barbarzyństwu, „degeneracja" obrzędu (przyp. tłum.).

nie szlachetne tracą blask, liście więdną, a kwiaty opadają. Także Rzymianie u Lucjusza Columeli i u Elia też z całym przekonaniem twierdzili, że krew menstruacyjna jest szkodliwa i niszczy rośliny i zwierzęta, natomiast świetnie się nadaje do produkcji filtrów i napojów miłosnych. Przypomnijmy odpowiedź słynnego Nostradamusa — medyka i astrologa Katarzyny Medycejskiej — królowej, kiedy zażądała, aby przygotował jej napój miłosny. «Nie masz Pani żadnej potrzeby podnosić siły waszych wdzięków. Piękność wasza jest niczym słońce, na które spojrzeć wystarczy, aby je wielbić. Ale jeśli kiedyś znajdzie się taki człowiek, który ślepy będzie na wdzięki wasze, jeśli oprze się mocy waszej piękności, przypomnij sobie pani starożytną radę Pytii: „Kiedy ciało twoje nieczyste będzie, spójrz a zwyciężysz".)) Ten zachodni przesąd został po-twierdzony na Wschodzie przez samego Konfucjusza, który pisze w jednej ze swoich ksiąg: „Nie może nigdy mężczyzna wierzyć słowom wypowiedzianym przez kobietę, ale mniej jeszcze winien wierzyć w to, co powiadają jej usta, co wyrażają jej oczy w dniach fatalnych, bowiem wtedy posiada ona siłę magiczną potężną. I ten kto spojrzy w oczy kobiecie w dniach tych, niewolnikiem jej będzie".

Natomiast w *Zend Aveście* — czytamy: „Strzeż się kobiety, gdy w dniach pewnych jej natura przewrotna wybiegów nijakich nie czyni. I słów jej nie słuchaj, bo cię nimi zniewoli i w oczy jej nie spoglądaj w dniach owych feralnych, gdyż ogień zgubny wielki, co we wnętrznościach płonie kobiety, siły wszystkie mężczyzny w niemoc spopieli".

Praktyki, do których niezbędna jest krew menstruacyjna przetrwały u ludów prymitywnych, przybierając formy daleko wykraczające poza to, co można uważać za granice normalności.

Od dość dawna w celu zniewolenia myśli pożądanej osoby stosuje się tak zwane papiery miłosne. Istnieje mnóstwo zaklęć uaktywniających każdy papier. Podamy tutaj jedno, używane najczęściej, wraz z recepturą postępowania: „Wybierz kilka arkusików dobrego białego papieru, złóż je i połóż na stole, usiądź wygodnie i przykryj stolik dłońmi. Wciągnij głęboko powietrze, wypuszczaj powoli i zaraz dmuchnij delikatnie na papier. Powtórz tę czynność pięć razy. Pozwól odpocząć myślom przez parę minut, a następnie zamknij oczy, skoncentruj swoje myśli i wyrysuj w przestrzeni „świetliste koło", wymawiając równocześnie uświęcone słowo *parabrahm.* Uczyń tak pięć razy. Kiedy skończysz, papier będzie mocno przesiąknięty twoją emanacją magnetyczną, ale tylko z jednej strony. Odwrócić teraz stosik i wszystkie czynności powtórz od początku. Tak przygotowane papiery posiadają wielką moc i są wielce skutecznym środkiem uzyskania wzajemności interesującej cię osoby. Namagnetyzowane papiery ukryj w sekretnym miejscu, aby służyły wyłącznie tobie.

Wertując średniowieczne *Księgi Czarnej Magii,* odkurzyliśmy kilka recept nieodzownych w magii seksualnej.

„Aby zapewnić sobie miłość jakiejś osoby, dobrze jest używać złota, ambry, werbeny, piołunu, ziela świętojańskiego oraz narządów rozrodczych zwierząt, najlepiej gołębia, gołębicy i kozła".

„Aby siły męskie mieć wielkie, trzeba napary z werbeny pić, takoż sok z włoskiego kopru z mlekiem, kadzidła palić, mirry i ząbków dzikiego czosnku używać".

„Ale żeby niemoc płciową spowodować albo w cnocie żyć chcieć, trzeba używać wszystkiego, co pochodzi od zwierząt saturnowych, a to wnętrzości wilka, a to szczątki robaczków świętojańskich albo sałaty, albo nenufaru".

Rewers i awers słynnego starożytnego Wielkiego Talizmanu Wenus, Można wyryć go w metalu albo wyrysować na dziewiczym pergaminie, koniecznie odprawiając wszystkie zalecone obrzędy.

"Żeby poznać, czy kobieta jest prawdziwie cnotliwą, użyć trzeba diamentu, kamienia magnesowego, pyłku irysowego albo cynobru".

"Do poczęcia nie masz lepszych medykamentów nad kobyle mleko, sproszkowany róg jelenia i krowie łajno".

„Żeby kobieta wierną ci była, daj jej miodu z popiołem z jej włosów".

„Żeby krew miesięczną wstrzymać, musisz tylko nosić przy sobie popiół z jabłka kalwili albo z zielonej żaby".

„Ale żeby poczęcia urfiknąć, dobre są zęby małego dziecka oprawione w czyste srebro, mocz mulicy, popiół z wilka albo łapa łasicy".

Podane wyżej recepty używane były wyłącznie przez pośledniejszych guślarzy oraz czarownice. Nic nie mają one wspólnego — albo prawie nic — z cudownymi sekretami zawartymi w osobliwej księdze z szesnastego wieku, a mamy tu na myśli dzieło pod tytułem *Venus skryta albo Wiedza o płciach,* którego autorem był znako-

mity lekarz, matematyk, astrolog, filozof, czarnoksiężnik i alchemik Hieronymus Cardanus.

To dzieło o magii seksualnej *Venus Skryta* należy do rzadkości i było białym krukiem dla rzeszy adeptów nauk tajemnych, którzy właściwie go nie znali, chociaż zawiera propozycje najbardziej interesujące, wybrane i ogromnie ważne dla czarnoksięskich obrządków sprowadzających miłość i chuć. I bez przesady, i z całą odpowiedzialnością możemy stwierdzić, że jest to najznakomitsze dzieło dotyczącej tej materii, zarówno z uwagi na poruszane w nim tematy, jak i osobowość autora,cieszącego się ogromnym prestiżem w wielu innych dziedzinach wiedzy.

Interesujące jest jeszcze i to, że *Venus Skryta* była przetłumaczona na hiszpański już w 1567 roku przez słynnego medyka z Sewilli, doktora Fernanda de Arellano, opublikowana w drukarni w Kordobie w tymże samym roku. Korzystając ze szczęśliwego trafu posiadania w naszej bibliotece kilku egzemplarzy tego dzieła, z prawdziwą przyjemnością udostępnimy czytelnikowi tekst okładki, który brzmi dokładnie tak:

SKRYTA VENUS
albo
TRAKTAT O KABALE MIŁOSNEJ
złożony przez Medyka z Mediolanu
i wnikliwego Filozofa

GIROLAMA CARDANO.

Tłumaczony z Łaciny na Mowę Hiszpańską
przez

Don Luisa Fernanda de Arellano,
medyka sewilskiego Cordoba

— w Domu Juana Bautisty w Roku Pańskim 1567.

Podajmy kilka ciekawostek, choćby tę słynną niezwykłą formułę egzorcyzmu, zwaną *Ad Omnia**, wypowiadaną jedyynie przez najsłynniejszych czarowników w trakcie przygotowywania pergaminów, atramentów, piór, talizmanów, amuletów itp. A oto najsłynniejszy egzorcyzm:

„W imię Adonai niewysłowionego, w imię Saday nieomylnego, w imię Jehowy Wszechmocnego. Pobłogosław i uświęć czynienia moje podług praw twoich i woli twojej najwyższej, abym moc takową posiadał i emanacje aniołów światła przyciągał. W imię błogosławieństw trzech ojca najświętszego, ja cię zaklinam (tutaj wymów nazwę rzeczy, której egzorcyzm czynisz), abyś był mi użyteczny i ku korzyści służył w wielkim dziele moim, którego dokonywać będę. W imię Ojca, w imię Syna i w imię Ducha Świętego. Amen".

Cardanus wprowadził do kultury zachodniej bibliomancję, czyli posługiwanie się Biblią w praktykach magicznych, szczególnie miłosnych. Oto jeden ze znanych na aszym kontynencie sposobów:

„Weź Biblię i znajdź rozdział 8 werset .6 *Pieśni nad Pieśniami* Salomona, który mówi: »Połóż mię jako pieczęć do serca twego, jako pieczęć do ramienia twego; bo mocna jest jak śmierć, miłość, twarda jak otchłań jest zazdrość; pochodnie jej pochodnie ognia i płomieni«*\ Weź potem klucz do sypialni twojej, połóż go na tej samej stronicy Biblii dokładnie tam, gdzie się ten werset znajduje. Napisz imię osoby, której względy pozyskać pragniesz, na pergaminie, żeby tylko był oczyszczony i egzorcyzmem odczyniony, gęsim piórem umoczonym w inkauście magicznym i włóż ten kawałek tam, gdzie już jest klucz. Zamknij księgę razem z kluczem i kawałkiem pergaminu i owiąż ją nićmi bawełnianymi, które pierwej

*Na wszystko.

*Tłum. ks. Wujka (przyp. tłum.)

najmniej przez trzy dni jako podwiązkę na lewej kostce nosiłeś, a potem z wiarą wielką wypowiedz taką inwokację: Och, matko Schevo! Opiekunko miłości! Wznoszę do cię modły moje gorące, abyś pomogła mi w czynieniach moich, aby mnie nie zawiodły dzieła moje, a wdzięczność moja będzie wieczna i bezmierna. Potem, gdy już wypowiesz te słowa, otwórz Biblię w miejscu zaznaczonym, wyjmij klucz i kawałek pergaminu, zwiąż je razem i włóż sobie pod poduszkę i tak trzymaj przez trzy dni, a kiedy trzy dni miną, czar twój się spełni".

Cardanus jest autorem słynnego przeciwczaru, zwanego Ciosem Odwróconym, którego używano jako doskonałej obrony przed złymi urokami, rzucanymi przez innych czarnoksiężników i czarowników, a także w magii miłosnej. Oto fragment tekstu traktatu Cardanusa wraz z formułą czaru:

„Cios odwrócony albo odrzucony, zwany jeszcze odbitym wielce jest niebezpiecznym, a i czasami tragicznym w skutkach dla czarnoksiężnika albo czarownika, gdy mocy tajemnych Natury w sprawie niesłusznej używa. Czarownik niegodziwe czarostwa czyniąc całą swą nienawiść wielką, jaką tylko posiadać może, w nie wkłada i z istoty jego strumień emanacji płynie i ku jego ofierze się kieruje. I wtedy łączność się mocna pomiędzy czarownikiem a człowiekiem uroki odbierającym zawiązuje i jakby wstęga myślowa z tych emanacji się tworzy, którą to okultyści siłą Ob zowią. Ale wydarzyć się może, że czarodziej wyśle swoje promienie złoczynne ku osobie, która wie o takich mocach i amulet nosi przeciwny takim czarostwom. I co wówczas się stać może? Ano rzecz straszna. Cała siła złoczynna czarownika mocno w aurę ochronną noszącego talizman czarom przeciwny uderzy i dokona się ipso facto cios odwrócony, który czyniciela uroków ugodzi. Więc jeśli nie chcemy, by nas dosięgały złe uroki czarnoksiężnika bez nijakiego sumienia, musimy

ten cudowny amulet zwany przeciwczarem odwróconym zawsze przy sobie mieć. A zrobić ten nadzwyczajny talizman możemy podług formuły od magów faraonowych przepisanej: jakiejś soboty między jedenastą a dwu-nastą godziną, gdy księżyc w czwartej kwadrze na niebie będzie, weź kawałek dziewiczego pergaminu i wyrysuj figurę, taką samą, jaką widzisz na obrazku. Zważaj, abyś koła zielonym inkaustem rysował, serce czerwonym in-kaustem, a trzy gwoździe czarnym inkaustem i też pamię-taj, żebyś i pergamin, i inkausty, i pióra zawczasu egzor-cyzmował. A potem niech promienie księżyca świecą, kiedy amulet będziesz pachnidłami przynależnymi Satur-nowi okadzał. Na koniec włóż go do woreczka z materii czarnej i noś zawsze na sercu. Jeśli tak uczynisz, na nic się zdadzą złoczarnoksięskie knowania czarowników, a także czarnoksiężników przeciwko tobie, bowiem przeciwko nim się ich uroki obrócą".

Choć w handlu artykułów do zgłębiania Wiedzy Tajemnej w bród, jak również tych nieodzownych w magii seksualnej, powtórzmy jeszcze, iż nie jest to magia, tylko zarabianie pieniędzy. Przypatrzmy się więc uważniej propozycjom zawartym w niniejszym rozdziale i sami oceńmy, co jest tą akuratną magią, a co nią nie jest...

XVI. WIELKIE SEKRETNE FORMUŁY MAGICZNE WSZYSTKICH CZASÓW

Aby już całkowicie zaspokoić naturalną ciekawość czytelnika, zebraliśmy wielkie sekretne formuły czarnej magii będące w przeszłości i obecnie dumą praktyk ezoterycznych. Formuły prawdziwe i skuteczne? Czy też tylko nieszkodliwe zabobony? Nie widzimy się powołani do udzielania miarodajnych odpowiedzi. Być może mog-liby to uczynić owi wielcy adepci, którzy od tysięcy lat i pod wszystkimi szerokościami geograficznymi stosowali je w praktyce.

Cytowane poniżej formuły i zaklęcia istotnie pochódzą z oryginalnych dzieł, cenionych przez magów i czarnoksiężników, i nie mają nic wspólnego ze współczesnymi podręcznikami do czarnej magii, jakie mamy w zasięgu ręki. Rozpocznijmy od jednej z najstarszych i najskuteczniejszych, a służącej do przygotowania talizmanu miłosnego, który pochodzi z ziemi ludu Izraela z epoki Starego Testamentu:

„Jeśli pragniesz gorąco, aby cię jakowaś osoba pokochała, uczyń taki oto talizman: kiedy lato mieć się będzie ku końcowi, o czasie przynależnym Venus, weź czerwoną miedź i medalion wykuj. Na jednej stronie znaki męskie i żeńskie planet wyryj, a po drugiej stronie imię Jehowy z Nony wyryj. Zawieś zaraz na czerwonym sznurze a dobrze, żeby był z wełny i z szaty oblubienicy twojej zrobiony, i zaraz na szyję sobie zawieś. A w pierwszych dniach jesieni pod drzwi jej pójdź i wyrzeknij dwanaście

razy słowo amapoylfak. Nie minie dni trzydzieści, a ob-lubienica twoja przyjdzie do ciebie i cię zapragnie, jako i ty jej pragniesz".

Rzeczywiście, jeśli ktoś z czytelników cierpi teraz z mi-ści, to winna jest tu wyłącznie jego ignorancja, A oto tajemnica, jak stać się niewidzialnym będąca dziedzictwem wielkich magów. Skrywana przez nich zazdrośnie, ujrzała jednak światło dzienne za sprawą słynnych *Kłódek Salomona.* Oddajemy ją w całości do dyspozycji czytelnika:

"Ulep z wosku w miesiącu styczniu figurkę i niech będzie rodzaju męskiego. Oddziel czaszkę od ciała i w dniu i w godzinie Saturna wyryj igłą na niej sekretny krzyż, półksiężyc i kąt sekretny. Połącz z powrotem głowę z resztą jej ciała, a zrób to dokładnie, i zaraz napisz na płacie skóry żaby skalnej, którąś pierwej w czas kanikuły dziełu temu poświęcił i krwią jej wypisz słowa następujące:*hels, hel, hels* i powieś figurkę na włosie twoim u sklepienia jaskini o północy, a pal kadzidła, mogą być zwyczajne. I mów wtedy: *me/ach, berot, not, benib, et, mach et vos omnes,* zaklinam cię figurko woskowa *per deum vivum ut per virtutem horum, caracterum et ver-borum me invisibilem reddas, ubique te portavero meum. Amen.**"

Wielcy adepci twierdzą, że owa figurka, wraz z towarzyszącym jej zaklęciem, czyni całkowitą i absolutną niewidzialność zawsze, kiedy tylko włoży się ją do kieszeni. Eksperyment faktycznie wymaga wielu zabiegów i nie

prowadzi tak łatwo do celu, bo i samo wyrycie znaków wymaga dużo zachodu i litania jest wystarczająco trudna, a już zupełnie nie wiadomo, gdzie szukać tej skalnej żaby i akurat w czasie, kiedy Psia Gwiazda najmocniej świeci.

Mamy jeszcze wielkie wezwanie Demona Księcia Ciemności według słynnego Piotra Apoloniusza:

cenzurka

Do czasów wymienionego Apoloniusza formułę tę wypowiedziano setki razy, jak się wydaje, z największym powodzeniem.

Skoro ludzie uciekali się do tak niezwykłych sposobów, aby stać się niewidzialnymi, lub też przywołać samego Szatana, można sobie wyobrazić, co jeszcze czynili dla uzyskania wiecznej młodości i przedłużenia czasu swej bytności na tym najlepszym ze światów. Od zawsze, jak długo istnieje magia, poszukiwano eliksirów życia i przygotowywano je według najrozmaitszych recept. Podajemy jedną z najcenniejszych, „prawdziwie naukową", wyszperaną w słynnym dziele: *Cudowne tajemnice A/berta Małego.* Eliksir długiego życia przygotowuje się tak: „Weź osiem funtów soku mercurialnego**, dwa funty sokuzogórecznika — wyciśnijzłodyg i liści — dwanaście funtów najczystszego miodu i gotuj, aż się spieni, a potem przepuść przez hipokras***. Do osobnego naczynia wlej trzy kieliszki białego wina, cztery uncje pokruszonego korzenia gencjany i zostaw na dwadzieścia cztery godziny na ciepłych węglach i mieszaj co jakiś czas. Przesącz wino

* Rozkazuję ci przez kłódki Salomonowe i wielkie imię Dającego Znaki.
** Roślina z rodziny euforbiacea (mieczowate) o zielonych kwiatach, używana jako... środek przeczyszczający (przyp. tłum.). *** Filtr zrobiony z kawałka materiału, mający kształt trójkąta, tak zwany rękaw Hipokratesa (przyp. tłum.).

Ritual del Exorcista

Exorcizandis Obsessis a Demonio

RITUAL DEL EXORCISTA

Libro Poseedor de todo el Conocimiento Necesario para:

EXORCISMOS,

CONJUROS,

TALISMANES, y otras

ARTES MAGICAS

Es un extracto del ENCHIRIDION LEONIS PAPAE, uno de los pilares fundamentales dentro de la Literatura Mágico-Oculta, que es por otra parte, un rarísimo ejemplar cuya versión original ha estado reservada hasta nuestros días, por un escaso número de elegidos.

El ENCHIRIDION O INQUIRIDION como se le conoce generalmente, es una recopilación de Conjuros, Exorcismos, y Oraciones Milagrosas que fueron obsequiadas por el Papa LEON III al Emperador CARLOMAGNO, acompañadas de una carta hermética que también incluimos en esta edición de tan interesante manuscrito.

Además es un completo Ritual Mágico basado sobre los Arcanos de las "CLAVICULAS DE SALOMON". Contiene muchas oraciones alegóricas cuya clave son los "PENTACULOS DE LA CABALA TRADICIONAL" y es uno de los manuales de Magia, donde está mejor conservada y entendida la verdadera Tradición Cabalística, siendo su autor sin duda, un perfecto iniciado de la Ciencia Secreta Hebraica que aprovechaba sus luces para escribir un libro rigurosamente esotérico y de tendencia bienhechora.

¡NO PIERDA SU OPORTUNIDAD! Y obtenga este libro con tremendos poderes. Protéjase contra enemigos, enfermedades, envidias etc.
Exorcice a los enfermos, eche a los demonios, y por último profundice en los Secretos de este Ritual tan nombrado pero tan poco conocido.

$4.95

Jeszcze jeden przykład komercjalizacji dawnej wiedzy magicznej: propozycja kupna słynnego „Enchiridion Leonis Papae", a raczej jego streszczenia, W rzeczywistości to streszczenie, skądinąd ważnego klasycznego dzieła, nie oddaje zawartego w nim przesłania.

OBRZĘD EGZORCYSTY
Księga zawierająca
wiedzę wszelaką
do: ODPRAWIANIA EGZORCYZMÓW ZAKLĘĆ TALIZMANÓW i innych SZTUK MAGICZNYCH OBRZĘD EGZORCYSTY Exorcizandis Obsessis a DEMONIO

Książka nasza zawiera streszczenie ,,Enchiridion Leonis Papae", który, jak wiadomo, jest filarem literatury magicz-no-okultystycznej, a zarazem najrzadszym dziełem tego gatunku, którego wersja oryginalna dochowała się do naszych czasów w bardzo nielicznych egzemplarzach.

Jest to zbiór Zaklęć, Egzorcyzmow, Cudownych Modlitw ofiarowanych wraz z listem hermetycznym, także i w naszej książce zamieszczonym, cesarzowi Karolowi Wielkiemu przez papieża Leona III.

Oprócz tego w naszej książce znajdziesz Obrzędy Magiczne oparte na ,,Kłódkach Salomona". Zawiera ona wiele pieśni alegorycznych wziętych z ,,Pentagramów Kabały Tradycyjnej" i jest ona najlepszym podręcznikiem do magii, opartym na tradycyjnej kabale. Autor tego dzieła, znawca i wtajemniczony w hebrajskie nauki sekretne, korzystając ze swej wiedzy i talentu napisał tę ściśle ezoteryczną książkę z myślą o najwłaściwszym jej zastosowaniu, to znaczy, aby służyć dobru ludzkości.

Wykorzystaj okazję! Kup tę książkę zawierającą wielkie moce! Uchroni cię ona przed wrogami, złością ludzką i różnymi chorobami! Egzorcyzmuj chorych, przepędzaj demony, a nade wszystko zgłębiaj tajniki słynnego, choć nieznanego Rytuału.

przez szmatkę, ale nie wyciskaj jej, i wlej do miodu z sokami, a potem postaw wszystko na ogniu, niech się warzy powoli, aż do konsystencji gęstego syropu. Ostudź w dzbanie glinianym glazurowanym i zaraz przelej do butelek, które powinieneś przechowywać w miejscu o umiarkowanej temperaturze. Pij po jednej łyżeczce codziennie rano, na czczo. Ten eliksir przedłuża życie, utrzymuje w dobrym zdrowiu, chroni przed różnymi chobami, tudzież podagrą, i nawet jak w ciele nie ma już nic prócz małego kawałka płuca, a drugie jest całkiem zepsute, to i tak wzmocni on to dobre i ozdrowi to niedobre; a jeszcze leczy boleści żołądkowe, ischias, zawroty głowy, migreny i wszystkie niemoce wewnętrz-

Oto wspaniałe średniowieczne panaceum, choć trzeba stwierdzić też trudne do zrobienia. Niektórzy magowie, ułątwiając sprawę, proponują sok odmiany ostromlecza, czyli tego właśnie mercurialu, zastąpić rosą, a sok ogóre-cznikowy sokiem owoców cytrusowych. Zarówno w jed-nym, jak i w drugim przypadku — czy będzie to sok mercurialu czy czysta woda, destylowana przez naturę, w połączeniu z miodem, ekstraktem gencjany, w dobrym winie — wznieśmy toast za zdrowie czytelnika i — czemu nie?— za nowoczesne laboratorium chemiczno-farma-ceutyczne... ^

Po życiu następuje śmierć. Jeśli Czarna Magia znalazła eliksiry młodości, odkryła również budzące grozę czary śmiercionośne. Prócz znanych już czytelnikowi czarostw za pośrednictwem wang, mamy straszliwą receptę na śmiertelny urok zwany wiadrem wody: cenzurka, nie bedziecie nikogo zabijać!

A oto rytuał, znany w całej średniowiecznej Europie, który pomagał w terapeutyce — nieoficjalnej — pro-j gnozując, czy chory umrze czy wyzdrowieje:

„Weź gałązkę pokrzywy i zanurz w świeżym moczu chorego i pozostaw przez dwadzieścia cztery godziny. Pol tym czasie, jak pokrzywa uschnie, znak to nieomylny, żel chory umrze, a jak będzie jeszcze zielona, pewne jest, że wyzdrowieje".

Przeciw strasznym urokom złego oka stosuje się wiela różnych talizmanów, amuletów i modlitw chroniących. Niebezpieczeństwo zauroczenia ścigało człowieka przez| wiele wieków, o tym dobrze wiemy. Nie bez powodu o czarach złego oka mówi Tirso de Molina w jednym ze swych wierszy:

Jadem złym poją mnie twe oczy, nie patrz,
życie mi zabierasz, precz, bestio, wszak
mnie zauroczysz i młodość mą
sponiewierasz.*

Należy więc podać niezawodny sposób przeciw zauroczeniu, a jest on taki:

„Noś zawsze skórzany woreczek na szyi, w który włóż' ząbek czosnku i trzy ziarenka pszenicy, a musisz wkładać nowe, zawsze kiedy się księżyc odmieni. A jeszcze bardziej cię będzie chronił twój amulet, jak go poświęcisz".

Niżej opisany obrzęd zapewnia każdemu ambitnemu człowiekowi fortunę, miłość, powodzenie i szczęście:

„W kącie twojej izby zrób sobie małe palenisko z cegły i na rozżarzone węgle rzuć ziół siedem, ale żeby dobrze

* Przekład okazjonalny tłumaczki niniejszego dzieła.

wysuszone i skruszone były: cykorię, aloes, kamenę, szpilki sosnowe, jałowiec, heliotrop i werbenę. Wypisz na pergaminie siedem imion, jedno po drugim, które są nazwaniami siedmiu duchów siedmiu planet, siedmiu dni tygoddnia: Araton, Bethor, Phaleg, Och, Bageth, Pophiel, Phul. I zwróciwszy się ku wschodowi, wypowiedz takie* słowaa: *Benedicto omnio angeli domine per adonay espirytum planetarium, regium, fortuna bona...* (i wymień swoje imię)".

Dysponując już wszystkimi darami świata tego, nie zapominajmy o najważniejszym — zdrowiu. Znakomity eliksir zdrowia zawdzięczamy słynnemu dziełu, nigdy choroba dostatecznie nie wykorzystanemu, pod tytułem: *Botanica oculta* (Botanika tajemna) —samego Paracelsusa.

"Weź przedniego cynamonu, goździków, gałki muszkatołowej, imbiru, kurkumy, malangi i białego pieprzu, po jednej uncji wszystkiego. Sześć plasterków najlepszej cytryny. Dwie garście damasceńskich winogron i dwie laski rabarbaru. Cztery garście dojrzałych ziaren jałowca i pojednej garści: zielonego kopru włoskiego, kwiatów wasylka, kwiatów serdecznika, rozmarynu, majeranku, czarnego bzu, różyczek ruty, driakwi, tysiącznika, fumarii i agrimonii. Po dwie uncje aloesu, nasion rajskiego ziela, tataraku, kory muszkatołowej, roślin kadzidlanych, sandału. Jedną drachmę ambry. Wymieszaj i potłucz wszystkie składniki, wsyp do dzbana, zalej dobrą okowitą i pozostaw na siedem dni. Przedestyluj i przechowaj w naczyniu owiniętym kawałkiem żółtego jedwabiu. Tak przygotowany eliksir należy pić po każdym jedzeniu w ilości trzy krople w połowie garnuszka wody".

Eliksir Paracelsusa, bo tak się też nazywa, przedłuża życie, poprawia stan zdrowia, utrzymuje siłę mięśni i zapobiega wszelkim chorobom. Czarnoksiężnicy przestrzegają, aby wszystkie zioła zbierać o właściwym czasie

planetarnym. A my jeszcze dodajmy, że zamiast winogron z Damaszku możemy użyć hiszpańskich i niekoniecznie musimy jechać po nie do Syrii.* A teraz drodzy czytelnicy, podamy formułę do uzyskania najcudowniejszego przedmiotu wszelkich magii, obiektu opowieści, bajek, legend, także znamiennych uwag z Biblii i innych świętych ksiąg: różdżki czy też laseczki magicznej. I w tym przypadku przepis pochodzi z miarodajnego źródła, jakim są wszystkie starożytne i średniowieczne księgi.

Różdżkę robi się tylko z drzewa leszczynowego: „Wybierz gałązkę długości półtorej stopy i grubości palca i żeby nie miała więcej niż jeden rok. Utnij ją o wschodzie słońca, aby podczas cięcia wchłonęła całą siłę magnetyczną królewskiej gwiazdy, a podczas cięcia wypowiadaj: *Credo videre bona domini in terra viventium.***

Podejrzewamy, że przygotowanie takiej różdżki wymaga nieco więcej zabiegów, ale stare księgi jakoś na ten temat milczą uparcie i raczej podają, i to w dużej obfitości, sposoby ich używania i cele, jakie można przy ich pomocy osiągnąć. Różdżki te spełniają ogromnie ważną rolę i są nieodzownym atrybutem i magów, i czarnoksiężników, i najwyższych kapłanów, szczególnie tych ostatnich, więc tajemnicę ich wykonania powierzano sobie sposobem z ust do ust w bardzo ścisłym gronie wybranych osób.

Ale teraz wyjawmy sekret największy: pragnienie zdobycia tej tajemnicy — czyli formuły produkcji złota, spędzało sen z powiek niejednemu wielkiemu alchemikowi. Jest tych formuł mnóstwo w starych traktatach alchemicznych różnej wartości, a są to teksty niezmiernie skomplikowane i wymieniające tak niezwykłe nazwy substancji, że byłyby one, poprzez swą niezrozumiałość,

**** Zachęcająca rada (przyp. tłum.)-**
**** Wierzę, że na Ziemi żywych widzę dobra Pana.**

zupełnie nieprzydatne dla profana dziedziny, jaką jest alchemia, zaś potrzebne wyjaśnienia zabrałyby nam więcej stron niż liczy sobie cała książka. Wybraliśmy tylko jedną formułę, bardziej jasną i konkretną — wprawdzie, jak dotąd, jej nie wypróbowaliśmy, być może z ogromną szodą dla domowego budżetu, ale nic jeszcze straconego. Oto przechowywana w tajemnicy, do początku tego wieku, sekretna formuła otrzymywania złota: "Rozpuść czyste złoto w mieszaninie kwasu azotowe-go i solnego, aby się nasyciło. Powiększ roztwór cztery razy, dodając wody destylowanej i amoniaku, stopniowo, aby nie dopuścić do powstania strątu. Oddziel przez filtrowanie żółty proszek, przepłucz wodą i pozostaw do osuszenia. Tak otrzymasz błyszczące złoto w ilości trzydzieści procent więcej, niż zużyłeś do produkcji". Cudownie proste! Zostawmy czytelnikowi w darze tę wspaniałą receptę na otrzymnie „błyszczącego złota", a i owszem również rządom zainteresowanym w podreparowaniu ogołoconego skarbu państwa w tych ciężkich czasach ogólnego kryzysu ekonomicznego. Krążą opowieści, że przy pomocy tej formuły Nicolas Flamel, alchemik biedny jak mysz kościelna, stał się posiadaczem królewskiej fortuny, której pochodzenie wciąż okrywają mroki tajemnicy.

Przedstawiamy teraz mistrzowskie dzieła magiczne wszechczasów, przypisywane królowi Salomonowi: talizman Czerwony Smok i talizman Gwiazda Mistyczna. Pierwszy, Czerwonego Smoka, jak głosi tradycja, ofiarował, jako szczególnie cenny dar, wybitnemu architektowi starożytności Hiramowi Habidowi, który zbudował Swiątynię Salomona, słynny król. Jest to mały czerwony smok zrobiony z metali w szczególny sposób i w warunkach odpowiednich wpływów i operacji planet. Kiedy po spełnieniu wszystkich obowiązkowych obrzędów praca zostanie ukończona, należy nadać jej moc, według następujących wskazówek:

„Przez dni wszystkie, nim słońce wzejdzie, wypowiadać będziesz słowa, jakie wielki mag egipski Anz--achar-shis zdradził Mojżeszowi, a są one: *Jobsa, jalma, afia.* Kiedy już je wyrzekniesz, dasz smokowi okruszynkę najczystszej kamfory wielkości ziarna pszenicy. Włożysz następnie talizman do woreczka ze szkarłatnego płótna i wieszając na szyję, wypowiesz z największym szacunkiem: Adonay, Almanach, Blochaj, oby moc wasza i mądrość wasza mnie wspierała, dzisiaj jako i zawsze. N iech tak się stanie".

Według zapewnień najstarszych przekazów, jeśli ktoś czyni to wszystko z namaszczeniem i niepodważalną wiarą, talizman nabierze mocy największych i zapewni powodzenie, fortunę, zdrowie i wielką wiedzę. Inny sposób:

„Talizman Czerwony Smok należy zrobić ze stopu siedmiu metali, odbierających emanacje siedmiu planet, wyłącznie w dniu czwartkowym, kiedy słońce i księżyc znajdą się w konjunkcji. Taka sposobność zdarza się niezmiernie rzadko. Obrabianiem talizmanu mogą zajmować się wyłącznie mędrcy i adepci wtajemniczeni w wiedzę tajemną. Aby włożyć ten talizman, należy umyć całe ciało i wysmarować pachnidłami i dopiero przed wschodem słońca wypowiedzieć tamte cudowne słowa. A kiedy już to wszystko spełnisz i uczynisz, możesz zażądać, czego chcesz, a będzie ci dane, takoż każde drzwi dotąd zamknięte, staną przed tobą otworem".

Zawarta w *Kłódkach Salomona* formuła talizmanu Gwiazdy Mistycznej od czasów biblijnych na przestrzeni tysiącleci ulegała najróżniejszym deformacjom: znamy opisy poskracane, niewyraźne i zatarte, z błędami wynikłymi z tłumaczeń, zafałszowane i pozmieniane.

Formuła, którą podajemy, zgodna z oryginałem, pochodzi ze wspomnianego już dzieła *Kłódki Salomona* — przełożonego przez maga Iroe i opublikowanego przez maga Bruna.

„Jakiejś niedzieli wiosną, kiedy zobaczysz, że słońce wyszło zza horyzontu, przystąp do pracy nad dziełem wielkim. Weź kawałek dziewiczego pergaminu i naszkicuj dwa koła jedno w drugim i na płaszczyźnie między dwoma kołami wypisz słowa następujące: *Gloria et divitiae in domo ejus et justitia ejus manes in soeculum** Potem narysuj dwa przecinające się trójkąty, które utworzą gwiazdę mistyczną, zwaną także pieczęcią Salomona. Musisz używać inkaustu magicznego. Kiedy skończysz, okadź pergamin paląc liście laurowe, heliotrop i piżmo i kładąc prawą dłoń na talizman, wypowiedz zaklęcie: *Caput mortuum, inperet tibi dominus per vivem et devotum serpentem cherub, imperet tibi dominus per adam-iotchavah. Aquila errans, impetibi dominus per a/as tauri! Serpens imperet tibi dominus tetragrammaton per angelum et leonem!*** Wyrzekłszy je, włóż talizman do woreczka z żółtego jedwabiu i noś na szyi, tak aby spoczywał na twym sercu."

O cudownych właściwościach i mocy Mistycznej Gwiazdy Salomona wypisano morze inkaustu i atramen-tu. Opublikowano mnóstwo dzieł i dziełek. Powiada się, że posiadacz jej może zażywać wszelakiego powodzenia, tonąć w bogactwach, cieszyć się najlepszym zdrowiem, że ów talizman ma siłę przyciągającą, moc dominującą nad człowiekiem i przedmiotem, ale zawsze kiedy go użyywa dla celów czyniących dobro i nigdy zło. Natomiast talizmanem nad talizmanami, także, jak gło szą starożytne przekazy, używanym ze szczególnym upo-dobaniem przez króla Salomona, jest Wielki Talizman Władczy, inaczej zwany Kluczem Paktów. Formuła tego

* Chwałę i bogactwo w domu jego i sprawiedliwość na wieki. ** Martwa głowo, będzie ci rozkazywać pan przez żywego i przeklętego węża, będzie ci rozkazywać pan przez Adama... orle błądzący, będzie ci rozkazywać pan przez skrzydła byka, wężu, będzie ci rozkazywać pan JHVH przez anioła i lwa.

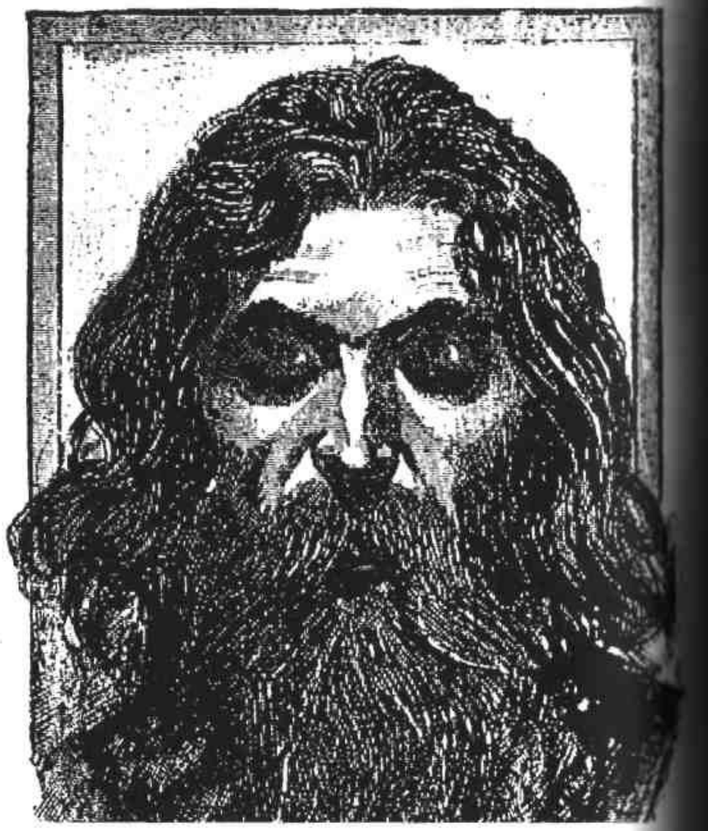
talizmanu występuje niezwykle rzadko w *Księgach Magii* i dlatego była ona bezcenna i z wielkim zapałem poszukiwana przez niecierpliwych magów i czarnoksiężników. Oto ona:

„Aby zrobić Talizman Władczy musisz mieć złoto, mosiądz i brąz. Wyrysuj na pergaminie klucz, a następnie przenieś na talizman i wyryj. Uczyń tę pracę w niedzielę o wschodzie słońca. Dodaj kawałek kamienia magnesowego i zmów modlitwę: w imię po trzykroć świętego i potężnego sprawcy wszystkich rzeczy i na moc daną siedmiu planetom, aby królowały, panowały i powodowały wszystkim, co jest na ziemi, pod ziemią, na wodach i pod wodami, na słowa uświęcone, zamknięte w tym oto talizmanie, w imię wasze, duchy przyjazne, Adonay, Elochais, Almanas dopraszam się waszej wszechmocnej opieki i wstawiennictwa, aby mi oddane zostały wszelkie istoty, duchy i żywioły pod me absolutne władanie.

Włóż talizman do woreczka z jedwabiu szkarłatnego i nasącz zapachem kadzidlanego proszku i mirry. Każdej niedzieli o wschodzie słońca rzuć doń opiłki żelaza i siedem ziaren pszenicy ofiarowując je siedmiu planetom, aby moc talizmanu trzymały. A wkładając je do woreczka zawieszonego na szyi, zmów modlitwę: O cudowna planeto, która władasz w tej godzinie losami wszystkimi świata i rzeczami stworzonymi i które są ci posłuszne, chroń mnie i obdarz opieką twoją i łaskami twoimi, aż do chwili mojej ostatniej. Amen".

Czerwony Smok, Gwiazda Mistyczna Salomona, Wielki Talizman Władczy, Niewidzialny Klucz, Talizman Miłosny, Wezwanie Szatana, Błyszczące Złoto — składają się na najwyższe wtajemniczenia zaklęć magicznych i ich formuły były wykorzystywane przez ludzi wszystkich czasów. I w naszej dobie są używane, zarówno w odosobnionych miejscach w Wielkiej Brytanii, w małych zabi-

tych deskami wioskach włoskich, jak i w sercach wielkich miast obu Ameryk, Wśród współczesnych wytwórców są i tacy, którzy wykonują je i zaklinają z głęboką wiarą, ale w ich cieniu prosperują pomniejsi szarlatani, których zawsze wszędzie było pełno i żyją sobie z naiwności ludzi, ofiarowując im to, czego sami mieć nie mogą. I niech czytelnik nie zapomina, że aby wyprodukować te cuda, trzeba zaprząc do działania najgłębszą wiarę, siłę ducha oraz działać w najczystszych zamiarach. Ale i w tym, jak we wszystkim, jest tylko jedna prawda.

W czasach współczesnych magia ma wiele związków z polityką i w wielu przypadkach odgrywała w niej decydującą rolę. Tak było również w przypadku popa i szarlatana rosyjskiego Rasputina, którego osoba w niemałym stopniu przyczyniła się do upadku imperium cars-kiego. Na rycinie pośmiertny wizerunek Rasputina — była ona rozpowszechniana przez jego zwolenników, którzy twierdzili, że długie wpatrywanie się w podobiznę przynosi nadzwyczajny efekt: wielki cudotwórca otwiera oczy.

XVII. MAGIA W DZISIEJSZYM ŚWIECIE

Prawdziwa wielka magia ma wiele punktów stycznych z różnymi oficjalnymi religiami, a nawet może być uważa-na za ezoteryczną religię mniejszości, jako że wzbrania się pozostwać w zasięgu szerokiego ogółu. Kiedy religie ograniczają się do wznoszenia modłów błagalnych, czyli próśb, magia, owszem, również prosi, ale przede wszystkim pyta i żąda. Prosić z wiarą, żarliwie, mogą ogromne rzesze wiernych, skupionych w tworzących się coraz to nowych odłamach i sektach religijnych, gdy tymczasem żądanie pozostaje w gestii niewielu wybranych wtajem-niczonych.

Magię rówież można uważać za byt paralelny do nauki, stąd również jej nazwa — nauki tajemne. Przecież nauka i magia nieraz się ze sobą krzyżowały na przestrzeni dziejów: alchemia — chemia, astrologia — astronomia, magia naturalna — nauki przyrodnicze, wreszcie wróż-biarstwo, odgadywanie przyszłości, oddziaływanie myśli na przedmiot lub osobę, czyli po prostu czarowanie - nauki parapsychologiczne. Choć tutaj ciągle istnieją nieprzekraczalne granice pomiędzy jedną i drugą: jeśli nauka trudni się opisywaniem rzeczywistości, sprawdzal-nej teoretycznie i doświadczalnie, rzeczywistość magicz-na jest całkowicie irracjonalna — nie istnieje dla niej czas, ani przestrzeń, a jej doświadczenia wszystko czynią możliwym.

Przeważająca większość działań magicznych opiera się na zasadzie zgodności. Wszechświat, w którym się znaj-

dujemy i wszystkie znajdujące się w nim rzeczy, łączy wspólna, ścisła więź i sprawia, że jeśli w jednej z tych rzeczy lub tylko w jakimś jednym jej elemencie nastąpi jakieś zjawisko, wówczas odbije się ono w określony sposób i w określonej formie na innej rzeczy i na każdym elemencie tej rzeczy i na wszystkich rzeczach znajdujących się we Wszechświecie. To znaczy, powtórzmy słowa odsłaniające wielką tajemnicę: Ponieważ to co na dole, jest takie samo jak to co na górze, i ponieważ to co na górze jest takie samo jak to co na dole — dzieje się tak dla przygotowania i osiągnięcia rzeczy Jedynej.*

Oto podstawa — zasada zgodności — wielu rytuałów magicznych.

Łapa tygrysa symbolizuje siłę; włosy danej osoby więź, która nas z nią łączy; kawałek złota to podstawowy element w poszukiwaniu skarbów; figurka człowieka — podstawa formuły dla bezpośredniego wyrządzania zła itp. Symbole są punktami oparcia dla dokonywania rytuałów magicznych, które mają przynieść oczekiwane rezultaty. A wszystko to umacniają siły mistyczne wykonawców. Bowiem najwznioślejszym celem Wielkiej Magii jest osiągnięcie najwyższego lotu ducha ludzkiego, przewyższenie możliwości ludzkich poprzez właściwe oddziaływanie maga na rzeczy fizyczne, które to działanie znajdzie odbicie w rzeczach astralnych i spirytualnych. Aby osiągnąć ów najwyższy stan, najwyższy cel, należy wspinać się długo i żmudnie od najniższych stopni ku rozmaitym poziomom. Tak jest w przypadku największych magów naszych czasów, słynnych łamów z Sikkim, którzy siłą woli czynią meipos — cuda. Jednym z największych praktyków jest Gegen Chutukru — patriarcha mongolski z Urga, właśnie on posiada te rzadkie, nadzwyczajne zdolności. Ci niezwykli ludzie potrafią sypiać w tem-

*** Zob. *Szmaragdowa tablica.***

peraturze -15°C, odziani tylko w lekką tunikę, obywać się dwa miesiące bez jedzenia i dokonywać zadziwiających uzdrowień, zbiorowej hipnozy, zatrzymać działalność serca, przedłużać biologiczne trwanie ciała. Czy nie są to już prawdziwe cuda? Cuda, powtarzamy, ponieważ rezul-taty osiągnięto dzięki niezłomnej woli ludzkiej.

W słynnej akademii mongolskiej w Bras-ss-Pungs tzrystu magów udziela wykładów siedmiu setkom uczniów w wieku od dwunastu do dwudziestu lat, którzy potem długo jeszcze muszą czekać, aż zdobędą ostatnie, końcowe wtajemniczenie, które my byśmy nazwali uzys-kaniem stopnia doktora Wielkiej Magii. Ale nawet jeden na stu uczniów nie osiąga żądanego najwyższego pułapu, a spośród wszystkich łamów, żajmujących klasztory i miejsca z nimi sąsiadujące, nawet dwóch na stu nie dochodzi do najwyższego punktu wtajemniczenia. Oczywiście mogą zapamiętać każdą li-nijkę ze 108 tomów *Kadjur* i nie będą nigdy dobrymi magami-praktykami. Tak więc wiedza wyuczona musi iść w parze z wrodzonymi zdolnościami, które rozwijają się dzięki nabywanym studiom i praktykom. Przytoczmy słowa słynnego alchemika arabskiego Aphi-Phili, skiero-wane do entuzjastów nauk tajemnych i alchemii: „Tobie, kimkolwiek jesteś, * który pragniesz zgłębić największe tajniki natury, powiadam: jeśli tego, czego szukasz, nie masz w sobie, nie znajdziesz i poza sobą". Niemałą odpowiedzialność za przekonanie o łatwości wykonywania praktyk magicznych i za ich pośrednict-wem osiągania niezwykłych rezultatów ponoszą również słowniki i encyklopedie zamieszczające definicje magii, takie jak na przykład: „Sztuka, która uczy uzyskiwania nadzwyczajnych rezultatów z pomocą tajemnych sił natu-ry". „Sztuka, dzięki której za pośrednictwem pewnych praktyk osiąga się efekty sprzeczne z prawami natury", A jeszcze inna idzie dalej: „Sztuka dokonywania cudów za pomocą czarów".

Zaakceptować takie definicje, znaczyłoby zlekceważyć magię. Wolelibyśmy raczej tę, może bardziej trafną, która opierając się na swej podstawowej bazie, jaką jest nienamszalna zasada zgodności, uwolniłaby wreszcie magię od jej własnych błędnych derywacji, takich jak wszelkiego rodzaju czarostwa, guślarstwo, znachorstwo oraz sata-nizm, a tym samym oczyściła ją z zarzutów, jakoby pozostawała w konflikcie z religią, a więc: „magia td całokształt starożytnych doktryn i praktyk opartych na teorii istnienia we Wszechświecie światów analogicz-nych, których poszczególne elementy są względem siebia współzależne w żądanej, zamyślonej postaci".

Jaka jest więc przyszłość magii w naszej epoce oświaty i postępu, ale także nędzy, głodu i kryzysu? Wszystko wskazuje na to, że jesteśmy świadkami jej ponownego gwałtownego odradzania się. Magia przyszłości zrezygnuje ze swych dawnych baz, bo choć cykle historyczne powtarzają się, to jednak podlegają ewolucji i właśnie takim nowym fundamentem dla magii będą zjawiska parapsychologiczne, które sama oficjalna nauka uznaje za istniejące, jednak nie potrafi ich wyjaśnić, jako że nie może przekroczyć granic irracjonalności, która jest przecież domeną magii. I dlatego należy się spodziewać, że w przyszłości magia zyska, choć to może wydać się paradoksem, właśnie na racjonalności. Zracjonalizowanie magii jako dyscypliny nauki pomoże w znalezieniu, albo raczej wyjaśnieniu, jej podstawowych praw i fundamentów, bo przecież je posiada, choć nie w fizycznych wymiarach. A to już się zaczęło: coraz pewniej wkracza w nasz zachodni świat czysta magia orientalna pod nazwą Yoga, Zen i innymi, magia niby trochę racjonalna, która polega na ćwiczeniach ciała, ale zawsze w końcu dochodzi do najgłębszych pokładów ludzkiej psychiki, rozwijając jej poszczególne cechy i przymioty. I być może

w przyszłości nabierze ona innego kształtu i będzie rozwijana i nauczana w większym zakresie, niż obecnie w lamaseriach Tybetu i Mongolii. Ale i w tej przyszłości, mimo że ulegnie tylu przeobrażeniom, zawsze będzie obiecywała to samo, co magia prymitywna, totemiczna, ezoteryczna, talizmaniczna, naukowa...

Wiele minęło tysiącleci, magia jest już bardzo stara i pewnie musi być potężna, skoro niektórzy kosmonauci, wybierając się w lot ku gwiazdom, przemycają, na przykład, króliczą łapkę „na szczęście".

Superjajo to prawdziwy klejnot z wy-polerowanego brązu. Nosi się je w skórzanym woreczku. Można no-sić na szyi albo w kieszeni. Super-jajowy świat posiada nieograniczone możliwości. Od dzisiaj dostępne dla wszystkich.

ya está a la venta

el... Super-huevo!

ES UN SUPER-AMULETO:

ES UN SUPER-ORACULO:

ES UN SUPER-SEDANTE:

ES MAS QUE UN JUEGO:

ES UN SUPER-REGALO!

ES UNA PROMOCION

empuje con el indice

ponga el huevo de pie!

AHORA YA ESTA A LA VENTA EN LAS PRINCIPALES TIENDAS DE REGALOS Y GRANDES ALMACENES

Nawet w Hiszpanii można kupić magię za brzęczącą monetę. Oto reklama ogłoszenia w gazecie. Nazwy super-jajo, super-wyrocznia, super-ukojenie oraz tekst reklamy powstrzymują nas od jakichkolwiek komentarzy.

SUPERJAJO!

TO JEST SUPERAMULET!
Superjajo zawsze nosimy przy sobie. Pomóżmy naszemu szczęściu, w ten sposób, że zaufajmy samym sobie, a wszystkim naszym przedsięwzięciom będzie towarzyszyło powodzenie, nawet w najbardziej ryzykownych interesach.

TO JEST SUPERWYROCZNIA!
Przy każdej wątpliwości radzimy się superjaja. Jeśli stanie na sztorc, zna-czy, że tak, jeśli się przewróci, znaczy, że nie. Znając jedyną odpowiedź, poweźmiemy właściwą decyzję.

TO JEST SUPERUKO JENIE: *W chwilach niepokoju, albo kiedy nie wiemy, co mamy zrobić, bierzemy w ręce SUPERJAJO. Głaszczemy je, ważymy w rękach, bawimy się nim, czując przepływający przez nie magnetyzm i siły magiczne. I tak przezwyciężamy zły nastrój. Szybciej upływa nam czas. Faktycznie. Superjajo to prosta magiczna zabawka, która otwiera nam superjajowy świat. To najlepszy sposób, aby postawić nasz świat na sztorc. To taki prosty, łatwy sposób. Po raz pierwszy mają państwo okazję posiadać, jak i też podarować, szlachetną super-elipsę obiegową: transpozycja kosmiczna nowej su-per-elipsy wraz ze wszystkimi swoimi właściwościami mieści się w klejnociku z polerowanego brązu, chronionym przez skórzany woreczek. To tylko tyle, ale*

TO COŚ WIĘCEJ NIŻ ZAWKA!

TO SUPERPREZENT!

jak dużo! **TO PROMOCJA!** *Upchnij palcem wskazującym i postaw jajo na sztorc!*

JUŻ W SPRZEDAŻY W NAJLEPSZYCH SKLEPACH Z UPOMIN-KAMI I W WIELKICH MAGAZYNACH

BIBLIOGRAFIA

Kłódki Salomona
Księga Wed
Księga Umarłych
Histoire de L'occultisme; L. de Gerin-Ricat
Złota Gałąź; I.G. Frazer
The supernatural; P. Williams
Historia satanizmu i czarów; Michelet
Hechiceria y Magia Negra; J. Escalante
Agenda Mśgica; anonim
Manuel de Magie Practique; J.B.
Dogma y ritual de Alta Magia; Eliphas Levi
Dictionnaire Practique des Sciences Occultes; M. Veurneil
De Lamiis et Phitonicis Mulieribus; U. Molitor
Operations des Septs Esprits des Planetes; anonim
Dictionnaire Infernal; Collin de Plancy
Les Demeures Philosophales; Fulcanelli
Practica Una Cum Duodecimum Clavibus; Basilius Valentinus
Basilica Chymice; Crollil Vett
Basilica Philosophale; Myllius
Les Centuries; Nostradamus
Los admirables secretos de Pequeńo Alberto; anonim
Les Societes Secretes; O.E. Briem
Magie et Mysteres d'Asie; M. Percheron
Isis Unveiled; H.P. Blavatsky
Enchiridion; papież Leon III
El libro negro; Hector Hachs
El gran grimorio del papa Honorio; papież Honoriusz
Szmaragdowa Tablica; Hermes Trismegistos
Misteria Egipcjan; Artemius
Clavis Sapientiae; Albert Wielki
De oculta philosophia; Paracelsus
Arcanum Arcanorum; Porta
Archidoxo Magicum; Apoloniusz z Tiany

Ponadto konsultowano dzieło Porfiriusza, Jamblicha, Korneliusza Agrippy, Rajmunda Lulia, Arnolda z Villanowy, Nicolasa Flamela, Postela, Fludda, Anastazego Kirchera, i innych, oraz dzieła takie jak: Encyclopśdie de la Magie et de 1'occultisme; Dictionnaire Infernal, Enciclopedia del vudu i Libros Sagrados del Tibet.

HERMES TRISME
gistos, Ægiptius.
ADEAR ALEXANDRI
nus, Præceptor Morieni.
CALID REX ÆGIPTI
saracen, Morieni discipul.
MARIA HEBRÆA
Moÿsis soror.
CLEOPATRA ÆGYPTI
Regina.
MEDERA FOEMINA
Alchymistica.
THAPHVNTIA FOEMI.
na philosophica
EVTHICA FOEMINA
philosophica Arabica
CALID HEBRÆVS
Filius Gazichi.
MVSA CALIDIS
à Disciplina.
DEMOCRITVS GRÆ
cus Alchÿmista
PYTAGORAS GRÆ
cus Philosophus.
ANAXAGORAS CHA
zomœnius Phls.
XAMOLXIS PYTA
gore Comes.
HERACLITVS
Philosophus.
APOLLINVS TYA
neus Philosophus.

121–136

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Hermes Trismegisłos, Egipcjanin Adfar Aleksandryjczyk, profesor Morienusa Kalid, saracenski Król Egiptu, uczeń Morienusa Maria Żydówka, siostra Mojżesza

Kleopatra, królowa Egiptu Medera, kobieta alchemiczka Thaphuntia, kobieta filozof Euthica, arabska kobieta filozof

Kalid Żyd, syn Gazichusa Musa, ze szkoły Kalida Demokryt, alchemik grecki Pitagoras, filozof grecki

Anaksagoras, filozof z Kladzomen żarnolxis, towarzysz Pitagorasa Heraklit, filozof Apoloniusz z liany, filozof

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

137–152 Opus medico-chymicum · 141

158

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Michał Psellos. filozof Morienus, filozof rzymski Avicenna, filozof arabski Geber, filozof arabski

Artephius, filozof arabski Alphidius, filozof arabski Gilgil, filozof mauretański Hamuel, filozof

Senior, filozof Rasis, filozof Rosinus, filozof Filozof z Massary

Mitigo, filozof Malus, filozof Dante, filozof Galienus, filozof

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

142 · JOHANN DANIEL MYLIUS

160

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Mahomet, filozof
Hercules, król, mędrzec i filozof
Arsianus. filozof
Datin, filozof i chemik

Euthices, filozof Adarmath,
filozof Azinabam, filozof
Elbo, filozof i zabójca

Ademarus, filozof
Belinus, filozof
Albugazal, nauczyciel filozofa Platona
Helisardes, filozof

Platon, chemik Yezid z
Konstantynopola Galud, król
Babilonu Seneka, filozof

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Albert Wielki, biskup i chemik Bernard, hrabia de Trevise
Basil Valentin, mnich Alanus z Lille, filozof

Arnoldo de Villa Nova, chemik Piotr de Villa Nova, brat
Arnolda Vincent de Beauvais, mnich Jan z Padwy, filozof

Jodocus Greverus, chemik
Autor „Róży filozofów"
Autor braterskiego dialogu pomiędzy Zlotem i kamieniem
Autor „Rymów filozoficznych"

Isaac i Arnold, filozofowie Filip Teofrast Paracelsus
Isaac Holender Stary Isaac Holender Miody

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Johannes Pontanus, filozof Nicolas Flamel, Francuz Dionisius Zacharias, filozof Johannes Femelius Ambiensis

Guillaume z Paryża, filozof Jean de Meung, filozof Christophe z Paryża, chemik Guido de Montanor, filozof

Philippus de Ravilasco, filozof Gratianus, filozof chemik Raymond z Marsylii, filozof Jean d'Autriche, filozof

Etienne, filozof chemik Daniel, filozof, w jego „Palinodiach' Valerandus de Bosco, filozof Johannes de Sacro Bosco, filozof

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

101–116

Opus medico-chymicum · 145

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Tomasz z Akwinu, wioski chemik Petrus Bonus z Ferrary Petrus de Zaiento, filozof i chemik Jan Aureliusz Augurel/us

Marcel/us Palingenius, filozof Johannes de Rupescissa, filozof Augustinus Pantheus, wenecki ksiądz Aloysius Marlianus, filozof

Ianus Lacinius, filozof Johannes Chrysippe de Fano Johannes Theobanus, filozof Ludovicus Lazarellus, filozof

Effarius, mnich, filozof i chemik Kardynał Gilbert, filozof Jan z Akwinu, filozof Raimund Lulio, filozof

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

146 · JOHANN DANIEL MYLIUS

168

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Aegidius, przełożony szpitala w Jerozolimie Autor „Streszczenia Róży" Przeor z Aleksandrii, filozof i chemik Kardynał Garcia, filozof

Hugo Apostolicus, filozof Piotr, mnich i filozof Durandus, mnich i filozof Biskup Androicus, filozof

Biskup Dominicus, „Ciężary" Dominicus Apostoł, chemik John Dastin, Anglik Roger Bacon, filozof angielski

Hortulanus, filozof i chemik Richard, filozof angielski Thomas Norton, angielski filozof George Ripley, filozof

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Opus medico-chymicum · 147

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Opat Westminsteru, filozof Edward Kelley. wątpliwy filozof Scot, najbardziej uczony z filozofów Aegidius de Vadius, filozof

John Duns Scot, filozof
Michael Scott, filozof
Melchior Cibinensis, węgierski filozof
Bavran, wybitny filozof

Brat Albert Bawarski, mnich i filozof Rhodianus,
wspaniały filozof Rachaidibi, filozof i chemik Aristot,
filozof alchemii

Arda, filozof, uczeń Aristota
Uwaga dotycząca listu Aleksandra: Śmierć, morze i ciemności
uciekają od niego, a Smok ucieka od promieni słońca.
Serapio, najzręczniejszy filozof
Księga Saturna Filozofów

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

148 · JOHANN DANIEL MYLIUS 149–264

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Dumbeleius, filozof i chemik Bernard de Gravia,
filozofujący Melchior, kardynał i biskup
Malchamec, filozof i chemik

Aranus, filozof z Medes
Filozof, który niesie Gałązkę Palmową
Sarmata anonim, chemik
Autor „Złotego talerza"

Autor „Małej róży" Skala filozofów Gra dzieci

filozofujących Rodząca się Jutrzenka

Testament filozoficzny Pitagorasa: Bez Ognia nic się nie dzieje, tak jak nie ma wojownika bez broni. Zgromadzenie filozofów i mędrców Autor „Zwierciadła Sztuki Chemicznej" Autor „Uniwersalnej Drogi Mądrości"

PIECZĘCIE FILOZOFÓW

Autor „O kwintesencji wina" Autor „Światła, które lśni w ciemności" Autor „Ogrodu bogactw mądrości" Autor „Traktowania materii filozoficznej"

Autor „Traktatu o Aurelii"
Autor „Blasku słońca filozoficznego"
Autor „Stołu najstarszego z filozofów" (Tablicy)
Alegoria filozoficzna Mer l i na

Alegoryczna parabola Arisleusa Autor „Zagadek chemii"

„Kompendium filozoficzne" „Księga prawdy mądrości filozoficznej'

„Dźwięk trąby filozoficznej"
Autor „Traktatu o kamieniu filozoficznym"
Oswald Croll z Wetter, uczeń filozofów
Johann Daniel Mylius, z Wetter, uczeń mądrości filozoficznej

Johann Daniel Mylius, z Wetter w Hesji, opublikował w 1618 r. we Frankfurcie dzieło medyczno-chemiczne, „Opus medico-chymicum" zawierające trzy Traktaty albo Bazyliki — medyczną, chemiczną i filozoficzną.

Trzecia księga „Basilica philosophica" zawiera „PIECZĘCIE FILOZOFÓW", sto sześćdziesiąt SYMBOLI HERMETYCZNYCH przypisywanych postaciom związanym z alchemią, postaciom historycznym i legendarnym, sławnym i anonimowym. Ułożona i w sposób dowolny zaadaptowana w oparciu o różnorodne źródła, jak manuskrypty i ryciny już publikowane, ikonografia tych PIECZĘCI stanowi zadziwiający repertuar symboliki alchemicznej. Połączenie sentencji i obrazów w tych miniaturowych symbolach miało pełnić zarazem funkcję dydaktyczną i mnemoniczną.

Pomiędzy świecami odpowiadającymi uzupełniającym się Przeciw stwom Sztuki, znajduje się siedem Sublimacji symbolizowanych p siedem sześcioramiennych gwiazd, Latającego Orła Merkurego i borosa przebitego własnym ogonem, symbolizujących w wyraźnie sposób konieczność oddzielenia Podmiotu od Sztuki.

LEKSYKON MAGICZNY

I. BOGOWIE, DEMONY I STRASZYDŁA

II. WTAJEMNICZENI I INNI

III. KSIĘGI ŚWIATŁA I KSIĘGI CIEMNOŚCI

IV. INSTRUMENTARIUM

Opracowała Zofia Siewak-Sojka

I

BOGOWIE, DEMONY I STRASZYDŁA

A

Abaddon (gr. Apollyon, łac. Exterminas) — szatan, anioł przepaści, kiążę piekieł

Abraxas — w mitologii irańskiej bóstwo identyfikowane z Mitrą, pośredniczy między Arymanem a Ormuzdem; według gnostyków Istota Najwyższa rządząca 365 duchami albo emanacjami przynależnymi poszczególnym dniom roku; Bóstwo przedstawiane jako istota fantas-
tyczna półczłowiek-półzwierzę; Słowo kabalistyczne ryte na metalach i kamieniach szlachetnych noszonych jako talizmany

Awam Kadmon — w kabalistyce duch powszechny wszystkich istot żywych. Ostatni człowiek i bliźniak Adama Pierwszego Człowieka. Stworzeni w jednej postaci, oddzielili się po spożyciu owocu z Drzewa Wiadomości Dobrego i Złego; Sobowtór

Adamastor — wymieniony w *Luzjadach* Camóesa zły duch: krąży po wodach u Przylądka Dobrej Nadziei i strzeże przed podróżnikami drogi do Indii

Adya Ganti — w mitologii Jorubów bóstwo i Wielki Czarownik, opiekun kultu, dziadek Szango (zon.)

Agni — staroindyjskie bóstwo światła, ognia i piorunów. Zsyłał gorączkę jako karę za grzechy

Ahpu — bliźniacy-prorocy, bohaterowie świętej księgi Majów *Popol Vuh* (zob). Herosi kulturowi, znawcy pieśni, rzemiosł, sportu i magii

akimmu — w mitologii asyryjskiej duch — zwiastun śmierci

Akoman — w mitologii perskiej zły duch, arcydew, demon złej myśli, Skłócał ludzi i podżegnywał ich do wojny

Alastor — w mitologii perskiej demon mściciel: karał zbrodniarzy i podstępnie zmuszał ludzi do złych czynów

aljanu — w wierzeniach ludów muzułmańskich dobre i złe duchy działające w świecie ludzi: duchy przodków, ziemi, powietrza, wody, lasów, kamieni, drzew itp.

alu — w mitologii asyryjskiej duch-potwór, nieprzyjaciel człowieka

Amaimon — szatan, władca wschodniej części Piekła

ameszaspenty — dobre duchy stworzone przez Ormuzda, boga światła, do walki ze złymi duchami boga ciemności Arymana (zob. dewy)

anjanas — w folklorze hiszpańskim (w Santander) istoty demoniczne: piękne kobiety albo staruszki — zajmowały się karaniem ludzi za złe uczynki i nagradzaniem za dobre

ankou — w wierzeniach europejskich duch pierwszego mieszkańca nekropolii. Strzegł cmentarza, opiekował się zmarłymi

Apofi — w mitologii egipskiej kosmiczna żmija, władczyni zła i wrogich sił ciemności. Jeśli ktoś poznał jej tajemne imię, a wymówiłby je, zostałaby uśmiercona

Ardibeheszt — w mitologii perskiej stworzony przez Ormuzda dobry duch ognia i rzeczy świętych

Aresz — w mitologii perskiej demon zawiści

Aryman — w mitologii perskiej bóg zła i ciemności, złych czarów i czarnej magii. Stworzył zastępy demonów, dewów, złych duchów do walki z Ormuzdem

Asalluhi — mezopotamski bóg magii

Asmodeusz — w Biblii zły demon. Nieszczęśliwiezakochany wSarze, zabijał jej mężów. W Talmudzie król szatanów

asurowie — w mitologii indyjskiej żądne władzy, złe, podstępne demony, duchy niszczycielskie

Azazel — biblijny zły duch mieszkający na pustyni

ażdacha — w wierzeniach ludów bałkańskich nieprzyjazny człowiekowi duch powietrza

B

Ba— w wierzeniach staroegipskich dusza, część ducha Ka (zob.). Twór niematerialny, oddzielony od ciała i przedstawiany w postaci jaskółki krążącej nad głową zmarłego

Baal-Zebul — filistyński i fenicjański bóg much zsyłający choroby

Bafomet — bożek, którego rzekomo czcili templariusze (zob.)

Bahman — w mitologii perskiej stworzony przez Ormuzda dobry duch sprawiedliwości, pokoju i boskiej mądrości

baka — haitański upiór, zwykł wstawać z grobu, aby posilić się ludzkim mięsem

Baldur — skandynawski bóg światła (zob. Hódur)

bzyliszek — istota demoniczna, król wszystkich węży. Według Paracelsusa miał powstać z miesięcznej, a więc trującej, krwi kobiety; Starożytni twierdzili, że wykluwa się z jaja zniesionego przez koguta, koniecznie siedmoletniego. Polskie bazyliszki gnieździły się w jednym z domów na Starym Mieście w Warszawie oraz w podziemiach Krzystoforów w Krakowie. Bazyliszek zabija wzrokiem i jest nieznisz-czalny. Jedyną przeciw niemu skuteczną bronią jest zwierciadło, jeśli zechciałby w nie spojrzeć

beansi — w Irlandii rodowy duch przodków. Nawiedza dom i płaczem zwiastuje śmierć kogoś z krewnych. Ukazuje się pod postacią staruchy albo pięknej dziewczyny

Behemot — potężna bestia mistyczna, lewiatan. U Bułhakowa sym-patyczny czart wcielony w psotnego kota

Belial — anioł ciemności, przywódca złych duchów, książę Piekieł

Belzebub — w demonologii chrześcijańskiej drugi po szatanie zły duch, książę diabłów

birkut — w mongolskim szamanizmie orzeł. Pierwszy Szaman obdarzony wielką mocą. Wskrzeszał zmarłych, kierował ludzkimi losami, rządził tajemnymi siłami przyrody. Pierwszym Szamanem w ludzkiej postaci był syn birkuta zrodzony z kobiety

bobak - w polskich wierzeniach ludowych psotny domowy duszek; w demonologii chrześcijańskiej nieszkodliwy czart pośledniejszego gatunku

Bobo — jeden z licznych złych demonów nękający starożytnych; W polskiej tradycji ludowej złośliwy krasnal, straszydło szczególnie zawzięte na dzieci. W czasach panoszenia się czarownic czart, przyjaciel wiedźm, współtowarzysz lotów na sabaty

boggart — angielski duszek domowy. Bardzo lubi straszyć

bogie — angielski paskudnik, czyni zło ludziom i zwierzętom

boginka — w polskiej tradycji ludowej demon wcielony w postać dziewczyny, czyniący zło

Boruta — niegdyś nazwany także błotnikiem, borowym, borowcem. Najpopularniejszy diabeł polski działający w okolicach Łęczycy.Niegdyś pogański demon leśny zwany Berutem, z czasem awansował, zmieniwszy imię i obyczaje, na rezydenta Piekieł jako diabeł Boruta. Uhonorowany wpisem do rejestru w *Czarownicy Powołanej* (zob.)

Brahman — w religii bramińskiej, duch, tchnienie świata obecne w całym stworzeniu, które jest tylko jego wcieleniem. Potężne bezosobowe bóstwo, praprzyczyna wszechrzeczy

Brigit — znana również pod imieniem Brigantia, Brig, Brigen. Celtycka bogini mądrości i wróżb. Z nastaniem chrześcijaństwa przeistoczyła się w świętą Brigit z Kildare

cadejo — w wierzeniach ludowych Ameryki Środkowej i części Meksyku demoniczny pies błąkający się po uroczyskach

carista — ptak, który podobnie jak feniks odradzał się w ogniu i czerpał zeń nowe życie

cegua — w tradycji azteckiej stwór demoniczny — piękna kobieta, która zwodzi nocami mężczyzn, a następnie czyni z nich głupców

chała — w folklorze bałkańskim duch powietrzny nieprzyjazny dla ludzi

ciało astralne sobowtór oddzielony od ciała fizycznego. Pojęcie Paracelsusa

cihuateteo — w mitologii azteckiej złośliwe demony, niebezpieczne dla dzieci, szczególnie podczas feralnych pierwszych dni roku. Stawały się nimi kobiety zmarłe w połogu

Circe— italska nimfa i słynna czarodziejka z Odysei. Specjalizowała się w zamienianiu ludzi w świnie

Chordad i Mordad — w mitologii perskiej dobre duchy rządzące światem przyrody ziemskiej i kosmosu. Czuwają przy śmierci ludzi dobrych i wiodą ich ku wiecznemu szczęściu

cz"os kjong — w wierzeniach mongolskich duchy opiekuńcze. Ob-jawiają się szamanowi, aby obdarować go wszelką wiedzą: umiejętnoś-cią leczenia i wróżenia, wypędzenia złych duchów, poskromienia tajemnych sił przyrody itp. **chowaniec** — w przedchrześcijańskich wierzeniach Słowian, dob-roczynny duszek domowy. W późnym średniowieczu zepchnięty do roli czarta podlejszego stanu **chulel** — w wierzeniach ludowych środkowo-amerykańskich i mek-sykańskich zwierzę, które jest sobowtórem człowieka i dzieli jego losy **Cz' mei** — chińskie demony gór i moczarów. Chodzą na czterech nogach, mają ciała zwierząt i ludzkie twarze

D

Dadżdzal — w tradycji muzułmańskiej wielki szatan, czerwony, jed-noręki potwór. Zstąpi na ziemię tuż przed Sądnym Dniem i sprawi, że ludzie czynić będą zło

Dagda — zwany Stwórcą, Dobrym Bogiem i Ojcem Wszystkich. Bóg iryjski obdarzony wielką mocą, opiekun wiedzy magicznej. Wskrzesza zabitych, czuwa nad płodami rolnymi

dapi — w tradycji indyjskiej zły duch wywołany z grobu za sprawą magii**,** aby pomóc swemu zaklinaczowi czynić zło

demiurg — u Platona boski budowniczy świata, urabiający bezkształ-tną pramaterię; Siła twórcza

Demogorgon — straszliwy bóg. Wypowiedzenie jego imienia mogło spowodować natychmiastową śmierć, a już na pewno groziło najwięk-szymi nieszczęściami. Jednak wtajemniczeni wzywali go podczas dokonywania ważnych dzieł magicznych, najczęściej złoczynnych

demony — istoty nadnaturalne; bóstwa opiekuńcze, geniusze, dobre I złe duchy, szatany, diabły, czarty i straszydła

Deus fascinus — rzymskie bóstwo czarów

dewy — w mitologii perskiej złe duchy stworzone przez boga ciemności Arymana do walki z jasnym bogiem Ormuzdem; W mitologii indyjskiej bóstwa twórcze, dobre duchy

diabeł — upadły anioł wtrącony do piekieł, zły duch, demon, szatan. Inne nazwania; czart, bies, zły, czarny, piekielnik, duch nieczysty, diasek, kaduk, kusiciel, licho, smętek, kusy

Din-Dajena — w mitologii perskiej jasna bogini, córka Ormuzda. Dawczyni tajemnic za pośrednictwem kultu

Drakula — słynny wampir Transylwanii, natchnienie ludowych opowieści, utworów literackich i filmowych. Za życia hospodar wołoski (XV w.) morderca około stu tysięcy ludzi. Z upodobaniem dręczył swoje ofiary, stosując najwymyślniejsze tortury. Po śmierci nie zaprzestał lubego procederu i powrócił do świata żywych jako łaknący krwi straszliwy wampir

druda — angielska siostrzyca strzygi

Drudża — w mitologii perskiej straszliwa okrutna czarownica, która dąży do zniszczenia świata

duch naturalny — wszystkie rzeczy zarówno żywe jak i martwe posiadają swego ducha (według Paracelsusa)

duendes — w wierzeniach hiszpańskich istoty demoniczne mieszkające w siedzibach ludzkich, w lasach, pośród dróg, w jaskiniach. Przypominają w zachowaniu i obyczajach europejskie krasnale, duszki domowe i nie bardzo złośliwe czarty

dybuk — w folklorze żydowskim dusza osoby zmarłej, zamieszkała w ciele żyjącego człowieka

dziwożony — w mitologii słowiańskiej dobre i złe istoty demoniczne: rusałki, wiły, boginki, mamuny. Mieszkają w grotach, leśnych ostępach, odmętach wód, górskich pieczarach itp.

Dżann (ojciec) i **Dżinn** (syn) — w tradycji pierwotnego islamu dwa demony — spłodziły one synów i córki, którzy, złączywszy się ze sobą, wydali na świat siedemdziesiąt tysięcy plemion demonów, te zaś nie zaprzestają płodzić następnych pokoleń, które też mnożą się i rozłażą po świecie, aby nękać wiernych po uroczyskach, cmentarzach, pieczarach, przy studniach, na pustyni, strumieniach, łąkach i wszędzie

dżinny — w tradycji muzułmańskiej rozumne istoty duchowe stworzone z pary albo płomieni przez Allacha. Są one nieprzychylne lub

przychylne człowiekowi, niekiedy spełniają jego rozkazy mocą zaklęć magicznych; W staroarabskiej mitologii przypominały z wyglądu greckie nimfy i satyrów; W wierzeniach ludowych przybierają postacie dzikich zwierząt, kobiet uwodzicielek, straszydeł

E

Ea — w mitologii babilońskiej i asyryjskiej bóg wody, mądrości, rzemiosł i wiedzy magicznej **Edszu —** w mitologii Jorubów bóg-oszust. Jedyny spośród plejady bogów zna ich języki i z racji swej umiejętności pełni rolę tłumacza nie zawsze wiernego. Także bóg-cywilizator, założyciel wyroczni w Ifie. Ify, owoce palmy, Edszu ofiarował bogom, jako że zawierały wiedzę, ci zaś dali je ludziom **Egeria —** italska nimfa woda. Posiadała dar wieszczy. Została żoną i doradczynią Numy Pompiliusza (ok. 700 pne)

ejdolon — druga dusza uczuciowa będąca odbiciem tej wyższej, inteligentniejszej. Po śmierci człowieka wędruje do Acheronu. Ejdolon mozna przywołać mocą zaklęć magicznych

Ekimmu — wraz z innymi mezopotamskimi demonami — Utukku, Alu zadawały ludziom rozliczne choroby, gdy żywi nie sporządzali zmarłym należytego pochówku i nie złożyli ofiar

elfy — stworzenia demoniczne, zamieszkujące skandynawskie i angielskie łąki, groty, góry, podziemia i lasy, często złe i nieprzyjazne człowiekowi; W baśniach dobre duszki

empuzy — u starożytnych Greków straszydła i potwory, służki ciemnej bogini Hekate, szkodzące ludziom. Szczególnie dokuczliwe w porze nocy i w południe

Eris — grecka bogini niezgody

Ereszkigal — sumeryjska władczyni świata umarłych i demonów

Erlik-chan — ałtajski władca krainy choroby i śmierci

Erynie — greckie boginie zemsty karzące ludzkie zbrodnie

Eskulap — grecki Asklepios. Bóg sprowadzający wieszcze sny, opiekun medycyny

evestrum — twór oddzielony od ciała fizycznego, sobowtór człowieka żyjącego. Pojęcie Paracelsusa

F

Farel — ulubiony czart średniowiecznych czarnoksiężników. Wezwany przy pomocy odpowiednich zaklęć pomagał w odnajdywaniu zakopanych skarbów, służył radą w eksperymentach alchemicznych, „potwierdzał" maści czartowskie, w celach magicznych zakopywane na rozstajach dróg, brał udział w sabatach czarownic itp.

farfareli — w folklorze włoskim istoty demoniczne, psotne duszki domowe; W demonologii chrześcijańskiej nieszkodliwe czarty

Faro — w mitologii Bambara strażnik porządku we wszechświecie, bóg cywilizator, dawca mowy, praw i religii

Farwardin — w mitologii perskiej stworzony przez Ormuzda dobry duch, przełożony duchów ludzi zmarłych, sprawiedliwych oraz jeszcze nie narodzonych

feniks — u Egipcjan i ludów starożytnych był znakiem słońca i wieczności. Zawsze jest tylko jeden, gdy zbliża się jego śmierć po pięciusetlet-nim życiu, zamyka się w gnieździe i skrzydłami wznieca ogień. Kiedy spłonie, z jego popiołów rodzi się nowy feniks; Kiedy pojawi się w Chinach, znaczy, że właśnie narodził się mędrzec lub święty. Jest symbolem szczęścia, dobra i nadziei

flagi — duchy. Mocą zaklęć magicznych ukazują się w kryształach i lustrach. Na rozkaz człowieka mogą wyjawić wszystkie znane sobie tajemnice. Nazwa Paracelsusa

Fu-hi — w mitologii chińskiej bóg wiosny, wynalazca trygramów wróżebnych

Furie — rzymskie boginie zemsty, karają zbrodnie i grzechy ludzkości

G

Gabriel — w judaizmie i chrześcijaństwie archanioł; W tradycji hebraj-srjej także anioł śmierci, władca ognia i burz; W wierzeniach muzuł-manów anioł, który z polecenia Allacha objawił Mahometowi Koran

Gaja — w mitologii indyjskiej przewrotny demon, wróg ludzkości. Pokonany przez Śiwę

galleytrot — w folklorze angielskim duch w postaci potwornego psa - najchętniej pojawia się na cmentarzach, rozdrożach, uroczyskach. Pilnuje ukrytych skarbów, zwiastuje śmierć

Garudi — w tradycji indyjskiej ptak-złodziej: ukradł boską roślinę somę i ofiarował ją ludziom. Gnieździ się na Drzewie Kosmicznym, tocząc wieczystą walkę z wężem, którego mięsem się żywi, natomiast jego wróg wyjada mu pisklęta

geniusz — italski duch opiekuńczy mężczyzn, miejsc, krajów i miast (np. genius loci)

gentiles — w folklorze hiszpańskim dusze pokutujące pogan, które prześladują chrześcijan, czyniąc im zło

ghule — w arabskich wierzeniach ludowe grzeszne anioły, które, porażone gwiazdami, spadły na ziemię. Zamieszkują pustynie, cmentarze, ruiny domów itp., mają postacie dzikich zwierząt i potwornych czarownic, żywią się trupami. Mordują i zjadają podróżnych

gnomy — duchy żywiołu (żywiołaki, elementale) ziemi. Mogą służyć człowiekowi. Pojęcie z systemu Paracelsusa

Goibniu — nazywany również Gorannon. Celtycki bóg kowalstwa i metalurgii oraz wiedzy tajemnej

golem — w tradycji żydowskiej sztuczny twór ożywiony magiczną mocą zaklęcia, czyli wypowiedzianym właściwym tajemnym imieniem Boga albo napisanym na czole wyrazem Emet (łiebr. prawda). Unicestwić golema można wycierając z jego ciała pierwszą literę. Pozostałe słowo Met (martwy), w magiczny sposób zniszczy dzieło stworzone przez człowieka. Pierwszego golema zbudował i ożywił Ben Sira na początku naszego tyciąclecia. Najsłynniejsi konstruktorzy ludzkich automatów: św. Albert Wielki, Eliasz z Chełma, rabbi Loeve Juda ben Bezalel z Poznania, Eliasz z Wilna, Izrael Bael Shem Tow i in.

Grannus — galijski bóg wiedzy medycznej i zaklęć

gremlin — duch cywilizacyjny. Pojawił się podczas drugiej wojny światowej, nawiedzając lotników w samolotach. Obecnie spotyka się go w nowoczesnych ruinach: po trzęsieniach ziemi, w opuszczonych fabrykach, dzielnicach przeznaczonych do rozbiórki itp. Należy raczej do rodziny żywiołaków. Jak dotychczas, nie czyni ludziom krzywdy

gryf — poświęcony bogini losu i zemsty Nemezis, także bogom słońca. Gnieździ się w pobliżu złóż złota, pilnuje skarbów ziemi, jest potężny, czyni dobro. Opiekun ogniska domowego, wizerunki gryfów przynoszą szczęście, chronią przed złymi mocami

Gule — w mitologii Buszmenów stwórca ziemi i człowieka. Bóg-cywilizator, nauczył ludzi wytwarzania broni do zdobycia pożywienia oraz leczenia chorób, dał reguły tabu jedzenia

Gulla — mezopotamski bóg magii i medycyny

H

Hades — grecki bóg krainy zmarłych

harpie — w mitologii greckiej istoty demoniczne o ciałach ptaków i kobiecych twarzach. Porywały ludzkie dusze i uprowadzały okręty

Harut i Marut — w Koranie dwaj aniołowie — nauczali w Babilonie sztuk czarnoksięskich

Hekate — grecka bogini czarów, widm i straszydeł

Hermes Trismegistos — greckie nazwanie staroegipskiego boga Thota. Bóg czasu, porządku świata. Twórca sztuk tajemnych, głównie alchemii. Swą mądrość przekazał w *Szmaragdowej tablicy* oraz natchnionym swym duchem dziełom uczniów i kontynuatorów

Hołda — w mitologii germańskiej istota demoniczna. Zawiadywała zjawiskami atmosferycznymi, uprawą roli. Także przewodniczka w zaświaty duchów osób zmarłych

Hiawatha — heros kulturowy Indian Mohawk

Horus — egipski bóg światła

Hódur — skandynawski bóg ciemności

Hubal — staroarabski najwyższy bóg. Czczony w Kaabie. W sanktuarium wyroczni udzielał rad i przepowiadał przyszłość za pośrednictwem strzał wyrzucanych w określone miejsca. Potem utożsamiany z Allachem

Huitzilopochtli — aztecki bóg wojny, założyciel państwa Azteków, dawca kultu

I

ibis — w pierwotnym islamie Szatan, ojciec wszystkich demonów, uosobienie wszelkiego zła, największy wróg człowieka. Mieszka w siód-
mej Ziemi, twierdzy zbudowanej z C2arnec|0 ognia

ich-k'in — w mitologii Majów, bóg-stworzyciel, dawca życia

ifrity — w arabskiej tradycji ludowej najpotężniejsze dżinny. Zostają nimi dusze ludzi zamordowanych, który nie otrzymali pochówku, zrodzone z ich krwi. Nóż wbity w ziemię, w miejscu gdzie została popełniona zbrodnia, niszczy je skutecznie

ignis fatuus — błędne ogniki. Dusze zmarłych tragicznie oraz nieoch-rzszonych dzieci. Strzegą ukrytych skarbów, wciągają nieostrożnych wędrowców w moczary i bagna

Inkluzy — pogańskie dobroczynne duchy domowe, przysparzały dobytku w chacie i zagrodzie. W średniowieczu nie wadzące ludziom diabły

ikub — w demonologii judeochrześcijańskiej zły duch przybierający postać mężczyzny i nawiedzający kobiety w czasie snu

Irman — w mitologii perskiej dobry duch, strażnik wszystkich medykamentów

Ixbalanque i Hunahpu — w mitologii Majów boscy bliźniacy, potomkowie bliźniaków Ahpu (zob.), magowie, posłannicy boga stworzyciela Hurakana i wykonawcy jego woli

Ja-jii — w mitologii chińskiej demon o ciele węża, głowie smoka i ludzkiej twarzy. Pożerał ludzi

jakszowie — w wierzeniach indyjskich złodziejskie duchy. Pomagają jednak człowiekowi i chronią go przed złymi demonami

Jedzą — istota demoniczna, działała na szkodę człowieka. W czasach chrześcijańskich czarownica o ludzkim rodowodzie, czyniła zło za pośrednictwem diabła, za co najczęściej płonęła na stosie

Jii-lu — chiński bóg, strażnik demonów. Prowadzi z nimi wieczystą wojnę

Ka — niematerialny sobowtór. Oddziela się od ciała w chwili śmierci człowieka i pozostaje w jego bliskości, zapewniając sobie w ten sposób nieśmiertelność. Jeśli ciało ulegnie zniszczeniu, Ka może schronić się w którymś z kilku posągów pozostawionych dlań w krypcie. Posąg ożywiony obecnością Ka posiadał zdolność poruszania się, a przede wszystkim potrafił prorokować i wróżyć

kameny — italskie nimfy źródlane. Posiadały moc wieszczą

kami — japońskie dobre bóstwa oraz złe demony

Kamrusepa — hetycka bogini czarów

Karna — italska nimfa-zwodzicielka; Także opiekunka niemowląt, chroniła je przed strzygami

Kasandra — słynna homerowska wieszczka niepomyślnych wydarzeń, mających wydarzyć się w przyszłości

kelpie — w wierzeniach Szkotów zły duch. Wcielał się w postać konia i przymilał do nieostrożnych, kusząc by go dosiedli. Gdy osiągnął swój cel, topił ich w rzekach albo jeziorach

John King — duchowy przewodnik słynnej medium Eusapii Paladino (zob.). Częściowo się materializował, porozumiewał się ze spirytystami

przy pomocy stukania wedle umówionego kodu. Niektórzy twierdzili, że był nim niejaki Henry Morgan, słynny pirat

Katie King (maj 1871 — maj 1944) — zjawa młodej kobiety — mate-rializowała się w obecności medium Florencji Cook przez trzy lata. Była obiektem badań naukowych poważnego uczonego profesora Williama

Crookersa. Istnieją prawdziwe astralne fotografie Katie pochodzące z różnych źródeł. Katie chodziła, mówiła, miała zwykły wygląd ludzkiej istoty w dodatku bardzo pięknej. Doświadczenia w warunkach ścisłej kontroli prowadził W.C. w obecności m.in. J. Ochorowicza, A. Ak-sakowa, G.F. Varleya **kery**— w mitologii greckiej duchy zmarłych, nieprzyjazne człowieko-wi, prowadzające śmierć i wszelkie nieszczęścia **K'iung**-**k'i** — w mitologii chińskiej złośliwy demon o wyglądzie tygrysa ze skrzydłami **knockers** — w angielskich wierzeniach ludowych tak zwane duchy pukające. Czynią to w kopalniach, wskazując górnikom miejsca złóż, jednakowoż życzą sobie, aby w ich obecności nie nosić krzyżyków ani się nie żegnać **kobold** — w ludowych wierzeniach niemieckich istota demoniczna, nieżyczliwa człowiekowi. Zamieszkuje pieczary, podziemia. Chroni skarbów przed człowiekiem **koki**-**teno** — w wierzeniach Japończyków — duchy ujawniające się pod postaciami zwierząt albo kobiet, pięknych zwodzicielek **Kuei**-**mu** — matka diabłów. Chińska stworzycielka nieba, ziemi oraz **kuranita** — w tradycji ludów Australii nadprzyrodzona potęga, duch, który zawiaduje siłami przyrody i jest w każdym przedmiocie i istocie żywej (zob. manitu, orenda, mana) **kuszuh** — hurycki bóg przysięgi, podziemne bóstwo, które unicestwia nieczystości magiczne, czyli skutki przestępstw i grzesznych czynów

L **lamia** — starożytna istota demoniczna. Przybiera postać pięknej ko-biety, aby nękać mężczyzn na rozmaite sposoby. Naprzyksza się właś- ciwie wszystkim ludziom

lamiak — w wierzeniach Basków istota demoniczna, potomkini greckiej lamii. Ma ciało kobiety i rybi ogon albo łapy ptaka, zamieszkuje wody, leśne ostępy, pieczary. Uwodzi chłopców i mężczyzn. Mogą istnieć lamie obojga płci. Zwykle nie są nieprzyjazne ludziom, ale za niewłaściwe zachowanie potrafią surowo karać

larwy — według Apulejusza (zob.) lemury, złe niebezpieczne duchy

lary — italskie bóstwa opiekuńcze domów i dróg rozstajnych

laskowiec — polski dobrotliwy leśny duszek, niekiedy uznawany za chrześcijańskiego czarta

latawce — w tradycji ogólnosłowiańskiej przedchrześcijańskie demony powietrza. Zawiadywały zjawiskami meteorologicznymi

Latawiec — w polskiej demonologii diabeł, któremu służyły czarownice. Bywał oszustem, wywoływał niesnaski pomiędzy ludźmi

Legion — w hierarchii piekielnej jeden z potężniejszych diabłów

Lei-tsu — w tradycji chińskiej żona Żółtego Cesarza (zob.), Heroina — cywilizatorka, opiekunka tkactwa, nauczyła ludzi prząść jedwab

lemury — według systemu Apulejusza dusze ludzkie oddzielone od ciała w chwili śmierci

liekkio — w fińskich wierzeniach ludowych błędny ognik (zob.). Zwiastun śmierci

Lilith — zła demonica babilońska; Także demonica sumeryjska, nieprzyjaciółka Innany, bogini nieba i ziemi. Przepędzona przez Gilgamesza, ugania za późniejszymi pokoleniami, strasząc po pustkowiach, lasach i uroczyskach; Straszący nocami upiór biblijny; W folklorze żydowskim diablica, niebezpieczna dla dzieci i kobiet ciężarnych; W legendach hebrajskich pierwsza żona Adama — nieznośna złośnica, która uciekła z Raju i błąka się po świecie strasząc tu i ówdzie. W legendach arabskich także żona Adama — z małżeństwa z szatanem wydała na świat liczne grono złych duchów

llorona — płaczka, kobieta posiadająca dar przeczuwania groźnych zmian, kataklizmów i wszelkich nieszczęść. Pojawiła się na ulicach Tenochtitlanu (Meksyk) przed przybyciem konkwistadorów, zwiastując upadek imperium azteckiego. Wróciła w czasie rewolucji meksykańskiej, aby opłakiwać poległych mężów i synów, braci i kochanków. W folklorze meksykańskim także okrutna, zła zjawa — ukryta w ciele pięknej kobiety—która doprowadza mężczyzn do zguby; Meksykanie uhonorowali ją piękną piosenką

muchomorowi ludzie — w wierzeniach Czukczów duchy spożytych przez szamana grzybów oprowadzają go po krainie zmarłych, aby nabył wielu pożytecznych wiadomości

mulica — w folklorze latynoskim kobieta, która była kochanką księdza, po śmierci zostaje zamieniona w mulicę i szkodzi ludziom

mumai — w folklorze indyjskim psotny duszek. Lubi straszyć ludzi

mura-mura — w wierzeniach australijskich duch natury zawiadujący zjawiskami meteorologicznymi. Szaman, za sprawą magii, może wymóc na nim pożądaną w danym momencie pogodę

myśliwy-tułacz — w folklorze baskijskim, katalońskim i częściowo francuskim pokutująca dusza księdza, która w postaci myśliwego pędzi za zającem, powodując straszliwą wichurę. Za życia ów ksiądz przerwał odprawianie mszy, aby upolować zająca — oczywiście nie był to szarak, ale wcielony weń diabeł. W innej wersji mszę wówczas odprawiał... król Salomon

N

Nabo — Bóg pisma i świętego alfabetu

Nagarwa — luwijski bóg zaklęć

nahual — w wierzeniach ludowych Meksyku i Ameryki Środkowej dusza człowieka, sobowtór, przebywająca w zwierzęciu; Także czarownik

Nakahed — stworzony przez Arymana (zob.) demon cierpienia i smutku

Nephesh — według kabalistów sobowtór żyjącego człowieka, oddzielony od jego ciała. Posiada widzialną postać (zob. evestrum)

Nergal — mezopotamski bóg zarazy

n'gungundu — w wierzeniach plemion zairskich demony usiłujące znaleźć sobie siedlisko w sercach dzieci

Niwaszi — w wierzeniach cygańskich duch wody. Przekazywał wybrańcom dar wieszczenia

nocnica — w tradycji ludowej stwór demoniczny pokrewny zmorze, Męczy nocą dzieci, nawiedza chorych i zwiastuje im rychłą śmierć

Nommo — w mitologii Dogonów bóg-cywilizator. Dał ludziom prawa, ofiarował dar słowa, nauczył rolnictwa i kultów

Marita — siostrzyca Mari; za sprawą sił tajemnych uwięziona w warszawskim telefonie (nr 48-69-22). Przepowiada przyszłość z tarotowej mapy życia. Zadzwoń, odpowie

Math — walijski bóg-czarnoksiężnik

Maui — polinezyjski heros kulturowy. Zwany także Czarodziejem Tysiąca Figlów

Mefistofiles — czart wcześniej nie znany, pojawił się wyraźnie na życzenie czarnoksiężnika Johanna Fausta. Jego wizerunek w księdze *Hóllenzwang* przedstawia figurę niskiego wzrostu, krępą i niepiękną. Zawarł pakt ze swym magiem i działał skutecznie

meluzyny — w folklorze niemieckim i francuskim kobiety-węże, bliskie krewne lamii

min-min — w wierzeniach australijskich błędne ogniki, duchy ludzi snujące się po cmentarzach

Minerwa — italska bogini-cywilizatorka. Opiekunka rzemiosł i kunsztów, wiedzy, patronka nauczycieli

Miru — polinezyjska władczyni krainy ciemności i czarownica. Przygotowywała zakazy tabu, złoczynne zaklęcia, hodowała choroby i jadowite gady, uczyła zwodnicze duchy, jak szkodzić człowiekowi. Żywiła się ludzkim mięsem

Mitocht — w mitologii perskiej stworzony przez Arymana zły duch, demon fałszu i oszustwa

Mitra — indoeuropejski bóg światła, czczony także w Rzymie jako Solinvictus. Obrządki kultowe mitraizmu zostały w swej znacznej części przejęte przez religię chrześcijańską

Men — frygijski bóg księżyca, opiekun ludzi i uzdrowiciel. W jego świątyniach mieściły się wyrocznie

mocuana — w folklorze środkowoamerykańskim zły duch. Pod postacią kobiety błąka się po wodach rzek i jezior i topi pływaków

Mojry — greckie boginie przeznaczenia

moras — w folklorze hiszpańskim pokutujące duchy poganek. Nawiedzają domy w niedzielę podczas mszy i czynią szkody nieobecnym gospodyniom

mucha — w wierzeniach starożytnych wcielenie złego demona

Nóck — w wierzeniach germańskich istota demoniczna, piękny młodzieniec grający na harfie. Wciąga do wody niewierne żony i narzeczone. Krewny polskich utopców i wodników

nuggle — w tradycji szetlandzkiej demoniczny koń. Lubi przestraszyć, ale nie czyni większego zła

nyama — w wierzeniach Dogonów siła przenikająca przyrodę, materię żywą i nieożywioną. U innych ludów roletę pełni mungu, mulungu itp.

O

Odyn — skandynawski władca bogów i ludzi. Po odbyciu pokuty uzyskał od świętego jesionu, wiecznie zielonego Ygdrasilla, czarodziejskie runy i wiedzę magiczną

Odmieniec — w polskiej demonologii ludowej czart, który wcielił się w pięknego konia i kusił, aby go dosiadano, po czym hulał po wertepach z naiwnym nieszczęśnikiem. Niekiedy przeistaczał się w wilka i straszył podróżnych

ojancanu — w wierzeniach hiszpańskich istota demoniczna o postaci cyklopa z jednym okiem pośrodku czoła. Szkodzi ludziom i zwierzętom

Okuninusi — japoński władca złych duchów

ondyny — w systemie Paracelsusa żywiołowe demony stworzone z wody; W wierzeniach europejskich nimfy wodne, także duchy umarłych z miłości dziewcząt mszczące się na uwodzicielach

orenda — w wierzeniach Indian Irokezów niewidzialna potęga, duch tkwiący w przyrodzie, zarówno w rzeczach jak i istotach żywych. Każdy kto nad nią zapanuje, może używać jej zgodnie ze swoją wolą

Orkus — italski demon śmierci, bóstwo rządzące krainą zmarłych

Ormuzd — w mitologii perskiej bóg jasności, mądrości i dobra. Walczył z ciemnym Arymanem. Bóg dobrych zaklęć

Oro — w mitologii Polinezyjczyków bóg, patron bractwa Areoi. W opoa, miejscu jego kultu, wtajemniczeni odprawiali misteria, praktykując obrzędowe ludożerstwo, uczyli się sztuki układania hymnów.

medycyny, astrologii żeglarskiej, czarnej magii. W takich misteriach

uczestniczył m.in. James Cook **Orunmila** — w wierzeniach Jorubów wszystkowiedzące bóstwo, które objawia się poprzez wyrocznie. Zna języki wszystkich stworzeń i ludzi **Ozyrys** — egipski władca podziemi i najwyższy sędzia umarłych, zbawiciel ludzkości, bóg-cywilizator ofiarował ludziom prawa, nauczył rolnictwa, ustanowił kult bogów **P'an-ku** — chiński stwórca świata i ludzi **Pazuzu** — asyryjsko-babiloński demon chorób **penaty** — italskie domowe bóstwa opiekuńcze **Perchta** — germańska bogini, przewodniczka zmarłych; Na słowiań-szczyźnie straszydło. Karze leniwe kobiety i niegrzeczne dzieci **peri** — także pairiki. Dewy, które pod postacią pięknych kobiet-kusi-cielek doprowadzają mężczyzn do zguby **petome** — w wierzeniach Indian środkowoamerykańskich i meksy-kańskich chulel (zob.) czarownika strzegący chuleles innych ludzi **Phuwusz** — w wierzeniach Cyganów duch ziemi. Przekazuje dar wróżenia i wieszczenia wybrańcom spośród cygańskiej społeczności **pixie** — w angielskim folklorze istoty demoniczne, złośliwe wróżki **plonki** — w pogańskich wierzeniach Słowian dobroczynne duszki domowe; W czasach wczesnego chrześcijaństwa wraz z inkluzami (zob.) przybrały postać nieszkodliwych czartów. W późnym średnio-wieczu i w następnej epoce kusiły kobiety, aby zostały czarownicami **płanetnicy** — także chmurniki. W wierzeniach przedchrześcijańskich Słowian kapryśne duchy mieszkające w powietrzu. Zawiadywały zjawiskami meteorologicznymi. W chrześcijańskiej demonologii pokutujące dusze zmarłych nienaturalną śmiercią, wchłonięte przez tęczę. W zasa-dzie nieprzyjazne człowiekowi, mogły mu służyć przymuszone mocą zaklęcia. Niekiedy oddawały się w służbę człowiekowi, aby odpokutować za grzechy

pokuć — dobrotliwy duszek domowy, skrzat, krasnal, bobak

Pogwizd — polski pogański bożek wiatru, przyjazny człowiekowi

poltergeist — złośliwy duch, który pojawia się w domach, gdzie mieszkają dorastające dzieci. Ożywiony siłą chłopców albo dziewcząt przerzuca meble, ciska sprzętami, stuka, puka, hałasuje, czyni szkody. Nazwa niemiecka

południca — także przypołudnica albo wywielga. W polskich wierzeniach ludowych istota demoniczna wcielona w postać szkaradnej kobiety odzianej w białą szatę. Pojawia się w południe na rozstajach, polach i łąkach i mami ludzi

praczka — w ludowych wierzeniach Szkotów duch kobiety zmarłej w połogu. Zwiastuje śmierć, ukazując się pod postacią praczki piorącej zakrwawione szaty

puka — w tradycji irlandzkiej duch wcielony w ptaka albo zwierzę, najczęściej konia. Chwyta nieostrożnych i włóczy ich po lasach i polach napawając przerażeniem. Chętny do ugody z człowiekiem

Prometeusz — w mitologii greckiej tytan -cywilizator. Uchronił rodzaj ludzki przed wyginięciem w potopie, nakazując Deukalionowi i Pyrrze zbudować łódź. Ofiarował potem ludziom ogień, który wykradł bogom, za co został przykuty do skały na wieczyste męczarnie

Pytia — w starożytnej Grecji, kapłanka Apollina, wieszczka w świątyni w Delfach

Pyton — w mitologii greckiej smok-wróż. Posiadał władzę rzeczy przeszłych, teraźniejszych i przyszłych. Pokonał go Apollo i założył w Delfach wyrocznię, wykorzystując zdobytą na wrogu jego wszechwiedzę, którą następnie objawiał wieszczącym pytiom

Q

Ouetzalcóatl — także Ku-kul-kan (u Majów) Pierzasty Wąż. W mitologii Azteków i Majów bóg-cywilizator, dobroczyńca ludzkości. Stworzył pierwszych ludzi i ofiarował im kukurydzę. W nowszej legendzie wielki bóg (o białej skórze i jasnych oczach) wcielił się w mądrego władcę: nauczył swój lud rzemiosł, rolnictwa, budowy świątyń. Pod

koniec panowania udał się na wschód do kraju Majów, aby tam pomagać ludziom. W innej wersji udał się na wschód, wszedł do łodzi i popłynął, a następnie wzniósł się ku przestworzom. Obiecał, że powróci. Pomni słów swego boga-dobroczyńcy Aztekowie powitali Hernana Cortesa jako powracającego z niebios Óuetzalcoatla

R

Rawana — w mitologii indyjskiej wielki, niezniszczalny demon. Walczył z Ramą, wcieleniem Wisznu

rakszasowie — demony podległe władzy wielkiego demona Rawany, nieprzyjaciele zarówno bogów jak i ludzi. Żyją w czeluściach ziemi i morskich odmętach

rewenanty — zmarli powstający z grobów. Mają wygląd jak za życia i noszą zwykłe ubrania. Przybywają z misją i ostrzeżeniem dla żywych, czasem aby pomścić krzywdy, jakie im niegdyś wyrządzono. Pojawiają się w miejscach popełnionych zbrodni, katastrof i na polach bitewnych

Rogaliński — podrzędny polski diabeł, obwiniany przez czarownice o to, że namawiał je do praktyk czartowskich i lotów na sabat

Rokita — obok Boruty, drugi słynny diabeł polski. Choć jest wysoko ustawiony w hierarchii piekielnej, pracuje na uroczyskach, bagnach, łakach i w lasach

Rudra — w wierzeniach Hindusów bóg wichrów, władający także demonami i duchami. Rozgniewany, wysyła swoich podopiecznych do walki z ludźmi. Karze powodując bóle ciała

ruwałki — w folklorze słowiańskim istoty demoniczne, początkowo nimfy, potem dusze zmarłych dziewcząt wcielone w piękne zwodzicielki, czyhające na zgubę ludzi, najchętniej mężczyzn

Rubezal — w folklorze niemieckim istota demoniczna, dobrotliwa, przybiera różne postacie. Pomaga nieszczęśliwym, karze okrutnie złych. Bliski krewny śląskiego Liczyrzepy

S

salamandry — w systemie Paracelsusa duchy żywiołu mieszkające w ogniu

Sammael — w folklorze żydowskim, szatan, który wcieliwszy się w węża, skusił Ewę

Sawar — w mitologii perskiej stworzony przez Arymana zły duch, demon pijaństwa, złych uczynków, nieposłuszeństwa. Przełożony pomniejszych demonów

Sedna — zwana też Arnaknagsak. W wierzeniach Eskimosów upiorna bogini podziemnego świata, władczyni morskich odmętów, groźnych sił przyrody. Nieprzyjaciółka ludzi

Selene — grecka bogini księżyca, życia i płodności.Jej znak półksiężyc — chroni przed demonem i ciemnymi mocami

Siang-wang — w mitologii chińskiej wodny demon pożerający ludzi; Także demon ślepego losu

siila — w arabskiej tradycji dżinn ukryty w postaci kobiety albo potwora. Żywi się krwią i ciałem ludzi

silky — w folklorze angielskim duch przybierający kobiecą postać. Straszy w ten sposób, że nocami wykonuje prace zaniedbane przez leniwą gospodynię i nieposłuszne dzieci

Simurg — w mitologii irańskiej ptak-złodziej, który ukradł haomę, święte ziele (o właściwościach narkotycznych) i ofiarował ją ludziom (zob. Garudi). Także mityczny ptak zoroastryzmu. Gnieździ się na drzewie rodzącym wszystkie nasiona świata

Sin — iryjska wróżka i czarodziejka

Sinu — bóstwo chińskie opiekujące się wędrowcami

Sing-liu — w mitologii chińskiej straszliwy demon o ciele węża i dziewięciu głowach

sisimik — w folklorze środkowoamerykańskim demoniczny stwór o postaci karzełka. Lubi płatać figle i straszyć

Siu-sze — w mitologii chińskiej Wielki Wąż. Groźny potężny demon

Si-wang-mu — w mitologii chińskiej szafarka eliksiru nieśmiertelności; Także bóstwo zarazy morowej

skarbnik — w wierzeniach europejskich istota demoniczna strzegąca naturalnych skarbów ziemi. Opiekuje się duszami górników, którzy umarli w kopalni

skrzat — w polskim folklorze duszek domowy albo leśny, przychylny
ludziom, czasem wyjawia im tajemnice o skarbach zakopanych w ziemi

Smołka — w polskiej demonologii ludowej podrzędny czart kuszący
kobiety, żeby plotkowały, wadziły się, oszukiwały itp.

sobowtór — w zjawisku eksterioryzacji twór wydzielony z ciała
fizycznego — posiada zmaterializowaną postać oraz wygląd ciała,
z którego powstał, (zob. Nephesz, evestrum)

Sorusz — w mitologii perskiej dobry duch, postrach demonów i cza-
rowników. Wspomagają go koguty i stróżujące psy

spiritus mundi — Duch świata. W systemie Agrippy von Nettes-
hemia, a także Paracelsusa duszę rzeczy martwych i żywych przenika
wyższy od niej duch świata. Pozostając z sobą w związku wzajemnie na
siebie oddziaływają

Stasia — tzw. mała Stasia, materialna zjawa manifestująca siew obec-
ności słynnej medium Stanisławy Tomczyk, która ponadto była spraw-
czynia zjawiska lewitacji przedmiotów, wyłaniania się rąk fluidycznych.
Z medium eksperymentowali m.in. Julian Ochorowicz i nobliści Charles
Richet i Maria Skłodowska-Curie

stopan — w folklorze bułgarskim przyjazny człowiekowi duszek do-

striga — italska istota demoniczna wysysająca krew małym dzieciom

strzyga — potomkini italskiej strigi. W polskich wierzeniach ludo-
wych zostają nimi tragicznie zmarli, samobójcy niechrzczeni, jak również
ludzie posiadający dwa serca, dwa rzędy zębów lub urodzeni z zębami,
Po śmierci strzygi wychodzą z grobów i zadają śmierć ludziom i zwierzę-
tom, żywiąc się ich krwią

Su- w mitologii Mba-moissala bóg deszczu, emanacja boga stwórcy
Boa. Przodek ludzi, bóg-cywilizator. Ofiarował swoim podopiecznym
ogień, nasiona, nauczył rolnictwa

Suei-**żen** — Płomienny Człowiek. Heros kulturowy, ofiarował lu-
dziom ogień

sukkub — w demonologii chrześcijańskiej zły duch. Wciela się w po-
stać kobiety i nawiedza mężczyzn w czasie ich snu

sylfy i sylf idy — w systemie Paracelsusa duchy żywiołu powietrza

syreny — w mitologii greckiej duchy osób zmarłych, żywią się ludzką krwią

szagrin — w wierzeniach cygańskich zły duch, zwiastun nieszczęścia

Szamasz — babiloński bóg słońca i światłości

Szango — w mitologii Jorubów bóg-cywilizator, wielki czarodziej. Nauczył ludzi odlewnictwa z brązu, wielkiej sztuki Jorubów. Także ważny bóg w makumbie brazylijskiej (zob.)

Szahriwar — w mitologii perskiej stworzony przez Ormuzda dobry duch, demon metali

Szankpanna — w mitologii Jorubów bóg ospy

Szatan — w demonologii żydowskiej i chrześcijańskiej główny zły duch panoszący się we wszechświecie. Anioł upadły, książę ciemności

Szen-szu — w mitologii chińskiej bóstwo strzegące ludzi przed demonami

sziny — w Chinach złe duchy szkodzące ludziom

sziodzio — w wierzeniach japońskich psotne duchy morskie

Tages — w mitologii Etrusków chłopiec o twarzy starca wyorany z ziemi. Nauczył ludzi obrzędów składania ofiar oraz rozumienia znaków wieszczych

Tairew — stworzony przez Arymana demon trucizny

Takman — w mitologii Ariów demon gorączki

Tanę — w mitologii polinezyjskiej jeden z pięciu braci, synów pierwszych bogów nieba i ziemi. Gdy otrzymał od boga lo trzy kosze zapełnione mądrością — kosz przepisów kapłańskich, kosz błogosławieństw i kosz złych zaklęć — stał się najpotężniejszym czarodziejem

tash — w wierzeniach irlandzkich dusza pokutująca człowieka, który umarł śmiercią samobójczą. Przybiera postać ludzi i zwierząt

Texcatlipoca Czarny — Dymiące Zwierciadło. W mitologii azteckiej bóg Wielkiej Niedźwiedzicy i nocnego nieba. Wielki czarodziej. Potrafi

przemieniać się w różne postaci i widzi wszechrzeczy w obsydianowej **Thot** — staroegipski bóg mądrości i pisma **Tlazolteotl** — aztecka bogini zsyłająca choroby, m.in. padaczkę **Toks** — w mitologii Pigmejów duch władający huraganem i jaskinią duchów ludzi umarłych **tolo** — w wierzeniach zairskich demony, które usiłują znaleźć sobie siedlisko sercach dzieci (zob. n'gungundu) **topielce** — utopce, topce. Istoty demoniczne wywodzące się z wie-rzeń. przedchrześcijańskich. Zamieszkiwały wody i zwykły wciągać ludzi w topiel; W ludowej demonologii chrześcijańskiej duchy ludzi, którzy **Tornak** — w mitologii eskimoskiej nieudolny twór pierwszego bóstwa ojca-kruka (zob. Tukungersak), zły duch, ojciec wszystkich demonów **trasgos** — w wierzeniach hiszpańskich istoty demoniczne, duchy domowe o kapryśnym charakterze. Płatają złośliwe figle głównie w nocy **trolle** — w wierzeniach skandynawskich istoty demoniczne o wyglądzie poczwarnych karłów. Posiadają moc magiczną. Żyją w podziemiach i kamienieją, gdy znajdą się w świetle. Nieprzyjazne ludziom, kradną dzieci, uwodzą młodzieńców i panny, rozpętują burze i śnieżyce **Tsui Goab** — hotentocki bóg deszczu i heros-cywilizator **Tsuo-czy** — straszliwy chiński demon o wielkich zębach **Tukungersak** — eskimoski heros-cywilizator. Ptak-człowiek, oj-ciec-kruk stworzył nieudanego człowieka, który okazał się demonem Tornakiem.Potem ulepił z gliny i ożywił prawdziwych ludzi **Tunia** — eskimoski straszliwy zły duch **Tyche** — grecka bogini przeznaczenia **Tyr** — skandynawski bóg wojny i praw **ubożę** — w polskich wierzeniach ludowych dobrotliwy domowy du-

Umi Bozu — w ludowych wierzeniach Japończyków powodujące morskie katastrofy widmo mnicha

Unuk — w tradycji islamskiej zamieszkujący Gehennę potwór piekielny. W Dniu Sądu Ostatecznego będzie wciągał w czeluści piekieł największych grzeszników, głównie żydów i chrześcijan, którzy oparli się wierze w jedynego prawdziwego Boga, Allacha

upiory — w tradycji ogólnoeuropejskiej ożywione trupy, strzygi i wampiry. W polskim folklorze poznaje się je po czerwonej twarzy. Wysysają krew ludziom i zwierzętom

utukku — asyryjskie duchy czyhające na wędrowców

W

wakan — w tradycji Indian Siuksów niewidzialna potęga, duch tkwiący w przyrodzie (zob. mana, kuranita, orenda, manitu)

Walenty — w polskiej demonologii ludowej diabeł wyznaczony przez swych piekielnych szefów do propagowania zawodu czarownicy. Imię skradł świętemu Walentemu, patronowi epilepsji, którą leczono egzorcyzmami. Ustawicznie wzywany podczas obrzędów święty, aby dopomógł w przepędzaniu diabła, sam zaczął być utożsamiany ze sprawcą choroby, czyli z wrogiem, którego sam zwalczał najprawdopodobniej skutecznie, ale przy sposobności pokalał swe dobre imię

walkirie — istoty demoniczne. Piękne dziewice jawiły się na koniach lub wilkach na polach bitewnych i zwiastowały śmierć wojownikom

wampir — mocą czarnej magii czarnoksiężnik może po śmierci wieść drugie życie, które musi jednak podtrzymywać zapasami ludzkiej krwi. Wstaje więc nocami z grobu i szuka ofiar, aby się pożywić; W demonologii słowiańskiej duch wyklętego kacerza lub mordercy — po śmierci wciela się w wielkiego nietoperza i wysysa krew ludziom i zwierzętom

Wang-lian — chiński demon cholery. Ma postać dziecka, długie uszy, czerwone oczy i ciało czerwone i czarne

Wejnemejnen — fiński heros-cywilizator, wielki wieszcz, mędrzec, pieśniarz i czarodziej. Bohater *Kalewalii*

Weleda — czarodziejka mieszkająca nad rzeką Lippe. Czyniła cuda, przepowiadała przyszłość z fal i kręgów wody **Weles** — także Wołos. Słowiańskie (oraz znane w folklorze kaszubs-kim) bóstwo wiedzy magicznej panujące nad istotami z zaświatów **wendigo** — w folklorze kanadyjskim istota demoniczna żyjąca w lasach. Pożera ludzi, także wchodzi z nimi w konszachty, aby wspólnie czynić zło **Whiro** — Czarownica Nocy. W mitologii polinezyjskiej straszliwa czarownica, strażniczka podziemnego piekła, władczyni chorób, cierpienia i nędzy, nieprzyjaciółka boga Tanę (zob.) **wietrzyca** — w folklorze polskich górali duch, który pojawia się podczas huraganu i nęka ludzi odejmując im mowę, łamiąc kości. Także latawiec. Aby się przed nim obronić, należy rzucić w powietrze nóż więcony, jeśli upadnie ze śladami krwi, znaczy, że trafił w ducha i wtedy wiatr, nawet najsilniejszy, ustanie **wilkołak** — znany w średniowieczu i później. Człowiek w magiczny sposób przemieniony w wilka. Także czarownik, który, aby łatwiej czynić zło i uniknąć niebezpieczeństw, mocą zaklęć przybiera postać wilka, Natomiast potomkowie wilkołaków zawsze ciągnąć będą do lasu i zwykle prowadzą odosobniony tryb życia, żywią się trupami swych ofiar, porywają dzieci i zabijają zwierzęta domowe **wiły** — w folklorze bałkańskim duchy zmarłych dziewcząt nieprzyjaz-ne dla ludzi **Wipunen** — morski potwór z *Kalewali,* czarodziej, posiadacz wszech-wiedzy oraz zaklęć magicznych **wirika** — w wierzeniach Hindusów upiory żywiące się ludzką krwią **wodniki** — także wodnice, utopce, topielice. W polskim folklorze dusze topielców wciągające ludzi do wody **Wotan** — także Wodan. Germański bóg wojny i śmierci, bóg wisiel-**Writra** — indyjski demos suszy. Miał wielką moc magiczną **wydra** — w wierzeniach Indian Tlingitów zwierzę to przekazało lu-dziom magiczną moc szamańską

X

xanas — w ludowych wierzeniach hiszpańskich (Asturia) istoty demoniczne, piękne kobiety o obyczajach lamii (zob.)

Xochipilli — aztecki bóg płodności, karał grzesznych zsyłając im choroby organów rodnych

X-tabay — w ludowych wierzeniach jukateckich istota demoniczna, piękna zwodzicielka doprowadzająca mężczyzn do zguby. Niekiedy złośliwa czarownica i straszydło

Z

zin — w wierzeniach Songhajów (Afryka) złe i dobre niewidzialne istoty rządzące siłami przyrody

zmora — także wieczornica, nocnica, dusiołek. W polskich wierzeniach ludowych stwór demoniczny: sprowadza koszmarne sny, dusi, wypija krew, wysysa siły. Potrafi zamieniać się w różne przedmioty i istoty żywe. Znana na całej Słowiańszczyźnie. Mury, morawy i mary to dusze opuszczające ciało śpiącego, nawet bez jego wiedzy, aby czynić zło. Także dusze osób zmarłych mogą stać się marami

zombi — żywy trup. W magii vudu kierowany mentalnie przez adepta lub czarownika człowiek powstały z grobu (wcześniej odpowiednio przygotowany do śmierci i zmartwychwstania) i spełniający na rozkaz odpowiednie rozmaite posługi, najczęściej w celu czynienia zła, z zabijaniem włącznie. Zombi jest ubezwłasnowolniony: nigdy nie działa samodzielnie, wykonuje tylko polecenia swojego mistrza. Odpowiednio kierowany może być bardzo niebezpieczny i stanowi plagę w świecie opanowanym przez vuduizm

Ż

żyrownik — także domownik. W dawnych polskich wierzeniach ludowych dobrotliwy duszek domowy. W demonologii czart niezbyt szkodliwy

żywiołaki — w systemie Paracelsusa elementale, duchy powstałe z czterech żywiołów: żywiołu ognia (salamandry), wody (ondyny), powietrza (sylfy i sylfidy) i ziemi (gnomy). Polską nazwę spopularyzo-wał K. Chodkiewicz, współredaktor krakowskiego pisma ezoterycznego wydawanego przed wojną pt. „Hejnał"

św. Hieronim (ok. 347—420) — oprócz znanych dokonań — m.in. przekład Biblii na język łaciński — parał się alchemią i zgłębiał wiedzę tajemną,nim wstąpił na drogę służby bożej

Hiram z Tyru — król fenicki, wielki znawca rzemiosł i sztuki ale chemicznej, wykonał dla króla Salomona spiżowe kolumny i ołtarz do świątyni

Daniel Dunglas Home (1833—1886) — spirytysta, jeden z najbar-dziej wiarygodnych mediów. W jego obecności pojawiały się światła niewiadomego pochodzenia oraz efekty akustyczne. Materializował duchy i lewitował (jak twierdził za sprawą unoszących go duchow)

Papież (od 1216—1227) Honoriusz III — zatwierdził zakony franciszkanów i dominikanów, koronował Fryderyka II na cesarza. Posiadał ogromną wiedzę, także z zakresu nauk tajemnych oraz czarnej ma-gii,którą, podobno, sam uprawiał. Przypisuje mu się autorstwo: *Wielkiej Księgi Czarnej Magii — papieża Honoriusza* nazywanej podręcznikemi czarowników

Jean Eugene Robert Houdin (1805—1871) — francuski iluzjonista. Twórca kodeksu honorowego dla prestidigitatorów. Objaśniał sztuki magiczne, jakie uprawiał, zręcznością rąk i wyuczonymi umiejętnoś-ciami zaprzeczając, iżby miały jakikolwiek związek z siłami nadnatural-nymi

Hary Houdini (1874—1926) — amerykański spadkobierca Roberta Houdina, którego nazwisko przyjął jako swój pseudonim. Nieprzejad-nany demaskato'r fałszywych duchów i ich mediów. Słynął z umiejętno-ści wyzwalania się z wszelkiego rodzaju więzów, zamknięć, wychodze-nia ze skrzyń zanurzonych w wodzie, wyswobodzania się z łańcuchów itp.
Huang Ti (ok. 2697—ok. 2598) — Żółty Cesarz. Półlegendarny założyciel cesarstwa chińskiego, filozof, wyznawca i szerzyciel taoizmu. Bohater-cywilizator, opiekun alchemii i rzemiosła oraz dawca sztok wszelkich

Daniel Hume (1833—1886) — słynny medium. W jego obecnści w warunkach rygorystycznych kontroli (był badany przez uczonych tej miary co William Crookes, fizyk G.F. Varley, A.R Wallace, Th.H. Huxey i in.) występowały najrozmaitsze zjawiska niezbadanej natury: przemie-szczały się przedmioty, słychać było i szelesty i stukoty, które można było, stosując umówiony kod, odczytać

I

Sel - znachor u Indian meksykańskich

ci — członkowie tajnego stowarzyszenia wolnomularskiego je w Bawarii w 1776 r. A. Weishaup), którego celem było manie wstecznej działalności jezuitów, szerzenie oświaty, z ciemnotą i przesądami

be — w tradycji japońskiej ród kapłanów boskiego pochodze- 1i opiekunami kultu, ustanawiali miejsca tabu itp. (zob. Na-)

J

I (1566—1625) — król Szkocji i jako Jakub VI, król Anglii ii. Znawca demonów, czarownic i czarnej magii. Osobiście iczył w procesach o czary i torturach oskarżonych czarownic, około siedemdziesięciu wyroków skazujących po osobistym naniu winnych zbrodni paktu z szatanem

ilch (264—339) — uczeń Porfiriusza: kierował neoplatońską [Syryjską. Czynił badania nad teurgią poszukując odpowiedzi, o demony są posłuszne zaklinającym je magom. Autor *O mis-Egipcjan.* Opisywał zjawisko hipnozy, nauczał teorii emanacji,
Wał sny wieszcze. Uważany był za proroka i cudotwórcę.
/lał magię, latał w powietrzu, porozumiewał się z demonami

Jan XXII (1249—1334) — wysłał biskupa Cahory Garauda na **pyż** był on, jak mniemał, czarownikiem i dybał na jego papieskie **a** sprawą magicznych figurek woskowych

Głogowa (1445—1507) — wybitny uczony, wychowanek ii Krakowskiej, astronom, autor prognostyków. Zapowiedział
•nie się Czarnego Zakonnika, który miał głosić straszliwe herezje.
• świat poznał Martina Lutra. Także autor czterotomowego dzieła icznego: *Wprowadzenie do astrologii, O zmianach pogody, skopach, O wyborze szczęśliwych dni*

Im z **Fiore** (ok. 1132—1202) — teolog, mistyk. Pisał traktaty iczne i alchemiczne

K

kabalista — mistyk, poszukiwacz wiedzy ukrytej w Biblii

kadag — gruziński szaman, opiekun kultu. W transie poznaje wolę bóstw, które także przekazują mu, jak leczyć choroby, zwalczać epidemię i pomagają przepowiadać przyszłość

Kalchas — kapłan i augur z Egei. Znał przeszłość, teraźniejszość i przyszłość. Towarzyszył Grekom w wyprawie do Troi, służąc swoimi radami. Pokonany przez znakomitszego od siebie augura Mopsasa, zmarł ze wstydu

Jan Kalwin (1509—1564) — francuski reformator religijny. Nakazywał torturować i palić na stosie heretyków i czarownice

Gustavus Katerfelto (XVIII w.) — słynny szarlatan działający w Anglii

Edward Kelley (1555—1595) — mag angielski, szalbierz i szarlatan Oszukiwał w doświadczeniach przeprowadzonych z Johnem Dee

Johannes Kepler (1571—1630) — uczeń Tychona Brahe, wybitny astronom, zwolennik teorii Kopernika, odkrywca trzech praw ruchu planet i supernowej. W r. 1604. zajmował się także astrologią praktycz-ną. Przewidział śmierć Alberta von Wellensteina, dowódcy wojsk cesarskich w 1634 w czasie wojny trzydziestoletniej. Przez 6 lat walczył z trybunałem o uwolnienie swej matki oskarżonej o czary. Zwyciężył gdyż zasłynął jako wiarygodny astrolog

Franek Kluski (1873—1945) — właściwie Teofil Modrzejewski. Naj-słynniejszy medium swojej epoki. W jego obecności pojawiały się różnej wielkości światła, które się przemieszczały, zjawiska głosowe oraz zapachowe, materializacje: postaci ludzi, niekiedy zwierząt, częściowe i całkowite, zjawy osób nieżyjących, znane uczestnikom seansu. Z me-dium eksperymentowali w Międzynarodowym Instytucie Badań Meta-psychicznych w Paryżu w warunkach najściślejszej kontroli noblista fizjolog Charles Richet, prof. Camille Flammarion, fizyk A. Gramon, H. Breuil, Gustaw Geley, który potem napisał pracę o fenomenie Kluskiego a w Polsce Norbert Okołowicz, St. Ignacy Witkiewicz, T. Boy-Żeleński, Józef Piłsudski (który także posiadał właściwości mediumiczne) i in.

Anastazy Kircher (1601—1680) — uczony jezuita, znawca hieroglifów egipskich. Czerpiąc z nauki Egipcjan, wymyślił latarnię magiczną

oraz robił doświadczenia z dzwonkiem magicznym zwierciadłem, w którym miały pojawiać się duchy
kumu i- czarownik u Indian kolumbijskich

L

Lagasz (III tys. pn) — władca sumeryjski, mag i kapłan, założyciel **Frederick George Lee** (1820—1898) — angielski pastor, autor prac o zjawiskach nadprzyrodzonych, czyli o duchach nawiedzających świat **Robert James Lee** (1844—1931) — okultysta, jasnowidz, powiernik królowej Wiktorii. Utrzymywał kontakt z jej zmarłym mężem księciem Albetem. Jak sądzą niektórzy, ustalił tożsamość maniakalnego morder-cy prostytutek Kuby Rozpruwacza, którym miał być lekarz, jeden z najbziej uznawanych autorytetów nowoczesnej medycyny i psy-chiatrii. **Maria Lenormand** (1772—1843) — słynna francuska wróżka. M.in. stawiała kabałę Napoleonowi Bonapartemu **Eliphas Levi** (1810—1875) — francuski duchowny, okultysta i spiry-tysta, materializował duchy, wielki czarnoksiężnik- Kazał nazywać się magistrem sztuk magicznych. Autor wielu ksiąg: m.in. *Dogmat i obrzęd Wielkiej Magii. Historie de la magie* (1913) **Abraham Lincoln** (1809—1885) — prezydent Stanów Zjednoczo-nych, także spirytysta o zdolnościach mediumicznych. Według tradycji duch jego snuje się po Białym Domu zazwyczaj przed wyborami prezydenckimi i ważnymi dla państwa wydarzeniami **Locusta**— słynna trucicielka, zajmowała się czarną magią. Pozbawiła życia Brytanika i Klaudiusza, usiłowała otruć Nerona **Loeve Juda ben Bezalel** (1525—1609) — urodził się w Poznaniu, Wybitny znawca kabały, talmudysta, alchemik i astrolog, korzystając z wpływu na niemieckiego cesarza Rudolfa II, wielkiego miłośnika nauk tajemnych, niejednokrotnie ochronił gminę żydowską przed prześlado-waniami. Według legendy to stworzony przezeń golem bronił żydów przed gwałtami ze strony chrześcijan. Motyw powołania przez Loevego do życia sztucznego twora wykorzystał pisarz Gustaw Meyrink oraz

Wegener w swoich dwu filmach. Być może praski golem byt także prototypem Ćapkoskiego robota

Lukian (120—180) — filozof, pisarz, satyryk, wyszydzał wiarę w magię i zabobony, udowadniał magom i czarnoksiężnikom, że czynią oszustwa. Autor *Philopseudes e Apisłon* (Niedowiarek albo miłośnik bzdur)

Lukrecjusz (97—55) — filozof i poeta rzymski. Utrzymywał, że w chwili śmierci dusza oddziela się od ciała i pozostaje pośród żywych

Raimundo Lulio (1235—1315) — Hiszpan, uczeń Villanovy, wybtny matematyk, filozof, teolog, astronom, zwano go Oświeconym. Jeden z najtęższych umysłów swoich czasów. Pisał o medycynie, alchemii i wielkiej sztuce, jak nazywał magię. Znawca kabały, zajmował się praktycznie astrologią, alchemią i magią. Utrzymywał kontakty z mahometańską sektą Braci w czystości i korzystał z wiedzy jej członków

Izaak Askenazy Luria (1534—1572) — twórca kabały praktycznej uwzględniającej posługiwanie się magią i egzorcyzmami. Filozofia Lurii dała początek sabataizmowi, frankizmowi i chasydyzmowi

de Luxemburg — marszałek Ludwika XIV. Chcąc pokonać wrogów Francji, wezwał do pomocy diabła i zawarł z nim pakt. W godzinie śmierci wyspowiadał się z tego czynu ojcu Bourdelou. Kaznodziej królewski udzielił mu rozgrzeszenia i spalił cyrograf, własność diabła

Martin Luther (1483—1546) — twórca reformacji w Niemczech (95 tez). Oprócz znanych dokonań w swych *Mowach biesiadnych* wypowiadał się na temat czarów i czarownic, domagając się dla nich i heretyków najsurowszych kar

M

machi — szamanka u Indian Araukanów — opiekunka kultu. Trudniła się wieszczeniem i leczeniem

Maciej z Miechowa (1457—1523) — wielokrotny rektor Akademii Krakowskiej, wybitny uczony, historyk, lekarz, astrolog i twórca prognostyków i kalendarzy. Rozwinął naukę astrologii na uniwersyteciel

Olaus Magnus (1490—1557) — historyk i kartograf szwedzki, duchowny, przeciwnik reformacji. W swym dziele *Historia de gentibus septentrionalibus* (Opowieści o ludach północnych) zamieszcza teksty formuł magicznych i opisuje obrzędy czarnoksięskie oraz sztukę znacho-rską

Marcellus z Bordeaux (IV w. ne) — nadworny lekarz Teodozjusza I. W swym traktacie medycznym zebrał wszystkie znane podówczas recepty magiczne, pomocne w zwalczaniu rozmaitych chorób

Marduk — słynny lekarz i mag babiloński działający w państwie Hetytów

Marfa — Cyganka — wróżbitka. Udzielała porad niemieckim polity-kom i ludziom interesu. Wezwana do Hitlera przepowiedziała Fuhrerowi klęskę Niemiec i samobójczą śmierć, za co została uwięziona i zamor-dowana

William Marriott (1854—1938) — angielski iluzjonista, demaskator oszukańczych mediów i fotografów astralnych (wykonujących foto-grafię duchów)

Meir z **Lublina** (XVI—XVII w.) — wielki znawca kabały

Franz Anton Mesmer (1734—1815) — twórca metody leczenia, nazwanej od jego imienia mesmeryzmem. Dowodził, ze we wszech-świecie znajduje się fluid i za pośrednictwem magnetyzmu zwierzęcego, wydzielanego przez człowieka, leczy wszelkie choroby. Autor *De Planetarium Influxu* (0 wpływie planet), interesował się astrologią i spirytyzmem

miko — japońskie szamanki, odprawiające tańce rytualne przy świąty-niach szintoistycznych

Mikołaj z **Polski** (XIII w.) — dominikanin, wykładowca medycyny w Uniwersytecie w Montpelier. Stworzył system lecznictwa opartego na astrologii — opisał wpływ gwiazd na życie i samopoczucie człowieka -i stosowaniu odpowiednich amuletów zawierających zioła i minerały, które chory winien nosić przy sobie. Zostawił wierszowany traktat o sposobach leczenia, zgodnie z głoszoną przez siebie nauką

Giovanni Pico de la Mirandola (1463—1494) — opracował dla uczonych całego świata 900 tez łączących filozofię grecką, judaizm, chrześcijaństwo, idee neoplatońskie, magię i kabałę. Papież Innocenty VIII wydał przeciw tezom bullę i kazał uwięzić ich autora, oskarżając go o herezję. Uniknął stosu dzięki wstawiennictwu możnego protektora i wrócił do Akademii Platońskiej we Florencji. Dowodził, że magia jest sztuką naturalną oraz wiedzą o przyrodzie, nad którą można zapanować bez udziału demonów

Mojżesz (biblijny) — według Egipcjan najpotężniejszy mag Egiptu:
czarami sprowadził na kraj plagi i wielkie nieszczęścia oraz za sprawą magii zwyciężył faraona i wyprowadził swój naród „z domu niewoli"

Jacquesde Molay — wielki mistrz zakonu templariuszy skazany, po słynnym procesie w r. 1313 sprowokowanym przez Filipa IV Pięknego i papieża Klemensa I, wraz z pięćdziesięcioma siedmioma braćmi na śmierć w płomieniach. Według tradycji wielki mistrz umierając rzucił przekleństwo na papieża i króla, prorokując rychłe spotkanie przed
Sądem Bożym. Jak wiadomo, proroctwa wypełniły się

Johannes Muller (1436—1476) — znany jako Regiomontanus. Wybitny uczony, astronom, wynalazca (skonstruował instrumenty **astro**nomiczne i kalendarze do celów nawigacyjnych — korzystali z **nich** Vasco da Gama, Gaspar de India, Kolumb). Zajmował się astrologią praktyczną, jest autorem dzieła: *Tablice kierunkowe wielce użyłeczne w sprawach urodzin* (zob. Marcin Bylica)

Myrddin (V w.) — wielki mag, prorok, wieszcz i poeta walijski Posiadał wszechwiedzę o sztukach tajemnych. Znany jako czarodziej Merlin, wielce popularny w średniowieczu i odrodzeniu

N

nagual — czarownik u Indian meksykańskich i śród ko woa mery kańs-kich

nahualli — mag i czarodziej u starożytnych Azteków

Nakatoni — w tradycji japońskiej boskiego pochodzenia ród kapłanów. Byli opiekunami kultu, znawcami zaklęć magicznych i **modlitw** (zob. Immube)

Nechepso i **Petosiris** (II w. pne) — król i kapłan. Stworzyli wspólnie dzieło astrologiczne uważane za najdawniejsze w starożytności

neoplatonicy — neoplatonizm — system religijno-filozoficzny sformułowany przez Plotyna — łączył elementy idei Platona, Arystotelesa, pitagorejczyków, filozofii aleksandryjskiej. Pierwotnym bytem jest nierozpoznawalny absolut, z którego emanują trzy postacie: świat idealny, psychiczny oraz materia. Poznanie to zbliżenie się do bóstwa. Porfiriusz, Jamblich, Proklos. N. kształcili się w naukach tajemnych i także zajmowali się magią praktyczną

Agrippa von Nettesheim (1485—1535) — urodził się w Kolonii, zmarł w Grenoble. Filozof, prawnik, nadworny medyk Ludwiki, matki króla francuskiego Franciszka I. Bronił Lutra, heretyków, sprzeciwiał się procesom o czary, został oskarżony o kacerstwo. Alchemik, astrolog, najwybitniejszy znawca nauk tajemnych, rozwinął filozofię kabalistycz-

Wiara w Boga jest jedyną drogą do prawdy, magia jako wielka filozofia prowadzi do wiedzy. Magia naturalna służy do poznania prawd rządzących przyrodą, magia niebieska daje władzę nad ciałami niebies-kimi, magia religijna umożliwia panowanie nad światem duchów i demonów. Najważniejsze dzieło *De oculta philosophia* (0 tajemnej

Myrtha Noel (1868—1944) — właśc. hrabianka R. Stecka. Jasno-widząca, wróżka, znawczyni tarota. Prowadziła doświadczenia z nip-nozą i telepatią

noid — lapoński szaman, uzdrowiciel, opiekun kultu

Nostradamus (1503—1566) — właśc. Michel de Notre-Dame (nazwisko wzięte od miejsca chrztu — był żydem) — opanował epidemię dżumy w Lyonie. Astrolog, nekromanta, był nadwornym medykiem i doradcą Katarzyny Medycejskiej i króla Karola IX. Napisane w r. 1555 dzieło *Centuries astrologiques* składa się z siedmiuset czterowierszy i zawiera przepowiednie dla świata od czasów współczesnych autorowi do około 2200 roku. W1781 potępione przez papieża Piusa VI z powodu proroctwa o upadku papiestwa. Genialny jasnowidz wszechczasów przepowiedział wybuch Rewolucji Francuskiej, szczegółowy przebieg kampanii Napoleońskich, I i II wojny światowej (bombardowania, łodzie podwodne, ważne dla ludzkości śmiercionośne wynalazki). wybór słowiańskiego papieża, restaurację monarchii we Francji pod koniec 11-tysiąclecia, wielką wojną Francji z Anglią i Włochami, klęskę Watykanu, ucieczkę papieża „po trupach kardynałów", szczęśliwe panowanie Francji, następną wojnę Niemców i Włochów przeciw Francji, potem wieloletni pokój —tak przynajmniej interpretują centurie niektórzy badacze

O

Julian Ochorowicz (1850—1917) — doktor filozofii, badacz zjawisk parapsychologicznych. Współpracował z noblistami Charlesem Richetem, Marią Skłodowską-Curie i Piotrem Curie. Tzw. materializacje duchów uznawał za zjawiska zachodzące w umysłach mediów oraz uczestników seansów spirytystycznych. Zgłębiał istotę hipnozy i fenomenów pochodzenia nadnaturalnego

Onomakritos (V w.) — opisywał kamienie szlachetne, określając ich naturę oraz właściwości lecznicze i magiczne

Orfeusz — legendarny tracki śpiewak, poeta, mąż Eurydyki, założyciel i kapłan sekty religijnej, w części opartej na misteriach dionizyjskich, głoszącej powrót do czystości ducha. Wieszcz, twórca pisma (jak chcą jego czciciele). Podobno autor rozprawy o wpływie kamieni szlachetnych na życie ludzi oraz traktatu o truciznach, a także dzieł o wiedzy tajemnej

Stefan Ossowiecki (1868—1944) — słynny medium i jasnowidz. Widział aurę, obrazy przyszłych wydarzeń, potrafił określić przeszłość podawanych mu przedmiotów, odnajdywał na podstawie fotografii ludzi zaginionych, posiadał zdolność wydzielania swego sobowtóra, który jako istota materialna mógł oddalać się od swego rzeczywistego ciała na znaczne odległości. Napisał *Świat mojego ducha i wizje przyszłości* (1933). Zamordowany przez hitlerowców (przewidział woj-nę i swoją śmierć na ulicy, jak również spalenie ciała)

Ostanes (pierwszy) — z magią zapoznał się na dworze króla Kserksesa (ok. 517 do 465 pne), a następnie rozpowszechnił nauki tajemne na Peloponezie. Posługując się przedmiotami magicznymi i wypowiadając odpowiednie zaklęcia, można zakląć demony i zmusić je do usłużności, a także skomunikować się z duchami zmarłych

Ostanes (drugi) — mag na dworze Aleksandra Wielkiego (356—323 pne). Rozpowszechniał wiedzę tajemną i zajmował się uprawianiem sztuk magicznych

P

Eusapia Paladino (1854—1918) — będąc w transie, powodowała lewitację przedmiotów, powstawanie zjawisk świetlnych i akustycznych, materializację zjaw. Eksperymentatorzy odczuwali również dotknięcia niewidzialnych dłoni. Prowadzili z nią doświadczenia nobliści Charles Richet, Piotr Curie, Maria Skłodowska-Curie oraz Julian Ochorowicz, Andre Louis Debierne, Henri Bergson i inne sławy naukowe

Papus — właśc. G. Encausse. Pochodził z La Coruńa. Praktykował medycynę, magię, spirytyzm. Założył pismo „Droga Izis" oraz kilka towarzystw okultystycznych. Podawał się za potomka Cagliostra i kazał nazywać się prorokiem. Autor wielu dzieł cenionych przez okultystów

Philippus Paracelsus (1493—1541) — właśc. AT. Bombast von Hohenheim. Szwajcarski lekarz, chirurg, przyrodnik, filozof, teolog

i wielki mag. Przewędrował całą Afrykę, Azję, studiował i pracował w Niemczech, we Włoszech i we Francji. Uczeń Trithemiusa, uznawał Agrippę i, jak chcą niektórzy, przyjaźnił się z Faustem. Twórca jatromedycyny i jatrochemii, produkował leki ziołowe i chemiczne. Stworzył swoisty system filozoficzny i fantastyczny świat wypełniony plejadą istot nadprzyrodzonych (w których naturze może należałoby doszukać się ukrytych symboli). Magia to wiedza i sztuka dana człowiekowi, a mag to naturalny święty, który bada tajniki przyrody. Wszystkie istoty żyjące są częścią całości wszechświata. „Jak makrokosmosem rządzi Bóg, tak mikrokosmosem rządzi duch osobniczy, wewnętrzny alchemik, Archeusz". (zob.) Siła i energia, *spiritus vitae* organizmu zależy od jego wewnętrznego alchemika, żołądka, który oddziela rzeczy dobre od rzeczy złych

papież Paweł III (1468—1549) — poważał magów. Wszystkie swoje działania i decyzje uzależniał od wyroczni astrologicznych

Paweł z Pragi (drugi) (ok. 1540—ok. XVI w.) — właśc. Elhanon ben Menahem. Kabalista, mistyk. Analizował Biblię doszukując się w świętych tekstach ukrytych znaczeń

Paweł Żidek (1413—1471) — doktor medycyny, filozof, teolog, wychowanek Akademii Krakowskiej, działał w Pradze. Husyta, (zob. *Księga Twardowskiego),* autor obszernej encyklopedii wiedzy wszystkiej, między innymi o magii i demonach

św. **Patryk** — w r. 432 rozpoczął misję mającą na celu zniszczenie pogaństwa w Irlandii. Ochrzcił głównego kapłana filidów (zob.), sprzymierzył się z podległymi mu braćmi i wydał wojnę upartym druidom (zob.), których moc magiczną zwalczał przy pomocy... swojej wielkiej sztuki czarnoksięskiej. Cudotwórca, dokonywał rzeczy wielkich i niezwykłych, rozkazywał wiatrom i burzom, zmieniał biegi rzek, poruszał góry itp. Wytępił do nogi wszystkie celtyckie pogańskie demony, które potem przybrały postać chrześcijańskich diabłów

Błażej Pelacani z Padwy (XIV w.) — wybitny matematyk, filozof, astrolog. Reprezentował ateistyczny pogląd na świat. Współcześni nazywali go „doctor diabolicus"

Joseph Peladan (1859—1915) — urodzony w Anglii. Mistyk, okultysa, wizjoner, kazał się nazywać Najwyższym Hierarchą Trzeciego Zakonu Różokrzyżowców

Joseph La Pierre (w. XV) — francuski okultysta, badacz zjawisk nadprzyrodzonych. Utrzymywał, iż duchy powstają z krwi osób zmarłych, materializując się na skutek reakcji chemicznych przechodzenia

krwi w substancje gazowe. Swoje twierdzenia opierał na wynikach, jakie uzyskiwał z osobiście przeprowadzanych makabrycznych doświadczeń

Pitagoras (VI w. pne) — założyciel związku swojego imienia o bardzo surowej regule, którego członkowie musieli przechodzić skomplikowane wtajemniczenia, a także uczestniczyli w misteriach i obrzędach religijnych. Podstawą filozofii była wiara w wędrówkę dusz. Przyczyną wszechrzeczy były liczby. Wiele własnych dokonań naukowych członkowie związku przypisywali swojemu mistrzowi

pitagorejczycy (od ok.V w. pne) — elitarny związek mistycz-no-filozoficzny. Członkowie grupy podlegali swemu mistrzowi i ściśle wypełniali jego polecenia. Stworzyli specjalne obrzędy, porozumiewali się między sobą systemem sekretnych znaków. Nowi towarzysze musieli poddać się obrzędowi oczyszczania i specjalnym próbom. Zachowywali w tajemnicy nauki Pitagorasa i jego kontynuatorów. Stworzyli mistyczną teorię liczb, teorię harmonii sfer, muzykę matematyczną, opracowali system astronomiczny, koncepcję wędrówki dusz (autorem był sam Pitagoras). Zgłębianiem wiedzy i ciągłym kształceniem się człowiek osiąga swój najwyższy cel: oczyszczenie duszy. Spaleni i wymordowani pod koniec V w. Ocaleńcy rozproszyli się po Grecji konynuując dzieło związku. Pitagorejczycy: Archytos, Timajos, Ksenofilos. Neopitagorejczycy: Apoloniusz z Tiany, Nikomach, Numenios

Platon (427—347) — twórca teorii bytu i wiecznych idei, teorii wędrówki dusz. Istnieją dwa światy: rzeczy i idei, przy czym świat rzeczywisty jest tylko obliczem świata idei. Ład jest zasadą budowy wszechświata i jego wielki budowniczy, demiurg, swe dzieło tworzenia oparł na ideach. Na czele państwa powinni stać filozofowie

Plotyn (204—269) — nawiązując do metempsychozy Platona opracował system teorii emanacji, a za Filonem Aleksandryjskim stworzył koncepcję ekstazy. Autor m.in. *Enneady, O ofierze i magii, O naszym daimonionie opiekuńczym.* „Demony natomiast to istoty powietrzne oraz ogniste, które podobnie jak dusze mogą błądzić za sprawą dokonanej sztuki magicznej, gdyż w jednej swej części duszy są bezrozumne".

Plutarch (45—125) — kapłan delficki. W swych dziełach przekonywał o istnieniu demonów: *De pythie oraculis* (0 wyroczniach pytyjskich), *De genio Sokratis* (0 geniuszu Sokratesa), *De Iside et Osiride* (O Izydzie i Ozyrysie). Demony zamieszkują powietrze, wchodzą w kontakt z człowiekiem. Dwa potężne duchy— dobry i zły — ustawicznie zmagają się z sobą, chcąc zdobyć panowanie nad światem. Mniejsze złe i dobre

duchy znajdują się w ludziach. Po śmierci człowieka te złe wcielają się w zwierzęta

Giovanni Pontano (1426—1503) — historyk, sekretarz Fryderyka I w Neapolu. Autor *O przeznaczeniu* — całe życie ludzkie zależne jest od układu gwiazd

Porfiriusz (233—304) — autor *O życiu Plotyna.* Opisał walkę na magię Plotyna z Olimpiuszem, dowodząc, że daimonion jego mistrza był pochodzenia boskiego i dlatego zwyciężył słabszego rywala

Gambattista delia Porta (1535—1615) — włoski humanista, zwolennik magii naturalnej. Świat nazywał wielkim laboratorium Natury. Wynalazł teleskop przed Galileuszem, urządzenie hydrauliczne, prowadził doświadczenia z *camara obscura,* marzył o zbudowaniu takiej maszyny, która by ukazywała na ekranie rzeczy i ludzi w ruchu i żeby te obrazy wyglądały „jak żywe" (zapewne było to pierwsze wyobrażenie projektora filmowego), zajmował się daktyloskopią, badał cechy fizyczne ludzi, łącząc je z ich charakterami i oczywiście nie stronił od czarów i magii. Pisał o magicznych właściwościach ziół, minerałów, zaczarowanych amuletach i talizmanach

poyanga — malajski uzdrawiacz, wróż i czarownik. Podczas specjalnych obrzędów wciela się weń duch opiekuńczy i uczy, jak leczyć, wypędzać złe duchy i odkrywać przyszłe wydarzenia

Proklos (412—485) — neoplatonik. Uprawiał magię. Wypędzał demony, zapobiegał rozmaitym kataklizmom, takim jak trzęsienia ziemi i plagi, sprowadzał i oddalał deszcz, rozpętywał i spętywał wiatry itp. Pisał o świętych właściwościach ziół oraz o rytuałach magicznych. Jego uczniami byli Damacjusz, Olimpiodor i Symlicjusz

Michał Psellos (1018—ok. 1076) — bizantyjski teolog, filozof, neoplatonik. Zwrócił się ku idei jedynego Boga, co zapewniło mu miejsce w filozofii chrześcijańskiej. Pisał o naukach tajemnych, krytykował praktyki czarnej magii

psychagogowie — w starożytnej Grecji przewodnicy dusz; Kapłani przywołujący dusze zmarłych, pomocne w przepowiadaniu przyszłości

R

Gilles de Rais, baron Machecoult (1404—1440) — marszałek Francji. Praktykował magię czarnoksięską, odprawiał czarne msze,

oddawał cześć diabłu, któremu składał w ofierze ludzi, a ciał pomordowanych używał do celów rytualnych. Został osądzony i stracony. Źródło wielu legend o sinobrodym

Grigorij Jefimowicz Rasputin (1872—1916) — zbiegły mnich, analfabeta, sprytny i zręczny szarlatan. Stworzył tajemną sektę mistyczną i zdobył wielu zwolenników. Uważano go za cudotwórcę i nazywano świętym. Ubezwłasnowolnił carycę Aleksandrę, zmusił do uległości cara Mikołaja II, rządził koteriami na dworze. Został zamordowany przez spiskowców w okolicznościach budzących zabobonny strach. Wpłynął na przebieg historii w ostatnich latach cesarstwa rosyjskiego

Jan Reuchlin (1455—1522) — niemiecki humanista, wybitny filozof, autor słynnego traktatu *O kabale*

Armand Jean du Pleissis de Richelieu (1585—1642) — kardynał. Oprócz znanych powszechnie dokonań napisał rozprawę o czarodziejstwie i czarnoksięstwie. W praktykowaniu obu tych sztuk miały swój udział siły diabelskie i demony. Czarownictwo, jako że szkodę ludziom czyni, należy tępić, natomiast czarnoksięstwo jest pewną umiejętnością, którą popisują się mistrzowie. Pośrednio przyczynił się do skazania na śmierć księdza Grandiera (który niegdyś napisał przeciw niemu paszkwil) uznanego winnym opętania Matki Joanny od Aniołów i jej mniszek. Kiedy zainteresowanie opętanymi mniszkami słabło, a mistrzyni opętania, siostra Joanna, poczuła w sobie moc uzdrowicielską i jasnowidczą za sprawą demonów, kardynał, w rzeczywistości bojaźliwy i zabobonny, udzielił jej audiencji, chcąc zaskarbić sobie przychylność mocy tajemnych

Charles Richet (1850—1931) — francuski fizjolog. Nagroda Nobla w 1913 r. za badania nad fizjologią mózgu, układu nerwowego i narządów wewnętrznych. Studiował zjawiska paranormalne, przeprowadzał liczne eksperymenty

riszi — indyjscy mędrcy, znawcy sztuk czarnoksięskich

Chrystian Rosenkreutz (1378—1480) — według Johanna Andrea założyciel Bractwa Różanego Krzyża

różokrzyżowcy — opat z Wirtembergii w r. 1614 wydał książkę poświęconą Chrystianowi Rosenkreutzowi, który po powrocie z Ziemi Świętej założył tajne bractwo chrześcijańskie, mające na uwadze dobro ludzkości i wyznawanie prawdziwej wiary. Ów tajemniczy chrześcijanin Różokrzyża posiadł tajemnicę długowieczności, służyły mu duchy, produkował metale szlachetne, itp. R. działali głównie w wieku XVII i XVIII. Inni znawcy przedmiotu zaprzeczają istnieniu człowieka o na-

zwisku Chrystian Rosekreutz twierdząc, iż związek kontynuuje tradycje tajnych związków działających w Indiach i starożytnym Egipcie, Persji, a symbol Róży Krzyża, jako pierwszy opracował faraon Amenchotep IV Echnaton (? — ok. 1358 pne), reformator religijny, propagator wiary w Jedynego Boga Atona, twórca symboli mistycznych dla poszukujących prawdy. On to miał założyć tajne Bractwo, które potem działało w ukryciu po jego śmierci. I tak do Bractwa należeli m.in. Solon (618—550 pne). Pitagoras (w r. 531 dostąpił najwyższych wtajemniczeń). Na krótko przed narodzeniem Chrystusa stowarzyszenie przyjęło nazwę Bractwa Różokrzyżowegó, natomiast jego wielcy przywódcy Wielkiego Białego Bractwa i założyli na górze Karmel świątynię i ośrodek wtajemniczenia, a w okresie ukonstytuowania się kościoła przenieśli się do Tybetu. Po powrocie z Jerozolimy Arnaud VIII założył ośrodek Bractwa Różanego Krzyża w Tuluzie. Organizatorami bractwa byli między innymi: Raimundo Lulio, Arnoldo de Villa Nova, Roger Bacon, Paracelsus, Agrippa von Nettesheim (imperator różokrzyżowców), słynny alchemik duchowy z XVI w. Heinrich Khunrath, Michael Maier, Kartezjusz, Robert Fludd, Thomas Vaughan (mistyk, alchemik), Francis Bacon, Leibnitz, Fryderyk II pruski, cesarz austriacki Leopold II, hr. Saint-Germain, Ludwik XIII, Richelieu, Saint-Martin, Goethe i in. Stowarzyszenia różokrzyżowców istnieją do dziś w Anglii, Francji, Holandii, Stanach Zjednoczonych, Kanadzie. Rozmaite odłamy zgłębiają wiedzę ezoteryczną, okultystyczną, rozwijają dar jasnowidzenia itp.

Rudolf II (1576—1612) — cesarz niemiecki, król czeski i węgierski. Miłośnik wiedzy tajemnej, założył w Pradze, gdzie rezydował, wydział astronomii i chemii. Zajmował się praktycznie astrologią i alchemią, uprawiał czarną magię, skupiał wokół siebie znanych astrologów, czarnoksiężników i alchemików. Popadł w obłęd. Przekonany, że grozi mu śmierć z ręki spiskowca mnicha, wezwał diabła i powierzył mu ochronę swego majestatu (do tej pory zachował się fotel, w którym przesiadywał cesarz, prowadząc rozmowy ze swym piekielnym gorylem)

Cosimo Ruggieri — mag i astrolog królowej Katarzyny Medycejskiej. Spowodował za sprawą magii, śmierć księcia Conde, admirała de Coligny i dworzanina Andelota. Użyczył swej wiedzy czarnoksięskiej sprzysiężonym spiskującym przeciw Karolowi IX i Henrykowi II. Odprawiał czarne msze i używał magicznych figurek, sporządzał talizmany, amulety, filtry miłosne i trucizny

Jan van Ruysbroeck (1293—1381) — augustianin, mistyk flamandzki. Doctor extaticus, zwany także Wspaniałym. Oprócz dzieł religijnych pozostawił wspomnienia z podróży po Mongolii, w których, jako pierwszy Europejczyk, pisał o szamanizmie

S

hrabia de Saint-Germain (1710—1784) — słynny awanturnik niewiadomego pochodzenia, m.in. faworyt madame de Pompadour. Uważany za proroka, jasnowidza, wielkiego adepta wiedzy tajemnej. Wynalazł eliksir życia. Twierdził, gdy pojawił się we Francji, że żyje już około trzech tysiącleci, zaś jego wierni zwolennicy utrzymują, iż żyje do tej chwili, a data jego śmierci to tylko odejście w celu kontynuowania misji. Praktykował czarną magię, wywoływał duchy, produkował napoje i maści magiczne, wróżył, prorokował, umacniał swym autorytetem tajne stowarzyszenia wolnomularstwa i bractwa różokrzyżowego

Louis Claude Saint-Martin (1743—1803) — francuski podróżnik, teozof, mistyk. Uprawiał teurgię, stworzył własną doktrynę religij-no-filozoficzną, nazwaną później martynizmem. Autor dzieła *Życie Potrójne* i innych. Zwolennik Jakuba Boehme (zob.)

Ammonios Sakkas (ok. 175—242) — neoplatonik. Utrzymywał, że w określonych warunkach dusza może oddzielić się od ciała podczas kontemplacji oraz we śnie

Alonzo Salazar — z rozkazu króla hiszpańskiego, Filipa III (1578—1621), miał zbadać kwestię czarostw i czy czarownice latają na sabaty. Efektem jego pracy było sprawozdanie, w którym stwierdził, iż nie ma w Hiszpanii sabatów, co przyczyniło się do zaniechania i tak nielicznych procesów o czary (inkwizycja niechętnie zajmowała się czarownicami, gdyż miała pełne ręce roboty ścigając żydów, mahometan i neofitów, bacząc pilnie, czy nie odprawiają obrzędów swych dawnych religii). Niemniej Salazar na wszelki wypadek napisał instrukcję, jak rozpoznawać, sądzić i karać uprawiających magię i czarownict-wo

Agnes Sampson — oskarżona o czarownictwo wyznała w trakcie tortur, że uczestniczyła w wielkim zlocie czarownictw i diabłów, gdzie Szatan wypowiedział wojnę swojemu największemu wrogowi — Jakubowi I (król osobiście uczestniczył w „rutynowych badaniach")

Rafał Scherman (1879—1941) — fenomenalny jasnowidz i grafolog, odczytywał przeszłe wydarzenia i przyszłe losy na podstawie pisma osoby badanej lub poszukiwanej. Zginął w obozie koncentracyjnym

Bertold Schwarz (XIII w.) — poszukując kamienia filozoficznego, wynalazł materiał wybuchowy i proch strzelniczy

Michael Scott (1170—1232) — urodzony w Szkocji, mieszkał w mieście czarowników Toledo. Przekładał na łacinę arabskie dzieła

o magii i alchemii. Sam jest autorem wielu ksiąg, m.in. *Traktat o czarnych sztukach.* Praktykował czarną magię i wywoływał duchy

Reginald Scott (1538—1630) — praktykował sztuki magiczne, napisał dzieło *Odkrycie czarnoksięstwa*

Sethon — posiadacz tajemnicy transmutacji metali nieszlachetnych w złoto. W dowód wdzięczności za uwolnienie z więzienia (nie chciał zdradzić swojemu władcy sposobu produkowania złota), włoski alchemik ofiarował polskiemu koledze, Sędziwojowi, produkt swojej pracy

Michał Sędziwój (1566—1636) — alchemik na dworze Jerzego Mniszcha (zamieszanego w aferę Barbary Giżanki), filozof, autor znanych traktatów alchemicznych m.in. *De lapide phi/osophorum* (O kamieniu filozoficznym). Przeprowadził na dworze Rudolfa II (zob.) udane doświadczenia z przemianą metalu w złoto. Na zamku w Pradze znajduje się tablica upamiętniająca to nadzwyczajne wydarzenie

shaycana — indyjscy kapłani-egzorcyści, przepędzający upiory i złe duchy

siódma córka — będzie strzygą albo czarownicą. W wierzeniach cygańskich otrzyma od duchów ziemi i wody dar jasnowidzenia i wróżenia, będzie kontaktowała się z zaświatami i widziała rzeczy utajone

Smerdys — potężny mag na dworze Cyrusa Wielkiego (VI w.pne). Próbował dokonać zamachu na monarchę

Solomon ibn Gabirel — neoplatonik, poeta, działał w Hiszpanii w I poł. XI w. Stworzył golema, kobietę, która zajmowała się gospodarstwem.

Sopater — neoplatonik. Wraz z Aidesiosem z Kapadocji założyli szkołę pergameńską. Skazany na karę śmierci przez Konstantyna I za uprawianie i nauczania magii. Specjalizował się w magicznym zawiązywaniu wiatrów

starucha — w kulturze starożytnej Azji Mniejszej, wiedźma i znachorka; zajmowała się obrzędami magicznymi mającymi uwalniać ludzi od skażenia nieczystością, za którą uważano choroby i negatywne uczucia, zesłaną przez bogów lub zaistniałą za sprawą uroków

August Strindberg (1849—1912) — szwedzki dramaturg. Oprócz wiekopomnych dzieł zostawił rozprawy okultystyczne i alchemiczne. Zajmował się również praktyczną alchemią, usiłując wyprodukować złoto. W momentach nasilenia choroby, wierzył, iż widzi szatana... w osobie Stanisława Przybyszewskiego

Montagne Summers (1880—1948) — demonolog, znawca magii, duchów, wampirów. Czynił badania nad zjawskiem likantropii. Autor wielu książek

Emanuel Swedeborg — szwedzki uczony, matematyk, wynalazca (cenione odkrycia w mechanice), autor dzieł z dziedziny mineralogii i biologii, filozof, teozof, jasnowidz, okultysta, praktykował magię. Wyjaśniał związki zachodzące między światem ludzi i światem duchów, w czym pomagały mu objawienia i jasnowidzenia. Wybitne dzieła *Arcana Coelestia* (Tajemnice niebiańskie), *Nowy Kościół, Nowe Jeruzalem* i in. Przewidział datę swojej śmierci i zmarł zgodnie ze swym objawieniem

Sybilla, czyli Michalda(V w. pne) — prorokini z królestwa Saby, ofiarowała królowi Salomonowi trzy księgi (dziewięć wcześniej spaliła, gdy król nie okazał nimi zainteresowania), w których zapisano rzeczy przeszłe i przyszłe świata do Dnia Sądu Ostatecznego

papież **Sylwester II** (999—1003) — miłośnik wszelkich nauk i wiedzy tajemnej. Filozof, astronom, wynalazca wahadła. Z racji swej rozległej wiedzy, którą nabył m.in w uniwersytetach arabskich, pomawiano go o pakt z Szatanem

szaman — w tradycji ludów Syberii i Arktyki, opiekun kultu, natchniony kapłan, który pośredniczy pomiędzy ludźmi a światem duchów i ujarzmia przy ich pomocy tajemne siły przyrody

Szymon Mag — jeden z twórców filozofii gnostycznej, uczeń słynnego cudotwórcy Dositheusa. Uprawiał magię za pomocą demonów, konstruował myślące automaty, latał w powietrzu, leczył chorych. Współzawodniczył w czynieniu cudów z apostołami św. Piotrem i św. Pawłem. Współcześni uważali go za wielkiego czarnoksiężnika i cudotwórcę, oddawali mu cześć boską. Wymieniany w Biblii i *Złotej Legendzie*

T

taltosz — w tradycji węgierskiej szaman. W ekstazie przewiduje przyszłość, znajduje zaginionych ludzi i zagubione lub ukryte przedmioty, wskazuje miejsca skarbów utajonych w ziemi, leczy, wpływa na stan pogody, zaklina duchy przy pomocy bicia w bęben

Muhammad Taragaj (1394—1449) — nosił przydomek Uług-Beg. Wnuk Timura Wielkiego. Założyciel szkoły astronomicznej, twórca sekstansu. Autor dzieła *Nowe tablice gwiezdne:* rozważania teoretyczne, metody praktyki astronomicznej, zasady astrologii horoskopowej

Teb-Tengreri — słynny beki (zob.) na dworze Czyngis-chana, ukarany śmiercią za intrygi polityczne

templariusze — zakon rycerzy powołany do obrony pielgrzymów do Ziemi Świętej, założony w r. 1119 na gruzach świątyni Salomona. Z Cypru, gdzie przywędrowali w r 1291 podążyli do Francji. Oskarżeni o herezję, uprawianie czarnej magii i czczenie szatana, zostali osądzeni i spaleni w r. 1314 (zob. Jakub de Molay)

teomama — w kulturze azteckiej kapłan strzegący wypełniania obrzędów przynależnych bóstwu, opiekun kultu

Tiridades — pokonany władca Armenii, rezydent na dworze Nerona. Wtejmniczał cesarza w arkana sztuki magicznej, dokonywał krwawych rytuałów z użyciem ofiar ludzkich

tlamatini — w kulturze azteckiej mędrzec, filozof i poeta

św. **Tomasz z Akwinu** — uczeń św. Alberta Wielkiego (zob.). Oprócz znanych dokonań, studiował nauki tajemne, uznawał astrologię. Zniszczył skonstruowany przez swego nauczyciela automat uznawszy, iż było to dzieło inspirowane przez szatana

Tomas de Torquemada (1420—1498) — dominikanin, od r. 1483 wielki inkwizytor Hiszpanii. Dzieło jego życia to 16 tys. spalonych na stosie i ok. 100 tys. uwięzionych dożywotnio żydów, mahometan i neofitów podejrzanych o wyznawanie wiary przodków

Stanisława Tomczykówna — wydzielała ektoplazmę (małą Stasię, niekiedy pojawiał się Wojtek). W transie powodowała występowanie zjawisk telekinetycznych (drobne przedmioty), materializowała duchy. Prowadził z nią doświadczenia Charles Richet, Maria Skłodows-ka-Curie, J. Ochorowicz

Czarodziej Torralba — medyk na dworze Ferdynanda Katolickiego (1452—1516), licencjat teologii, najsłynniejszy czarnoksiężnik Hiszpanii. Miał za towarzysza czarta Zequiela, którego piekielne pochodzenie krył przed światem, twierdząc, że jest on dobrym duchem. Indagowany przez Inkwizycję wyznał, że jego współpracownik jest jednak diabłem, co wystarczyło, aby sędziowie... zwolnili czarnoksiężnika z więzienia

Tow Izrael Baal Shem (1700—1760) — teoretyk i założyciel chasytyzmu. Żydzi uważali go za wielkiego cudotwórcę

Johann Trithemius (1462—1516) — właśc. Johann von Heidenberg. Doradca książąt niemieckich, uważał się za największego maga wszechczasów. Gorliwy prześladowca czarownic. Autor słynnego traktatu o szkodliwej działalności czarownic *Antipalus maleficiorum* (Warownia przeciw czarom) i dzieła *Steganographia,* w którym miało znaleźć się wszystko, czego świat jeszcze nie poznał z dziedziny nauk tajemnych i czarnej magii. Twierdził, że posiada najlepsze formułki do zaklinania diabłów i czynienia czarodziejskich obrzędów, sekrety nikomu nigdy dotychczas nie ujawnione, tajemny alfabet, a wszystko to dzięki uprzejmości pewnej zjawy, która nawiedzała go nocą i napełniała mądrością. Po ośmieszeniu jego wystąpień przez Johana Wierusa w dziele *Polygraphia,* Trithemius zaprzecza, jakoby rzucał czary i praktykował magię

Jan Twardowski — według wywodu Ryszarda Bugaja polskim legendom, baśniom i utworom literackim o mistrzu Twardowskim, polskim szlachcicu sztuki tajemne uprawiającym, dał pożywkę lekarz i alchemik (1515—1573) z pochodzenia Niemiec Laurentius-Dhur--Twardowski. Mag i czarnoksiężnik brał udział w wywoływaniu ducha Barbary Radziwiłłówny. Prawdopodobnie został zamordowany po śmierci króla przez protektorów Barbary Giżanki, kochanki króla, która wcześniej grała ducha zmarłej żony Zygmunta Augusta. Wiadomo o Dhurze Twardowskim, że studiował medycynę i nauki tajemne w Wirtemberdze, wiedzę ukrytą także w Krakowie, znał pewnie Johanna Fausta i wielkich magów swoich czasów. Natomiast w rozpasanej legendzie był polski czarodziej wielkim w swej sztuce, a jego sława rozeszła się po świecie szeroko, boć to aż sam Goethe przybył do Krakowa, aby ujrzeć na własne oczy laboratorium na Krzemionkach, gdzie czarnoksiężnik Jan Twardowski i jego niemiecki kolega Johannes Faustus z zaprzyjaźnionymi czartami pospołu mieli dokonywać rzeczy niesłychanych

V

Basil Valentin (XIV—XV w.) — urodził się w Niemczech. Dominikanin, alchemik i mag. Specjalizował się w produkcji różdżek magicznych, filtrów miłosnych, chwytał zwierzęta przy pomocy zaklęć czarnoksięskich

vates — celtycko-walijscy kapłani biegli w sztuce wieszczenia. Prorocy

Arnoldo de Villa Nova (1235—1310) — kataloński medyk. Leczył przy pomocy talizmanów, które sam wytwarzał, a także stosował w medycynie leki pochodzenia roślinnego i chemicznego. Praktykował alchemię, jest autorem wielu cenionych traktatów alchemicznych

J.B. Mortin de Villefranche-sur-Saone (1583—1656) — matematyk, astronom, oficjalny astrolog dworu francuskiego. Autor *Apologia Gallica* (Obrona gallicka), dzieła astrologicznego

La **Voisin** — słynna wróżka i trucicielka obsługująca dwór Ludwika XIV. Wraz z księdzem Guibourgiem odprawiali obrzędy; aby rzucać czary miłosne, celebrowali czarne msze, używając do tych rytuałów części ciał zabijanych niemowląt. La Voisin została żywcem spalona na stosie

W

św. **Walpurga** (VIII w.) — angielska zakonnica, przeorysza zakonu w Heidenheim. Poświęciła życie misji szerzenia chrześcijaństwa i walce z pogaństwem i demonami. Modlitwa do św. Walpurgii skutecznie chroni przed każdym urokiem i czartowską gadziną. W nocy 30 kwietnia (jej święto) odbywa się doroczny zjazd szatanów i czarownic w celu omówienia planów złoczynienia ludzkości

wapiye — czarowniku Indian Arapaho. Pośredniczy pomiędzy swoim ludem a światem duchów i bóstw, zamawia choroby, kieruje tajemnymi siłami przyrody

Johannes Wierus (1515—1588) — uczeń Agrippy von Nettesheima. Lekarz i filozof. Bronił oskarżonych o herezję, piętnował fanatyzm i łagodził spory religijne oraz walczył z prześladowcami czarownic. Wyśmiał poważnego uczonego Jeana Bodina (zob.), który twierdził, jakoby pudel Agrippy był duchem piekielnym; nazwał bluźnierczym dzieło o magii *Steganographia* (opis rzeczy nieprzeniknionych) Trit-hemiusa. Napisał *De praestigiis daemonum et cantationibus ac venefi-cius* (0 omamieniach demonów jako też o czarach i otruciach). W Duseldorfie znajduje się tablica poświęcona pamięci obrońcy czarownic, J.W.

Oswald Wirth (k. **XIX** — **p. XX** w.) — słynny okultysta, autor cenionych rozpraw o tarocie

Erazm Witelon (1220—1270) — właśc. Erazm Ciołek. Uczony, badacz przyrody, metafizyk. Znał św. Tomasza z Akwinu. Autor traktatu o optyce. *Perspectiva, Philosophia naturalis* (Filozofia naturalna) i innych dzieł

Wojciech z Brudzewa (1445—1497) — astronom, matematyk, filozof, teolog, profesor Akademii Krakowskiej. Zajmował się również astrologią horoskopową

Wróżka z Endor (biblijna) — być może przodkini czarownic późniejszego średniowiecza, doby odrodzenia i oświecenia palonych na stosie ku uciesze chrześcijańskich diabłów. Na prośbę króla Saula wywołała ducha Samuela, aby ten wyjawił mu przyszłość. Zagniewany duch spełnił prośbę swego następcy i przepowiedział mu śmierć wnet po przegranej bitwie z Filistynami

wu — chiński szaman. W rytualnym tańcu wpływał na zjawiska przyrody, wypędzał złe duchy, zamawiał choroby, poznawał rzeczy zakryte

X

X-pulyaah — w folklorze jukateckim piękna czarodziejka albo straszna czarownica

Xipactonal — w wierzeniach azteckich pierwsza wróżka... czyli pierwsza stworzona przez bogów kobieta obdarzona wiedzą wróżbiarską. Otrzymała w darze kukurydzę, która była zarazem pożywieniem dla niej i jej rodziny, lekarstwem oraz przedmiotem magicznym służącym do wróżb i pomocnym w zaklęciach. Jej mąż Oxomoco zajmował się uprawą roli

Z

Ziplantawija — postrach dworu króla hetyckiego Tuthalija, wszechmocna czarownica, najmędrsza wiedźma, kapryśna i okrutna. Pamięć o niej przetrwała tysiąclecia

Zoroaster albo Zaratustra (ok. VII, VI w. pne) — pochodził z Persji. Reformator religijny mazdaizmu, prorok, cudotwórca, najwyższy mag, dawca nauk tajemnych

Zygmunt III Waza (1566—1632) — zajmował się praktyczną alchemią i magią. Posiadał bogatą bibliotekę wiedzy magicznej

III

KSIĘGI ŚWIATŁA I KSIĘGI CIEMNOŚCI

A

Abryz Komety z Astronomiczney i Astrologiczney Uwagi (1681); Kacper Ciekanowski Rozprawa o wpływie komet na historię świata oraz losy władców: wybuchy wojen, zawieranie traktatów, urodziny i śmierć królów, choroby morowe.

Agrippa
Księga czarnej magii wielkości i kształtów człowieka, zapisana formułami magicznymi, czarnym inkaustem, na purpurowym dziewiczym pergaminie.

***Almanach Cracoviense adannum 1477* (Almanach krakowski na rok 1474)**
Kalendarz astrologiczny i medyczny: zawiera wskazówki dla astrologów i lekarzy oraz prognostyki dla kraju. Jeden z najstarszych druków w Polsce.

***An Essay of the Reality of Apparitions* (1727)** (Esej o prawdziwości ukazywania się zjaw); John Dee (zob. Opisy seansów ze zjawami przybyłymi z zaświatów.

Atharwaweda (ok. 25000 — ok. 500 pne)
„Wiedza zaklęć magicznych". Zbiór przypowieści, zaklęć i obrzędów magicznych, opisy egzorcyzmów i ceremonii.

A True and Faithful Relation of What Passed for many years between Dr John Dee and Some Spirits (Prawdziwa i wierna relacja o tym, co przez wiele lat działo się pomiędzy Dr Johnem Dee i kilkoma duchami); John Dee (zob.) Opisy spotkań autora z duchami.

Awesta (ok. VI w. pne) Święta księga zoroastryzmu, 21 ksiąg: opowieści o bohaterach, pieśni, podania, hymny ku czci bóstw. „Widewdat" zawiera zaklęcia i egzorcyz-my przeciwko demonom.

B

Bardo Thódol (VIII w. pne) ***Tybetańska Księga Umarłych.*** Nauki o ciele i duszy, opis ceremoniału umierania. Demony istnieją w ludzkiej wyobraźni, podobnie jak życie, które jest niczym senne marzenie.

Bedenken von Hexen (1584) (Rozważania o czarownicach); Johann Ewich Lekarz z Bremy, opierając się na naukach głoszonych przez przyjaciela J. ierusa (zob.), podjął temat obrony kobiet oskarżonych o czary.

Bulla papieska (1501); papież Aleksander VI Borgia Upoważnia inkwizytorów do ścigania heretyckiej sekty czarowników i czarownic.

Bulla papieska (1503); papież Juliusz II Uznaje zjawisko przemieniania się heretyków, czyli sekty czarowniczej, w koty.

Bulla papieska (1521); papież Leon X Medyceusz Nakazuje rządowi weneckiemu, aby podporządkował się inkwizycji i przyjął obowiązek ścigania i karania czarownic.

C

Cartas eruditas y curiosas sobre los duendes (1777) (Listy uczone a ciekawe o krasnalach); ojciec Feijoo **Causae et Curae** (Przyczyny i leczenie chorób); św. Hildegarda (1098—1180) Księga przeoryszy klasztoru w Bingen: opisy roślin leczniczych, recepty do przygotowywania medykamentów, sposoby leczenia chorób.

***Cautio Cńminalis* (1**631) (Ostrzeżenie przed zbrodnią); Fryderyk Spee
Dzieło niemieckiego jezuity, pisane w formie pytań i odpowiedzi, dowodzi niesprawiedliwości, jakiej dopuszczają się sędziowie podczas prowadzenia procesów o czary.

Chilam Bałam (Księga kapłana Balama) Dzieło nieznanego autora napisane po konkwiście imperium Majów. Zawiera historię kraju, kosmogonię, opisy ceremonii religijnych i magicznych, a także proroctwa.

Christliche Bedenken und Errinuerung von Zauberey (1585) (Uwagi i przestrogi chrześcijańskie w sprawie czarownic -twa); Herman Witeking
Traktat profesora filozofii i matematyki skierowany przeciwko łowcom rzekomych czarownic.

Ciekawe opowiadania ze świata pozagrobowego. O strachach, upiorach, widmach, duchach i czarach ze zdarzeń prawdziwych (Warszawa, 1909) Ciekawe opowiadania...

Coe/i et terra (Niebiosa i ziemia); papież Sykstus V (1521-1540) Bulla skierowana przeciwko nekromantom, chiromantom i innym wróżom zabraniająca uprawiania sztuk odgadywania przyszłości.

Colección de canones de la Iglesia espańoia publicada en latin a expensas de nuestros reyes por el seńor don Francisco Gonzślez bibliotecario mayor... traducida al castellano por don Juan Tejado y Ramirez (Zbiór praw kościoła katolickiego wydany drukiem w języku łacińskim nakładem naszych królów przez pana don F.G. starszego bibliotekarza i przełożony na kastyliski przez don J.T. y R.) Prawa ustanowione na konsyliach w Toledo (633,636,639) i Santiago de Compostela (1056) nakazują karać czarowników za ich diabelską działalność.

***Computuschirometralis* (1**507) (Linie dłoni); Jan z Głogowa Najstarszy, wydrukowany w Polsce, traktat o chiromancji.

Curiosa y oculta filosofia (Alcala, 1694) (Ciekawa i tajemna filozofia); Eusebio Nieremberg Wywód o lamiach (zob.): wygląd zewnętrzny, obyczaje. Zdaniem autora są one wcieleniem diabła.

Czaraka-Samhita (ok. 100 pne — ok. 100 ne) (Zbiór Czaraki) Autor, niejaki Czaraka, dokonał spisu leków oraz obrzędów magicznych, pomocnych w zwalczaniu chorób, jakimi posługiwał się wielki nauczyciel medycyny, mędrzec Atreja z Takszasili.

Czarna Księga
Średniowieczne dzieło magiczne nieznanego autora. Zbiór zaklęć, inwokacji, opisy rytuałów i ceremonii czarnoksięskich.

Czarna Kura
Słynna średniowieczna księga czarnoksięska.

Czarownica powołana albo krótka nauka i przestroga ze strony czarownic, zebrana z rozmaitych doktorów tak w prawie Bożym jako i świeckim biegłych dla ochrony i poratowania sumienia osobliwie na takie sądy wysadzonych (Poznań, 1639) Autor (anonimowy) uważa, że magia to sztuka czartowska i ostrzega jej zwolenników, aby stronili od niej przez wzgląd na wiarę w Boga oraz wskazuje na nieuctwo sędziów, którzy torturami zmuszają niewinne kobiety do przyznawania się do czynów nie popełnionych.

Czerwony Smok
Jedno z ważniejszych dzieł poświęconych czarnej magii, średniowieczny autor anonimowy.

D

Daemonolatria (1595) (Służba diabelska); Nicolas Remy Dzieło osławionego generalnego prokuratora i tajnego radcy księcia lotaryńskiego. Wielki nieprzyjaciel czarownic stracił tysiące kobiet i dzieci, osobiście uczestniczył w torturach i kaźniach. Dokonał spisu niecnych czynów służebnic szatana oraz opisał męki, jakie sprawiedliwie cierpiały za karę.

De betooverde wereld (1691) (Świat zaczarowany); Baltazar Bekker Holenderski teolog zebrał krążące wśród ludu opowieści o diabłach, upiorach i czarach i stwierdził, że wszystkie te historie są urojeniami ludzi zabobonnych, niemniej uznał istnienie złych i dobrych duchów, a nawet podał ich imiona i charaktery. Dowodził ponadto, że Bóg nie dał

Szatanowi takiej mocy, aby mógł on omamić człowieka i wejść z nim w kontakt, a czarownice nie istnieją.

De errore profanum religiorum **(IV** w. ne) (O błędach pogan); Firmicus Maternus Opisy obrządków i ceremonii pogańskich, które należy tępić, a pogan, dowodzi autor, surowo karać.

De Genio. Penate et Lare (Córdoba, 1633) (0 Geniuszu. Penaty i Lary); Torreblanca Autor dowodzi, że *duendes* (rodzaj krasnali) istnieją, ale nie są to całkiem diabły. Czynią one wiele zgiełku, strzegą skarbów i, jeśli chcą, szkodzą ludziom.

De incertitudine et vanitate scientiarum (1510) (0 niepewności i marności nauk); Agrippa von Nettesheim Znakomity uczony i uznany czarnoksiężnik potępia zbrodniczą działalność inkwizycji tropiącej czarowników i czarownice.

Demonologa (1597) (Demonologia); Jakub I, król Szkocji i Anglii Księga o czarownikach i czarownicach. Wybitny znawca materii występuje przeciwko J. Wierusowi (zob.) i Scottowi (zob.) dowodząc, iż Szatan postanawiając podbić świat, sprzymierzył się z katolikami oraz przymusił protestantów do uprawiania praktyk czarnoksięskich. Aby zapobiec jego zwycięstwu, należy karać śmiercią zauszników Diabła. Co też ochoczo czyniono.

De mutationibus *aeris* (1455) (O zmienności sfer niebieskich); Piotr Gaszowiec Traktat astrologiczny.

De Lamiis (1489) (0 lamiach); Ulryk Molitor Czarownice nie posiadają nadprzyrodzonych mocy czynienia zła ani też nie latają w powietrzu, aby udać się na spotkanie z czartami na sabat, natomiast owszem, ulegają pokusom diabła i miewają urojenia, za co należy je karać śmiercią, bowiem odwróciły się od Boga. Tak to uczony nieśmiało próbował zapobiec procesom o czary.

De ***lamiis*** (1644) (0 lamiach); Johannes Wierus Streszczenie i uzupełnienie dzieła *De prestigiis daemonum...* (zob.). Autor dowodzi, chcąc zapobiec polowaniom na czarownice, a równocześnie nie narażając się kościołowi, że procesy o czary są dziełem samego diabła, który omamia bogobojnych sędziów i inkwizytorów.

De lapide philosophorum (1604) (O kamieniu filozoficznym); Michał Sędziwój Traktat o alchemii, poszukiwaniu i naturze kamienia filozoficznego.

De natura daemonum (O naturze demonów); Erazm Witelon Najstarszy wydany w Polsce łaciński traktat o demonach.

De praestigiis daemonum et incantationibus ac venefi-ciis (1563) (O omamieniach demonów jako też o czarach i otruciach); Johannes Wierus Autor próbuje oświecić nieuczonych acz zawziętych inkwizytorów i sędziów i uratować od stosu posądzone o czarownictwo kobiety. Demony, owszem, istnieją—wyliczył z imion i charakteru działalność 69 demonów — i reagują na zaklęcia czarowników w ten sposób, że zsyłają na nich zwidy i halucynacje. Swoje dzieło skierował przeciwko głupocie i obskurantyzmowi osławionego *Miota na czarownice.*

De spectris (1570) (O zjawach); Ludwig Lavater Spis duchów i zjaw oraz rozprawa o wszelkiego rodzaju zjawiskach nadprzyrodzonych.

De triplici vita (O trójdzielności życia); Marsilio Ficino Astrologia jest nauką o charakterze człowieka, dlatego należy poznać swą gwiazdę oraz własną naturę, od której zależą nasze działania. Astrologia i medycyna wespół pomogą człowiekowi zachować zdrowie i przedłużyć życie.

De Vegetabiiibus libri VII (O roślinach ksiąg VII), św. Albert Wielki Opis właściwości i zastosowanie ziół w leczeniu chorób.

DeZiferis (O szyfrach) (Neapol, 1563); Gambattista delia Porta Traktat o piśmie tajemnym czyli o tekstach szyfrowanych. Nauka o szyfrach była jednym z działów wiedzy tajemnej. Powstawały one przy pomocy demonów i tak samo były odczytywane.

Diabeł przeciwko diabłu
Dzieło dominikanów napisane w odpowiedzi na satyryczny utwór Jana Bohomolca *Diabeł w swojej postaci,* w którym autor nie negując istnienia piekieł i czartów, ośmiesza przesądy i zabobony.

Die Nichtigkeit der Hexerei und Zauberkunst (1766) (0 nicości czarostwa i sztuki czarnoksięskiej); Dell Osa Autor, augustianin eremita, dowodzi niekompetencji sędziów i inkwizytorów i oskarża o dokonywanie oszustw w procesach o czary.

Discours de sorciers **(1**602) (Traktat o czarownicach); Henry Boquet Osławiony sędzia czarownic dzieli się swoimi doświadczeniami w prowadzeniu procesów o czary, opisuje tortury, notuje zadawane męczonym pytania oraz ich odpowiedzi, które zawsze dowodzą winy kontaktowania się i wypełniania woli diabłów.

Discovery of Witchcraft **(1584)** (Traktat o czarownictwie); Reginald Scott Sędziowie prowadzący procesy o czary dopuszczają się karygodnych oszustw.

Oisguisitiones magicae (1590) (Badania nad magią); Martin Del Rio Hiszpan, wielkorządca w Niderlandach, profesor uniwersytetu twierdzi, że Johannes Wierus (zob.) jest wysłannikiem Szatana i z jego upoważnienia broni czarownice i heretyków.

Disquisitionum magicarum librisex (Wenecja, 1616) (Badań nad magią ksiąg sześcioro); Martin Del Rio Autor dokonuje klasyfikacji demonów. Krążące po Hiszpanii *duendes* (rodzaj krasnali) są wcielonymi diabłami, które między innymi zajmują się nauczaniem czarnoksiężników sztuk diabelskich w jaskiniach Salamanki i Toledo.

Divinarum institutionum (IV w.) (O zwyczajach wróżbiarskich); Laktancjusz Istnieją dwa rodzaje demonów: uwiedzione przez Szatana anioły oraz dzieci uwiedzionych aniołów poczęte z córami ziemskimi. Demony są ludziom wrogie, ich to zasługą jest powstanie bezbożnych nauk magicznych, wróżbiarstwa, nekromancji oraz astrologii.

Duendes y espiritus familiares (1781) (Duendes oraz duchy domowe); ojciech Feijoo Podważa istnienie *duendes* twierdząc, iż nie są one istotami diabelskimi lecz raczej mitologicznymi i... nie szkodzą ludziom.

E

Edda

Tzw. prozaiczna: rozprawa Snorre Sturlusona (XIII w.), islandzkiego poety, na temat mitologii starożytnych Germanów. Tzw. poetycka: anonimowy zbiór pieśni o bogach i herosach skandynawskich.

Eine Teufelneurose im 17 Jahrhundert (Opętanie u siedemnastolatka); Zygmunt Freud Słynny psychoanalityk opisuje przebieg choroby malarza Kristophera Haitzmana, który podpisał pakt z diabłem, a potem, przerażony swym czynem, poprosił księży o dokonanie egzorcyzmów.

***Elementy astrologii* (IX w.);** Muhammad al Fargani
Bogate źródło, podręcznik średniowiecznej astrologii.

El ente delucidado (XVII w.) (Zwodnicza istota); ojciec Fuentelapena Autor, kapucyn, dowodzi w swym ponad pięćset stron liczącym dziele, iż *deundes,* lamie, *trasgos,* zjawy i widziadła nie mają związków z diabłami. Istnieją oczywiście i są nadnaturalne. Zakonnik z lubością opisuje ich niezwyczajne zachowania, szczególnie zaś kopulacje, niezwykłe ciąże i porody oraz zapewnia, że te istoty żyją sobie spokojnie nie wadząc nikomu.

El Gran Grimorio de/Papa Honori o (Wielka Czarnoksięska Księga Papieża Honoriusza)
Kompendium średniowiecznej wiedzy magicznej. Dzieło przypisywane papieżowi Honoriuszowi VIII.

Enchiridion
Podręcznik do nauki czarnej magii: zawiera formuły magiczne, inwokacje, opisy obrzędów służących do osiągania wielkich celów. Dzieło, jak się powszechnie sądzi, podarował cesarzowi Karolowi Wielkiemu papież, św. Leon III (795—813).

Enuna Anu Enlil (przełom II i I tysiąclecia pne)
Słynny sumeryjski zbiór przepowiedni astrologicznych

Exorcizandis Obsessis a Demonio (Wypędzanie demona z opętanego) Księga o demonach i egzorcyzmach przypisywana papieżowi, św. Leonowi III.

F

Flagellum haereticorum fascinariorum, N. Jaquier
Wcześniejsze od *Młota na czarownice* dzieło francuskiego inkwizytora pouczające, jak najskuteczniej karać heretyków i czarownice za służenie diabłom.

Fortalicium fidei (1459) (Twierdza wiary); Alfonso de Spinosa Autor, franciszkanin, spowiednik króla Jana Kastylijskiego, profesor teologii w Salamance nawołuje do karania śmiercią żydów i mahometan, bowiem dokonują oni mordów rytualnych i profanują hostię. Niszczyć należy także czarownice, gdyż służą one Szatanowi.

Fuero juzgo en latin y *castellano eon los mas antiguos* ***y preciosos códigos por la Real Academia Espańola***
(1815) (Zbiór praw po łacinie i kastylijsku wraz z najstarszymi i najcenniejszymi kodeksami wydany przez Królewską Akademię Hiszpańską) Zbiór praw skierowany przeciwko czarnoksiężnikom i ich klientom.

G

Geschichte des Glaubens an Zauberei und damonische Wunder (1818) (Dzieje wiary w gusła, czary i cuda diabelskie); Georg Konrad Horst Zbiór aktów procesów o czary w Lindheim w Niemczech.

Gliniane tablice
660 egzemplarzy. Należały do biblioteki króla asyryjskiego Assurbanipala (668—625 pne). Opisy leczenia rozmaitych chorób — zadawanych przez bogów i demony — przy pomocy zaklęć, obrzędów, oraz leków zrobionych z materiału roślinnego, mineralnego oraz przy zastosowaniu zabiegów chirurgicznych znanych współczesnej medycynie.

H

„Hejnał"
Słynne pismo poświęcone wiedzy ezoterycznej, spirytyzmowi, zjawiskom nadnaturalnym itp. ukazujące się w Krakowie do czasów wojny.

Herbarz Polski (1613); Marcin z Urzędowa Liczy 1540 stron. Wiadomości o roślinach leczniczych, sposoby przygotowywania oraz stosowania medykamentów ziołowych.

Historia Naturalna, Pliniusz Starszy (23—79) W dziale przeznaczonym naukom tajemnym autor, przeciwnik czarno-

księstwa, wymienia środki magiczne używane do leczenia chorób, podaje recepty magiczne, zarazem piętnując magię jako naukę bezwartościową, która opiera się na ułudzie i uczy trucicielstwa, gani zwolenników tejże za uprawianie „potwornych praktyk", zaleca zwrócić się ku medycynie, gdyż tylko ona jest prawdziwą nauką.

Hóllenzwang (Wyzywanie Piekła); Johann Faust Księga, jak się zdaje, bezpodstawnie przypisywana Faustowi, jest raczej kompilacją wcześniejszych i współczesnych wielkiemu czarnoksiężnikowi dzieł magicznych o demonach, piekle, nekromancji, obrzędach, zaklęciach, inwokacjach. Występuje w niej posłuszny Faustowi demon, czart Mefistofiles.

I

Index librorum prohibitorum (1559), (Indeks ksiąg zakazanych); papież Paweł IV

Index et Catalogus librorum prohibitorum (1583) (Indeks i Katalog ksiąg zakazanych) przygotowany przez hiszpańskich inkwizytorów spis zakazuje czytania i drukowania ksiąg, pism, traktatów dotyczących wróżb, czarów, guseł, recept magicznych, wywoływania demonów, rzucania uroków, a także wzbrania używania nazw oraz imion mających związek z uprawianiem sztuk czarnoksięskich.

Informacja o początkach i dalszym progresie cudownego miejsca łagiewnickiego (Kalisz, 1723); Marcin Kałkowski Gwardian klasztoru w Łagiewnicach opisuje przypadki wypędzenia diabłów z opętanych oraz sposoby, jakich chwyta się czart kusząc ludzi, aby służyli mu jako czarownicy i czarownice.

In Ponzinibium (Przeciw Ponzinibiuszowi); Bartolomeo Spina Zob. *Tractatus de lamiis.* Dominikanin, autor *Novus Ma/leus Maleficarum* (Nowy Młot na Czarownice) broni stanowiska inkwizytorów w sprawie ścigania czarownic, wysuwając argument, że skoro Kościół potwierdza działalność czarownic, to znaczy, że one istnieją, bowiem Kościół jest nieomylny.

J

Jardin de flores curiosas... (1570) (Ogród kwiatów ciekawych); Antonio de Torquemada
Duendes, twierdzi autor, to groźne diabły domowe i trzeba wypędzać je egzorcyzmami.

Jeżeli miasto...
Babiloński zbiór przepowiedni sytuacyjnych. Wróżenie polega na wyciąganiu wniosków z obserwacji danej rzeczy, postaci, zjawiska meteorologicznego, zachowania świata przyrody itp., także z interpretowania snów, analizowania znaków astralnych oraz odczytywania wróżby według dni i miesięcy urodzin.

K

Kalendarz Uniwersalny (Sandomierz, 1750) Wydany przez jezuitów. Sposoby wypędzania złego ducha z opętanego, recepty na leki przeciw czarom i urokom, ciekawe wiadomości o diabłach, czarownicach i upiorach.

Kalewala (1815); Eliasz Lónnrot Fińska epopeja narodowa zbudowana z zebranych przez E.L pieśni ludowych.

Katalog magii Rudolfa (XIII) Spis guseł i zabobonów, śląskich i niemieckich, dokonany przez brata Rudolfa z przeznaczeniem dla księży spowiedników. Księga została znaleziona w klasztorze w Rudach Raciborskich.

Kausika-Sutra
Staroindyjska księga ucząca praktyk magicznych. Zawiera opisy rozmaitych rytuałów, teksty zaklęć, hymnów, wiadomości o właściwościach ziół oraz wskazówki, jak je należy stosować itp.

Kłódki Salomona
Nazwa pochodzi od „kłódki Salomonowej", czyli kilku kółek uwieszonych na obręczy, które można otworzyć tylko znając tajemnicę. Najsłynniejsze dzieło magiczne wszechczasów, przypisywane królowi Salomonowi, zawiera pełny spis znanych w starożytności formuł magicznych

oraz obrzędów czarnoksięskich. Nosi także nazwy *Tajemnica tajemnic* i *Prawdziwa księga magiczna*.

Kodziki (Kronika dawnych zdarzeń) Powstała na rozkaz japońskiego cesarza Temmu, wydana w r. 681. Obejmuje kosmogonię, czyny bogów i bohaterów, wyprowadza rodowód cesarzy od boskich przodków (dopiero pod naciskiem Amerykanów cesarz Hirohito w r. 1946 oficjalnie zrezygnował z dogmatu o boskim pochodzeniu swojej dynastii), zawiera obrzędy magiczne **i religijne** odprawiane przez bogów i ludzi.

Kroniki Inków, Porno de Ayala Spisywane przez **wiele** lat i ukończone w r. 1613 zawierają dzieje preinkaskiej i inkaskiej kultury Indian z Peru, opisy obrzędów religijnych i magicznych, formuły i modlitwy oddalające zło i choroby, system tłumaczenia snów pomocny w stawianiu diagnozy chorób oraz w przepowiadaniu przyszłych wydarzeń.

Księga szósta i siódma Mojżesza *czyli* ***magiczno-sym-patyczny skarbiec, to jest Mojżesza magiczna sztuka czarodziejska i tajemnica wielkich tajemnic*** (wydano w Warszawie w 1921 r.) Autor anonimowy, treść w tytule.

Księga tajemnic Henocha
Ponieważ Henoch obcował z Bogiem, kabaliści uważają, iż posiadał on jakoweś boskie tajemnice. Najczęściej wykorzystywana w Kabale.

Księga Twardowskiego albo ***Liber magnum*** (Wielka księga); Paweł Źidek To wielkie dzieło encyklopedyczne dostało się pod koniec XV w. do Biblioteki Jagiellońskiej i zostało ukryte z uwagi na zawarte w nim nauki husyckie. Znalezione w XVIII w. zyskało miano „księgi Twardowskiego", ponieważ znaleziono w nim obszerny dział poświęcony magii i demonologii. Faktycznym autorem jest Paweł zwany Źidkiem z Pragi (zob.).

Księga Umarłych
Okryta była tajemnicą i znali ją tylko kapłani, pozostali poznawali jej treść dopiero po swej śmierci znajdując papirusowe zwoje w sarkofagach. Zawierała zbiór przepisów religijnych i magicznych, pomocnych duszy zmarłego podczas podróży w zaświaty, także kosmogonię, mity o pochodzeniu i dziejach bogów, przykazania kultowe i prawa regulujące życie społeczne oraz tajemną wiedzę kapłanów.

***Księga** wizytacji* (1540); Petrus Palladius Dzieło duńskiego biskupa luterańskiego. Wezwanie wiernych do tropienia czarownic oraz tych wszystkich, którzy modlą się na sposób katolicki, czyli odprawiają obrzędy czartowskie. Sprawozdania z procesów i ewidencja skazanych na karę spalenia na stosie.

Księgi Tagesa albo ***Acheruntika***
Pisane były po etrusku, prawdopodobnie wierszem, i uczyły sztuki wieszczenia. Przetłumaczone na łacinę znane są pod nazwą *Acheruntika.* Zaklęcia, opisy praktyk magicznych mających na celu odsunięcie w czasie spełnień nieodwracalnych wyroków losu.

Księga Umarłych piastunki Kai
Zwój papirusowy będący częścią *Księgi Umarłych* (zob.) — znajduje się w posiadaniu Muzeum Narodowego w Warszawie.

Księgi Sybil lińskie
Ułożone przez jedną z sybilli, kapłankę Apollina, zawierają przepowiednie dla świata do końca jego istnienia.

L

Letters on Demonology and Witchcraft (1830) (Listy o demonologii i czarownictwie); Walter Scott Słynny autor powieści wypowiada się na temat zjaw, duchów i fenomenów nadprzyrodzonych.

Liber Dictus Thesaurus Thesaurorum et Rosarium Philosoforum (Księga zwana Skarbcem Skarbców i Różą Filozofów); Arnold de Villanova Traktat o chrześcijanach Różokrzyża. Idee i cele bractwa.

M

Magiae naturalis (od r. 1560 do 1589) (Magia naturalna); Gambattista delia Porta Magia dzieli się na naturalną, która służy badaniu i poznawaniu tajemnych sił przyrody, oraz czarnoksięską działającą na szkodę człowieka.

Me

W sumeryjskiej mitologii księgi przeznaczenia, nieodwracalne prawa znajdujące się pod opieką stwórcy ludzi, boga-mędrca. Nauki, przepisy obrzędowe, prawa religijne i społeczno-państwowe, przeszłe i przyszłe dzieje świata.

Miscellanies (1696) (Rozmaitości); John Aubrey
Zbiór opowieści o duchach i zjawach grasujących w Anglii.

Miot na czarownice (Kraków, 1614) *{Maileus maleficarum,* 1486); Jakub Sprengel, Henryk Institoris Osławione dzieło profesora teologii oraz inkwizytora. Autorzy w części instruktażowej uczą prowadzić procesy o czary, rozpoznawać czarownice, torturować oraz karać przykładnie spaleniem żywcem na stosie. W części oskarżycielskiej obaj wtajemniczeni dokonują spisu przewinień służebnic i służebników czarta przeciw Bogu i rodzajowi ludzkiemu. Między innymi oni to powodują susze, gradobicia, niszczenie plonów, pomór bydła, epidemie, a także odbierają krowom mleko. Ponadto czarownice obcują cieleśnie z diabłami i rozpleniają po świecie czarcie nasienie, pożerają dzieci, chrzczą noworodki w obrzędzie piekielnym i inne czynią bezeceństwa. Dzieło kosztowało ludzkość wszystkich niemalże kontynentów ponad milion straconych, z czego najwięcej, bo około sześciuset, siedmiuset tysięcy w samych Niemczech, ojczyźnie autorów. Polski tłumacz, Stanisław Ząbkowic, w miejsce rozdziałów o sposobach sądzenia i karania czarownic włączył *Księgę o czarownicach* niemieckiego teologa Jana Nidera oraz *Dialog o czarownicach* doktora praw Ulryka Molitora.

Moje widzenie świata (1976); ks. Czesław Klimuszko

Najnowszy bajarz polski. Ciekawe historie o diabłach i czarownicach oraz zaklętych skarbach i o strachach
Dzieło wydane w Warszawie na początku XX w.

Najstarszy podręcznik medycyny (ok. 2200 — ok. 2100 pne) Gliniana tabliczka zapisana receptami przez nieznanego sumeryjskiego lekarza. Przekładu dokonali dwaj znawcy pisma klinowego Samuel Kramer i Martin Levey.

Nowe Ateny (połowa XVIII w.); ks. Piotr Chmielowski W czterotomowej encyklopedii wiadomości wszystkich znajdują się między innymi rozdziały: „Jadów i czartowskich zdrad matka Thessalia. Puszka Pandory pod pokrywką dobroci nieszczęść, chorób, i śmierci pełna albo o czarcie, opętanych, czarnoksięstwie i czarach i upiorach scienda. 0 magii i czarnoksięstwie".

O

Ogród rozkoszy ziemskich; Hieronim Bosch Słynne dzieło malarskie. Symbolika astrologiczno-alchemiczno-chrześ-cijańska.

Oneirocriticon (ii **w.** pne); Artemidor Daldianos Jedna z najstarszych i najbardziej „zaczytanych" przez ciekawskich starożytności, średniowiecza i czasów obecnych (A. Krawczuk, *Sennik Artemidora)* ksiąg tłumaczących sny, ułożona przez greckiego wieszcza.

O prawdziwym i mniemanym czarostwie; Cornelis Loos Autor, ksiądz katolicki, sprowadzony do Trewiru w celu napisania rozprawy przeciwko J. Wierusowi (zob.) w rezultacie wydał traktat, w którym wziął w obronę niewinnie skazywane na śmierć kobiety. Pisywał do możnowładców i przedstawicieli władz kościelnych przekonując ich, że należy zaprzestać prowadzenia niesprawiedliwych procesów o czary i torturowania oskarżonych.

O sympatii i antypatii wśród istot żyjących i kamieni;
Bolos (ok. 200 pne) Zbiór recept alchemicznych greckiego autora, który przeszedł wszystkie stopnie wtajemniczeń egipskich kapłanów i poznał ich nauki sekretne.

O wróżbiarstwie; Cyceron (106—43) Pisał o bóstwie opiekuńczym Sokratesa oraz o praktykach magicznych swoich współczesnych. Uważał, iż wróżbiarstwo jest sztuką szkodliwą, gdyż wiedzie do fatalizmu, jako że nie można, nawet znając przyszłość, odwrócić ustalonego biegu wydarzeń.

p

Pamiętnik jasnowidza (1976); Józef Mustafa Marcinkowski

Pandaemonium (1684); Richard Bovet Rozprawa o czarach i duchach. Zachowanie, obyczaje, sposoby objawiania się, cele przybywania z zaświatów, ulubione miejsca...

Papirus Ebersa **(ok. 1**555 pne) Zwój papirusowy (odkupił go Georg Ebers, egiptolog, od pewnego Araba w r. 1873) długości ponad dwadzieścia metrów. Spis leków, roślin leczniczych, 900 recept rozmaitych medykamentów, rytuały magiczne i zaklęcia odpowiednie dla danych chorób i do przeganiania demonów z ciała ludzkiego oraz leczenie pozamagiczne, jak na przykład chirurgia.

Partidas (Świadectwa); Alfons X (1221—1284) Rzecz o wróżbitach, zaklinaczach złych duchów, czarownicach, złych czarach oraz o obrzędach białej magii ku pożytkowi ludzi odprawianych.

Picatrix

Podręcznik magii. Dzieło, napisane w j. arabskim przetłumaczył na hiszpański w r. 1256 król Alfons Mądry. Człowiek jako mikrokosmos złączony z makrokosmosem jest w stanie przy pomocy praktyk magicznych podporządkować sobie siły tegoż makrokosmosu i powodować, przy ich pomocy, zjawiska nadnaturalne. Władzy człowieka mogą podlegać planety, gdyż posiadają dusze; Opisy rytuałów magicznych, zaklęcia przyzywające duchy itp. Wtajemniczeni z epoki średniowiecza twierdzili, iż P. jest księgą przeklętą i jej czytanie grozi karą wiekuistego potępienia.

Pogrom czarnoksięskie błędy, latawców zdrady i alchemiczne fałsze (1595), Stanisław z Gór Poklatecki Skierowany przeciwko sztuce alchemików traktat przestrzega chętnych eksperymentatorów przed poszukiwaniem metod otrzymywania złota, gdyż takowe nie istnieją, bowiem nie można przechytrzyć natury i wytwarzać kruszców, które są jej dziełem. Czarowników, czarownice i alchemików należy surowo karać, gdyż są oni wspólnikami diabła.

Popol Vuh (Księga Rady) Święta księga Majów-Kiczów z Gwatemali znana dzięki szesnasto-wiecznemu zapisowi. Obrzędy magiczne i religijne, kosmogonia, dzieje bogów i herosów.

Postępek prawa czartowskiego przeciw narodowi ludzkiemu (1570)
Dzieło polskiego autora anonimowego: dzieje Adama i Ewy, proces sądowy prowadzony przeciw ludziom i Chrystusowi, przy czym oskarżycielami są czarty, które dowodzą, iż mają prawo do sprawowania władzy nad światem; nauki czarnoksięskie oraz spis czartów (jest ich 47), sióstr tychże (w liczbie 20), diabłów (33) i ich siostrzyc (7) polskich i cudzoziemskich.

Praktyka kryminalna (1769); Jakub Czechowicz Podręcznik postępowania sądowego w sprawach czarownic, czyli jak rozpoznawać, sądzić i karać czarownice. Szczegółowy podział czarowników i czarownic na gatunki i rodzaje. Dzieło przestrzega bogobojnych przed przewrotnością i złą wolą diabłów i czartów.

Prawdziwy ognisty smok albo władza nad duchem niebios i piekieł i nad mocarstwami ziemi i powietrza (przełom XIX i XX w.)
Przeróbka średniowiecznego traktatu o magii. Dzieło wydane przez Bartelsa w Weissensee.

Praxis eclesiastica etsaecularis (XVI w.); Gonzalo Suarez de Paz (Prawa kościelne i ziemskie) Zbiór przepisów prawnych przeciwko czarownikom, czarownicom i stręczycielom używających praktyk magicznych w celach osiągnięcia sukcesów miłosnych i innych.

Problem zła (1930—1931); ks. Leon Pellowski Tytuły ciekawszych rozdziałów: „Mistyka piekła. Czy widziałeś diabła? Czy szatan w godzinie śmierci przyjdzie? Próżnia w piekle. Dusza potępiona w szponach szatana".

Prodición y destierros de los moriscos de Castilla hasta el Valle de Ricote (1614) (Zdrada i wypędzenie Maurów z ziemi kastylijskiej do doliny Ricote); Marcos de Guadalajara Zakonnik, zasłużony dziejopis, podaje, iż jednym z powodów przepędzenia Maurów z Kastylii były knowania tego narodu przeciw królestwu wykryte dzięki sztuce magicznej czarownicy pochodzenia mauretańskiego.

Przepowiednie

Apokalipsa św. Jana Dzieje ludzkości do czasu powtórnego przyjścia Chrystusa i Dzień Sądu Ostatecznego po ostatniej bitwie w miejscu zwanym Armaggedonem.

Centuries ***astrologiques,*** Nostradamus (1503—1566) Obraz losów świata od czasów współczesnych wielkiemu wizjonerowi do roku ok. 2100. Oprócz sprawdzonych przepowiedni, dotyczących stuleci, które po nim nastały, szczególnie trafne dla epoki napoleońskiej, I i II wojny światowej, a także dotyczące, jak twierdzą niektórzy interpretatorzy, wydarzeń w Czernobylu, jak również zapowiedź wyboru „słowiańskiego papieża", gorliwy czytelnik znajdzie proroctwa obejmujące najbliższą i nieco dalszą historię władców i krajów. Niebawem, bo w r. 1999 nastąpi restauracja monarchii we Francji za sprawą Henryka Szczęśliwego Bourbona, który panował będzie długie lata i uczyni Francję światową potęgą. Wybuchnie wielka wojna z Anglią i Włochami, król udzieli poparcia zagrożonemu papieżowi, zwycięży. Jeden z jego następców rozpęta wojnę z Niemcami i Włochami, wystąpi przeciwko Watykanowi. Żywioł niemiecki zaleje Europę, potem nastąpi długi okres pokoju. Przepowiednie Nostradamusa utrzymywały Hitlera w wierze w zwycięstwo Niemiec.

Ewangelia według św. Łukasza
Zapowiedź przyjścia Chrystusa, które poprzedzą wielkie wojny, klęski żywiołowe, znaki na niebie i ziemi.

Księga Ezechiela
Kiedy nastąpi oblężenie Jerozolimy, nadejdzie dzień Sądu Ostatecznego.

Księga Henocha
Zwana również przez kabalistów „apokalipsą końca świata". Zapowiadają oni nadejście końca świata wraz z rokiem 2000.

Księga Zachariasza
Kiedy Żydzi odbudują swoje państwo w Izraelu, nastąpi oblężenie Jerozolimy, a potem Dzień Sądu Ostatecznego.

Objawienia w Fatimie

Pierwsze miało miejsce w r. 1917. Zakonnicy Łucji objawia się Matka Boska, przekazując rady i ostrzeżenia dla świata. Treść tych przesłań znają wyłącznie następujący po sobie papieże. Po jednym z objawień siostra Łucja poinformowała o mającym nastąpić zamachu na papieża Jana Pawła **II.**

Proroctwo siostry Eleny Włoska zakonnica ostrzegała Mussoliniego przed zawarciem paktu z Hitlerem. Zapowiedziała jego klęskę i Zwycięstwo Związku Radzieckiego. Na kopule bazyliki św. Piotra miała zawisnąć czerwona flaga.

Proroctwo św. Hieronima

Nim nadejdzie Sądny Dzień, ludzkość doświadczy straszliwych katastrof, rzeczy dotąd niesłyszanych i niewidzianych.

Przepowiednia „Czeladnika"

Nawiedzony Węgier (ur. w r. 1908, zamieszkały w Niemczech) zapowiedział nadejście Lucyfera, antychrysta, który na czele złych duchów nękać będzie straszliwie ludzkość aż do końca świata, który to kres niebawem nastąpi.

Przepowiednia Jeane Dixon

Zapowiedziała komunizm w Chinach, śmierć Kennedy'ch, Martina Lutra Kinga, Marylin Monroe, Gandiego oraz kataklizm pochodzenia kosmicznego wraz z równoczesnym wybuchem wielkiej wojny.

Przepowiednia Epithanusa

Zakonnik klasztoru benedyktynów w Saint Gallen w Szwajcarii. Znana już w r. 1084, zapowiada wielką wojnę wschodu z zachodem i niewyobrażalną ilość zabitych.

Przepowiednia przeora Eustachiusza

Przeor klasztoru benedyktynów w r. 1449 zapowiedział „potop szwedzki", rozbiory, powstania, utworzenie Polski, pojawienie się „księcia pokoju" (czyli polskiego papieża) oraz czasy pomyślności dla Polski za sprawą króla „którego długi czas nie chcieli, lecz potem przyjmą go z radością", co według obliczeń specjalistów ma nastąpić w r. 1991. Napisaną po łacinie przepowiednię wydrukowano po raz pierwszy po niemiecku w Bremie w r. 1758, a przetłumaczono na j. polski w ubiegłym wieku.

Przepowiednia holenderska

Pochodzi z lat 1954 i 1955. Zapowiada wielką wojnę Stanów Zjednoczonych ze Związkiem Radzieckim.

Przepowiednia Aloisa Irlmaiera

Pochodzi z połowy XX w. Zapowiada Rooseveltowi przymierze ze Związkiem Radzieckim. Następnie wybuchnie wielka wojna nuklearna, kataklizm kosmiczny, zagłada Anglii i wielu krajów, które zostaną wchłonięte przez morze, ucieczka papieża z Watykanu „po trupach kardynałów", koronowanie króla nowej monarchii, rewolucja i wojna domowa w Związku Radzieckim, wielkie mordy, głód, epidemie, potem nastanie okres szczęśliwości i pokoju.

Przepowiednia Jamesa Jonesa

Kapłan Świątyni Ludu ogłosił, iż nadszedł czas Wielkiej Apokalipsy, po czym zarządził zbiorowe samobójstwo swojej społeczności. Umarło około 1000 ludzi, w tym również małe dzieci (w r. 1978).

Przepowiednia Ferenca Kossutthany'ego

Przewidywał I, II wojnę światową, komunizm na Węgrzech, III wojnę światową, którą ma poprzedzić katastrofa kosmiczna: nastąpi zaćmienie słońca, zalanie wybrzeży Anglii i Ameryki. W krótkiej wojnie zginie mnóstwo ludzi.

Przepowiednia siostry Faustyny Kowalskiej

(1905-1938) Objawił się jej Chrystus i zapowiedział zniszczenie klasztorów i kościołów, gdyż grzech się w nich zapienił. Nawołuje do pokuty i modłów. Siostra F. nader trafnie przepowiedziała przebieg II wojny światowej.

Przepowiednia Ludmiły z Czech

Apostoł św. Metody ochrzcił jej męża, ona sama poświęciła życie szerzeniu chrześcijaństwa (IX—X w.). Wieszczyła rozbiory Polski oraz zmartwychwstanie Czech i Polski kiedy „Lech i Czech poznają się jak bracia". Część wieszczby została prawdopodobnie dopisana w XIX w. na użytek kręgów politycznych dążących do połączenia sił polskich i czeskich w celu wspólnej walki o wolność.

Przepowiednia św. Malachiasza (ok. 1094—1148) Autor listy 111 papieży mających rządzić stolicą apostolską (Jan Paweł II jest 109). Kiedy na tronie zasiądzie Piotr II Rzymianin, nastąpi zniszczenie Rzymu i koniec świata. Polska ma stać się wielkim mocarstwem, zaś Rosja maleńkim państewkiem (druga część przepowiedni nieznanego autora).

Przepowiednia księdza Markiewicza

Ksiądz Bronisław Markiewicz, autor książek dla młodzieży i sztuki *Bój bezkrwawy* (1911) zamieścił w swym utworze tekst przepowiedni z r. 1863 zapisanej przez Józefa Dąbrowskiego, w którego obecności miał

wizję proroczą. Następne objawienie miało miejsce tuż przed śmiercią duchownego. Trafnie przepowiedział przebieg I wojny światowej, „hiszpankę", „wynalazki zdumiewające", następnie „dacie światu wielkiego papieża" (jako pierwszy, oprócz Nostradamusa, który mówił o „papieżu słowiańskim", zapowiedział wybór papieża z Polski) oraz wielką wojną wierzących z niewierzącymi.

Przepowiednia Mateusza Strombergera
Zwany pastuchem z Rabenstein. Zapisana przez rodzinę, pochodzi z połowy XIX w. zapowiada wielkie wojny, które poprzedzą koniec świata.

Przepowiednia Pico de la Mirandoli (zob.) Według obliczeń wielkiego astrologa i przyrodnika koniec świata nastąpi w r. 1994.

Przepowiednia Sun Myung Moona
Kapłan Kościoła Zjednoczonego przepowiada koniec świata w r. 1996.

Przepowiednia papieża Piusa X
W r. 1909 podczas audiencji papież zdrzemnął się na chwilę, potem obudziwszy się, powiedział: „papież opuści Rzym i po odejściu z Watykanu będzie iść «po trupach swych kapłanów»".

Przepowiednia „Podlesianki"
Po widzeniach w r. 1926, 32, 50, z których spowiadała się księdzu Józefowi Prusowi, zapowiedziała II wojnę światową, prześladowania kościoła, upadek komunizmu, nawrócenie Rosji na katolicyzm, wielką Polskę od Morza Bałtyckiego po Morze Czarne... jeśli ludzie nie rozpętają straszliwej III wojny światowej.

Przepowiednia opata Stanisława Reszki (w. XVI)
Opat klasztoru cystersów, sekretarz kardynała Hozjusza, poseł do Rzymu Zygmunta III, sekretarz Stefana Batorego zawarł w 17 symbolach, oznaczających imiona władców Polski, przepowiednie dla naszego kraju. Trzej ostatni z listy to, według wtajemniczonych, Józef Piłsudski (Alter Cracus, Drugi Krak), Jan Paweł II (Patriae Sol, Słońce Ojczyzny) i Regnorum Occasus czyli Upadek Królestw — może należy dokonać modyfikacji tłumaczenia i przełożyć Regnorum na Rządów zamiast Królestw, co rozjaśniłoby proroctwo, jeśli koniecznie chcemy dopasować je do naszych czasów.

Przepowiednia Carlesa Taze Russela
Chrystus przyszedł na świat po raz drugi w r. 1874 i od tego czasu trwa sąd nad ludzkością i niebawem zostanie zakończony Dniem Sądu Ostatecznego.

Przepowiednia Josepha Smitha
Anioł Moroni ukazał prorokowi złote płytki, na których zapisana została prawdziwa Biblia Kościoła Jezusa Chrystusa (Biblia Mormonów). Niebawem nadejdą Święte Dni Ostateczne.

Przepowiednia Nimfy Suchońskiej (1688—1709) Zakonnicy klasztoru Sióstr Kanoniczek Ducha Świętego de Saxo w Krakowie objawił się Chrystus i zapowiedział: „Ojczyzna twoja w XX wieku dopiero powstanie do bytu częściowo, a zaś w całości i wielkiej ozdobie w czas jakiś potem, jeśli przykazań moich strzec będzie pilnie, zostając w posłuszeństwie namiestnikowi memu". (W: *Życie siostry Nimfy Suchońskiej,* Kraków 1931, ks. Józef S. Pietrzak)

Przepowiednia z Tęgoborzy
Wypowiedziana podczas seansu spirytystycznego w r. 1893 w Tęgoborzy przez medium albo, jak twierdzi J.N. Olizarowski, napisana i wydrukowana w marcu 1939 roku przez pisarkę Helenę Szpyrkównę. Udana wieszczba dotycząca przebiegu I wojny światowej, upadku Austrii i Rosji oraz zjawiska hitleryzmu z symbolem-swastyką, klęski Niemiec, odzyskania przez Polskę ziemi mazurskiej i Gdańska a także wyboru Polaka na papieża „trzy rzeki świata dadzą trzy korony pomazańcowi z Krakowa". Pozostaje jeszcze unia Węgier, Rumunii i Polski wraz z „krymskim Tatarem", który „Polski potężnej uprosi opieki... I wierny będzie tej ziemi" oraz bardzo optymistyczne „Powstanie Polska od morza do morza".

Przepowiednia Wernyhory (w. XVIII) Postać historyczna i literacka, obecna w malarstwie, wieszcz ukraiński. Przepowiedział rozbiory Polski, powstania, wielkie wojny i ostateczne zwycięstwo Polski. Po raz pierwszy jego proroctwa wydrukowano w„Patryocie" w r. 1830.

Przepowiednia Ellen White Autorka *Prorocy i królowie,* adwentystka, zapowiada bliskie nadejście Drugiego Adwentu, które ma być poprzedzone pojawieniem się „znaków czasu".

Przepowiednie Wielkiej Piramidy
Zapisane losy całego świata do końca jego dziejów.

Przepowiednie z **Wismaru**
Zapisane przez nie znanego z nazwiska mnicha w r. 1709 zapowiadają wielką wojnę wschodu z zachodem, klęski, głód, śmierć wielu ludzi.

Przepowiednie Józefa **Marii Hoene** Wrońskiego
Mistyk, filozof, przepowiedział na początku wieku zjednoczenie Europy oraz religii Wschodu i Zachodu.

Wieszczba dla **Polski** (1767) Ksiądz Marek Jandołowicz przepowiedział wydarzenia związane z Konfederacją Barską, a także, jak twierdzą różni interpretatory, do których należał także Adam Mickiewicz, proroctwa dotyczyć miały wieku XIX.

Przestrogi duchowne sędziom, inwestygatorom i instygatorom czarownic potrzebne (1742); Serafin Gamalski Autor, bernardym, piętnował bezprawie i nadużycia w procesach czarownic.

R

Rada dla pospólstwa względem zdrowia; Tissot (przełożył w r. 1773 ksiądz K. Kamiński) Opis ziół leczniczych i sposoby robienia wywarów i naparów, recepty do wytwarzania różnych leków.

Raymond or Life and Death (1916) (Raymond albo życie i śmierć) Oliver Lodge Autor, wybitny fizyk, dowodzi w swej książce istnienia Krainy Duchów, w której zmarli, szczęśliwi i spokojni, prowadzą żywot podobny do ziemskiego: noszą swe ulubione ubrania, używają rozmaitych przedmiotów, śmieją się, rozmawiają itp. Wszystkie te wiadomości pochodzą od syna Raymonda, który zginął w I wojnie światowej. Obecnie odwiedza ojca i opowiada mu o tej pięknej krainie.

Reprobación de las supersticiones y hechizerias. libro muy util y necesario a todos los buenos Christianos (Salamanca, 1556) (Potępienie zabobonów i czarownictwa, księga wielce użyteczna i niezbędna wszystkim dobrym chrześcijanom); ojciec Ciruelo Autor w dobrej wierze, ku przestrodze „dobrych chrześcijan", w trosce o zbawienie rzędu dusz zebrał, sklasyfikował i opisał wszystkie znane w ówczesnym świecie obrzędy i rytuały czaroskie (zaklęcia do wywoływania złych duchów, zakazane modlitwy magiczne do świętych w celu odżegnywania zła lub czynienia uroków zapobiegawczych, sposoby zadawania chorób i zaklinania chorób, zdobywania drogą ponad-naturalną fortuny i zaszczytów, odnajdywania skarbów, wykazy dni feralnych i szczęśliwych, tajemnice sztuk magicznych, tajemnice astrologii itp.) potępiając je lub uznając za przesądy i zabobony. Wbrew intencjom bogobojnego mnicha jego zbożne dzieło przez parę wieków służyło jako najlepszy i dodajmy — najbezpieczniejszy — podręcznik do czarnej magii.

***Researches in the Phenomena of** Spiritualism* (1926) (Rozważania o zjawiskach spirytystycznych); William Crookes Dzieło znanego uczonego angielskiego o zjawiskach mediumicznych i materializacji duchów.

Rękopis abisyński Znajduje się w zbiorach Biblioteki Watykańskiej. Księga magiczna: modlitwy „zakazane", zaklęcia, recepty czarnoksięskie, rysunki i opisy talizmanów i amuletów i sposoby wytwarzania, obrzędy magiczne.

Rosarium Philosophorum (XVI **w.)** (0 Róży Filozofów) Traktat alchemiczny. Opis procesu powstawania kamienia filozoficznego oraz poszczególnych faz duchowych i materialnych objawiających się w alchemii.

S

Saducismus triumphatus (Saducyzm tryumfujący); Joseph Glanville Książka została wydana po śmierci autora przez filozofa Henry'ego More'a w r. 1681. Glanville, teolog, filozof, członek nadzwyczajny Royal Society, postanowił odnowić krucjatę przeciwko czarownicom i czarownikom i w dziele swym opisując „prawdziwe wydarzenia" ze straszliwymi zjawami i złymi duchami w roli głównej, ostrzega bogobojnych przed knowaniami diabłów i wiedźm.

Sennik egipski
Popularne senniki wydawane w XIX i naszym wieku roszczące sobie pretensje do wiedzy starożytnych interpretatorów snów, w których to dziełach nierzadko spotykamy i takie hasła: tramwaj — wnet cel swój osiągniesz; tokaj pić — zdrowie i radość (w: *Księga tłumaczeń snów. Najwiarygodniejszy przekład Dzieł Wschodniego Derwisza, Sennik **egipsko-chaldejski** nigah-tiz* — jeszcze dziś do nabycia w kioskach).

Shennong bencao (III **w.** pne) Traktat medyczny uważany za najstarsze dzieło chińskie o zwalczaniu chorób. Spis i opis ziół leczniczych i medykamentów.

Skład albo skarbiec znakomitych sekretów ekonomii ziemiańskiej (1689,1693); Jakub Haur Wiadomości z zakresu uprawy roli, hodowli oraz działalności diabłów i czarownic oraz, jakich skutecznych recept używać należy, aby wyprodukować medykamenta przeciwko czarom.

Sortilegia (Proroctwa) Popularne w starożytności, średniowieczu i później utwory o charakterze wróżbiarskim, składające się z pytań i odpowiedzi, które należało wybierać „na chybił trafił".

Speculum astrologicum (Zwierciadło astrologiczne) Rękopis z lat 1068—69 córki króla Mieszka II, Gertrudy Piastówny. Część I: obserwacje wpływów księżyca na wydarzenia, rady na każdy dzień mające za podstawę wróżby ze snów. Część II: prognostyki kalendarzowe w oparciu o dni pierwszego tygodnia nowego roku.

Summis desiderantes (1481) (Najbardziej potrzebującym); papież Innocenty VIII Przykazanie ze słynnej bulli: „Czarownikom żyć nie dopuścisz" (zaczerpnięte z ks. Exodus XXII, 18) przez wiele stuleci wypełniano zgodnie z przesłaniem.

Suśruta-Samhita (Zbiór Suśruty) (ok. I w. pne) Drugie (zob. *Czaraka-Samhita)* wielkie dzieło medyczno-magiczne Indii.

Shah-name (Księga królów); Firdausi (ok. 935 — ok. 1023) Perska epopeja narodowa. Kosmogonia, mity o bohaterach, dzieje kraju od pierwszego króla-założyciela, herosa kulturowego Kojumorsa do czasów poety.

Szmaragdowa Tablica
Przypisywana Hermesowi Trismegistosowi (zob.). Według starych kronik została znaleziona przez Aleksandra Wielkiego w Wielkiej Piramidzie. Był to ogromny szmaragd, na którym wyryto trzynaście wierszy tekstu, który stał się dla alchemików i magów wszechczasów podstawą nauk tajemnych i wszelkich eksperymentów. Posiadała tajemnicę kamienia filozoficznego, niezbędnego do transmutacji metali w srebro i złoto. A oto cudowne przesłanie Hermesa Po Trzykroć Wielkiego, które filozofowie i alchemicy uznali za niepodważalne prawo natury: „Ponieważ to co na dole jest takie samo jak to co na górze, i ponieważ to co na górze jest takie samo jak to co na dole—dzieje się tak dla przygotowania i osiągnięcia rzeczy Jedynej, (tłum. J.W. Suliga).

Szurpu
Babiloński zbiór zaklęć używany w rytuałach magicznych, których celem była ochrona zdrowia.

Świat aniołów i demonów (1930—1931); ks. Leon Pellowski Tytuły niektórych rozdziałów: „Czas katastrofy złych aniołów. W czym różnią się aniołowie i szatani. Złowrogie wpływy szatana na człowieka. Opętani. Nazwa szatan. Jest piekło jako zwykłe mieszkanie szatana".

T

Tajemna tablica
W tradycji muzułmańskiej księga przeznaczeń, w której zapisane są imiona i losy wszystkich ludzi — znajduje się zawsze w zasięgu spojrzenia archanioła śmierci, Azraila.

Tantry (ok. VI — ok. VII **w.** pne) Święte księgi Hindusów: nauki religijne, przepisy obrzędowe, zaklęcia magiczne, rysunki gestów odżegnujących zło oraz uzdrowicielskich, opisy rytuałów i ceremonii niezbędnych do uzyskania władzy nad tajemnymi siłami przyrody.

Taumatologia, Gambattista delia Porta Ostatnie dzieło wielkiego maga przyrody. Kompendium wszelkiej wiedzy, czyli magii naturalnej, wywody o wpływie gwiazd na charakter człowieka, o fizjonomii i daktyloskopii, a także o czarach, amuletach, talizmanach, magii leczniczej i miłosnej oraz o demonologii.

The Case for Spirit Photo grafy (1922) (Rzecz o fotografii astralnej); Artur Conan Doyle Słynny autor powieści detektywistycznych podaje niezbite dowody istnienia fotografii duchów, które ukazywały się podczas seansów spirytystycznych.

***The Central Eskimo* (1888);** Franz Boas Zebrane przez amerykańskiego etnografa eskimoskie opowieści o bóstwach, duchach i siłach nadprzyrodzonych,

The Certaintyofthe worldofSpirits (1961) (Świat duchów udowodniony); Richard Baxter Autor, teolog, twórca chrześcijańskiej literatury ludowej, humanista, myśliciel nawoływał w swym dziele do prześladowania czarownic, sławił walki inkwizytorów ze sługami piekieł, pochwalał osławiony *Miot na czarownice.* Spisał dzieje i dokonania doktora Lamba, lekarza księcia Buckinghama, cenionego na dworze czarnoksiężnika, alchemika i nek-romanty.

The discovery of witches (1684) (Traktat o czarownicach); Mathew Hopkins Autor nadał sobie godność „generalnego tropiciela czarownic", jeździł po hrabstwach Anglii w poszukiwaniu ofiar (pobierał wynagrodzenie za każdą schwytaną czarownicę). W swym dziele uzasadniał konieczność swego działania wobec nieszczęść, jakie sprowadzają na ludzi sojusznicy piekieł.

TheEdgeofthe Unknown (1930) (Istota nieznanego); Artur Conan Doyle Dzieło o zjawiskach nadprzyrodzonych, duchach i zjawach.

Thirty years *of Psychical* ***Research*** (1923) (Trzydzieści lat badań nad zjawiskami metapsychicznymi); Charles Richet Noblista, fizjolog, badacz zjawisk nadprzyrodzonych, spirytyzmu i me-diumizmu opisuje fenomeny pisma automatycznego i ksenoglozji **(zob.).**

Tischreden (Mowy biesiadne); Martin Luther Autor daje wyraz swojemu zaniepokojeniu działalnością czarownic, a specjalnie heretyków, i nawołuje do przykładnego karania winnych.

Tractatus brevis de *extramagiis,lamiis, veneficiis, alis-****que malefactoribus*** (Krótka rozprawa o czarostwach, lamiach, otruciach, a także o czarownikach); Daniel Wisner Próba obrony niesłusznie oskarżanych o czary kobiet.

Tractatus de Lamiis (1520) (Traktat o czarownicach); Gian-francesco Ponzinibio Autor, uczony prawnik, potępiał procesy inkwizycyjne jako sprzeczne z prawem, natomiast wyznania czarownic, jakoby miały kontakt z diabłem uznał za chorobliwe urojenia albo przyznawanie się do rzeczy nie popełnionych z powodu cierpień zadawanych podczas tortur.

Traitś *des superstitions* ***que*** *regardent les sacrements* ***salon L 'Ecriture Sainte*** (1741); (Traktat o praktykach magicznych i sakramentach według Pisma Świętego.) M. Jean Baptiste Thiers Traktat historyka i doktora teologii o zaklęciach w obrzędach magicz-nych.

Traktat o wyznaniach czarowników *i* ***czarownic, czy można im wierzyć i w jakiej mierze*** (1589); Piotr Binsweld Dzieło biskupa trewirskiego dowodzące słuszności i konieczności niszczenia czarownic i czarowników. Sprawdzony podręcznik dla wielu europejskich prześladowców czarownic.

Tramę eines Geistersehers (**1**766) ***(Marzenia jasnowidzącego objaśnione przez marzenia metafizyki);*** Immanuel Kant Rozprawa o widzeniach Emanuela Swedeborga (zob.), który dopiero co przybywszy z Anglii, ujrzał w miejscowości oddalonej o 80 km od Sztokholmu pożar miasta i płonącą ulicę, przy której mieszkał, oraz innych niezwykłych zjawiskach związanych z osobą uczonego.

W

Wendidad

Część *Awesty* (zob.), świętej księgi zoroastryzmu. Zbiór przepisów rytualnych, między innymi wyganianie demona śmierci, odżegnywanie zła, klęsk, sprowadzanie rzeczy pomyślnych.

Wiadomości ciekawe o skutkach i mocy ziół** i **zbóż (1769); ks. J.P. Biretowski

Wonders of the Invisible World (1693) (Cuda niewidzialnego świata); Cotton Mather Autor, założyciel uniwersytetu w Yale, doktor teologii, członek Royal Society, syn Increase'a Mathera, rektora uniwersytetu w Harwardzie, dowodzi, że czary i czarownice istnieją i winowajczynie należy palić na stosie. Przyczynił się do skazania na śmierć wielu niewinnych kobiet, między innymi „czarownic z Salem".

Wspomnienia z seansów z medium Frankiem Kluskim (1926); Norbert Okołowicz

Y

Yijing (Księga przemian)
Spis wróżb. Epoka Zhon

Yil (Księga obrzędów) Rytuały i obrzędy religijne i magiczne w epoce Zhon (trwała 800 lat do 2210 pne)

Z

Zachowana Tablica

W tradycji muzułmańskiej biała perła, rzecz najpierwej stworzona przez Allacha, rozum świata. Powstała na niej Zachowana Tablica, na której jest wszystko co było, jest i będzie od początku do końca świata, a także wzór Koranu objawionego Mahometowi przez anioła Gabriela z woli Allacha.

Zielnik (1613); Syreniusz Opis ziół leczniczych, recepty na różne choroby oraz czary miłosne.

Zjawiska mediumiczne (1913); Julian Ochorowicz

Źródło cudów i łask (Warszawa, 1729) Opowieści o cudach i wypędzaniu diabłów z opętanych.

Żywoty świętych (1579), ks. Piotr Skarga
Opowieści o zwalczaniu diabłów i czarowników przy pomocy święconych amuletów, modlitw i postów, czyli przy pomocy i z użyciem środków białej magii.

WIELKA TABLICA MAGICZNA 72 ŚWIĘTYCH IMION BOGA

Adonay	Oborel	Eloy
Aydy	Orsy	Ella
Aded	Pino	Hobo
Alfa-Omega	Tara	Jafaron
Binah	**Teuth**	Jot
Chocmach	Yael	Lenyon
Eleyson	Zimi	Omiel
Heth	**Agiel**	Paracletus
Jay	Alla	Rasael
Josy	**Anub**	Tetragrammaton
Kało	Bind	Uriel
Esar	Dominus	Yschyros
Zulphi	Maniel	Agios
Oreon	Agzi	Athanatos
Ariel	Boog	Deli
Eloim	**Hana**	Homon
Jehowa	Jother	Polyel
Saday	Venaliah	Zamary
Agla	Anod	Aglaia
Bamboi	Cados	Deus
Ely	Hey	**Iddio**
Jezus	Kether	Mesjasz
Oxio	Pora	Sabanot
Theos	Umabel	Zeut

Według wiarygodnych przekazów tę tablicę przesłał cesarzowi Karolowi Wielkiemu papież Leon III. Miała być talizmanem o wielkiej mocy. Imiona Boga należało napisać niebieskim atramentem na dziewiczym pergaminie w sobotę między brzaskiem a wschodem słońca i dołączyć do specjalnego pentagramu.

SPIS TREŚCI